

ကြယ်စင်မှူးမေ

ကောင်းကင်ပြိုတိမ်တွေငိုမယ့်အချစ်

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၅၊ စက်တင်ဘာလ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအော့ဖ်ဆက်
အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိ - ၁၄၀၀ ကျပ်
အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်

၈၉၅ • ၈၃

ကြယ်စင်မှူးဝေ

ကောင်းကင်ပြို တိမ်တွေငိုမယ့်အချစ် / ကြယ်စင်မှူးဝေ - ရန်ကုန်၊
ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၅ ။

၂၉၆ - စာ ၊ ၁၂ • ၃ x ၁၈ စင်တီမီတာ။

(၁) ကောင်းကင်ပြို တိမ်တွေငိုမယ့်အချစ်

BURMESE
CLASSIC

ကြယ်စင်မှူးဝေ

ကောင်းကင်ပြို တိမ်တွေငိုမယ့်အချစ်

“မင်းကို ငါ သားဖိုက်ကောင်ကြီးလို ရင်ခွင်မှာတစ်မျိုး၊
ကျောမှာတစ်ဖုံ၊ သယ်ဝိုးပွေ့ခိုပြီး ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်
မငြိမ်ငြင် ခေါ်သွားနေတာ ငါ့အတွက် ကာဗာယူနေ
တာလို့ မင်း ထင်သလား၊ ငါ မင်းကို သိပ်ချစ်လို့ကွ၊
သိပ်ချစ်လို့ ငါ အရူးထလို မဟုတ်ဘူး”

မာန်ဟန်ခွင်း

“ယွန်းမီကို သူတို့တွေ ခွေလိုမောင်းထုတ်နေလည်း ယွန်းမီ
အရှက်မရှိ၊ ကုတ်ကတ်နေလိုက်ပါ့မယ်။ အစ်ကိုလေး
ကျေနပ်မယ်ဆိုရင် ယွန်းမီ ဒီအိမ်မှာ ခွေတစ်ကောင်လို့
နေလိုက်ပါ့မယ်”

ယွန်းပုဏ္ဏမီ

အခန်း (၁)

ယွန်းပုဏ္ဏမီ...

နာမည်လေးလှသလို၊ လူလေးကလည်း ထိရက်စရာမရှိ
အောင် လှပပါသည်။ အသားအရေက ဖြူစင်ဝင်းနှစ်သလို မျက်နှာ
လေးကလည်း နု ဥနေရှာသည်။ မျက်ခုံးလေးတွေ လှပပုံနှင့် မျက်
ဝန်းအလှက ဆေးကုစရာမလို။

နှာတံလေး ရွှေတင်ထားပုံနှင့် နှုတ်ခမ်းလေး နီထွေးအိစက်
နေတာကလည်း ကဗျာ။

သည်ကြားထဲ သံတို့သမီးတစ်ယောက်မို့ အစွမ်းကုန် ပြင်
ဆင်ပေးထားသေးရာ ဘယ်ပန်းချီရေးလို့မမီ ဖြစ်နေရတော့သည်။

သို့သော် ... ယွန်းပုဏ္ဏမီ မျက်ရည်တွေ အဆက်မပြတ်

စီးကျနေရပါသည်။ သူမ အလှပြင်နေရသည့် အပေါ်ထပ်အခန်းထဲမှ အောက်ထပ်သို့လည်း လှမ်းမြင်နေရသည်။ လူတွေ စည်ကားသိုက် ဖြိုက်နေလိုက်ကြတာ။

သူမရဲ့မျက်ဝန်းထဲမှာ ဖေဖေကိုသာ မြင်ယောင်တမ်းတခိုင်း တလိုက်လိုက်ငိုကြွေးနေရသည်။

“ဖေဖေရေ... ဖေဖေ အသေစောလို့ သမီး ဒီဒုက္ခတွေ နဲ့ ခါးစည်းခံနေရပါတယ်၊ ဖေဖေက သမီးလူလားမမြောက်ခင် သေဆုံးသွားတော့ မေမေက နောက်ယောက်ျား ယူခဲ့တယ်၊ ဖေဖေ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ဖေဖေရဲ့ဆီစက်ကို ဦးစီးရင်း ခုတော့ ပထွေးက ပို့ပို့ကြီးပွားနေပြီလေ...”

ဖေဖေပစ္စည်းတွေကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ခံတင်မက သူ့သား လူဆိုးကိုပါ သမီးနဲ့ အတင်းပေးစားဖို့ လုပ်နေကြတယ် ဖေဖေ မေမေကလည်း သူ့ယောက်ျားကို အသေကြောက်ရတယ်။ သမီးကို ကယ်ပါဦး ဖေဖေရယ်။ ရောက်ရာဘဝကနေ သမီးကို ကယ်တယ် တော်မှုပါ”

ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူရင်း ယွန်းပုဏ္ဏမီ မျက်ရည်တွေ အဆက်မပြတ် စီးကျနေတော့ အလှပြင်ပေးသည့် မာဇိက စိတ်မရှည် တော့။

“ဟဲ့... နင့်ဟာကလည်း ဒီနေ့ထဲ ပြင်လို့ပြီးပါတော့ မလား၊ မင်္ဂလာပဲဆောင်နေရပြီ၊ ငြင်းမရတဲ့အတူတူ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်

သာ နေလိုက်ပါတော့ဟယ်၊ ယောက်ျားယူတယ်ဆိုတာ ပျော်စရာ ကောင်းပါတယ်”

“မာဇိ မသိပါဘူး၊ အဲဒီ ဦးကျော်ဗလက ဖေဖေပစ္စည်းတွေ အကုန်လက်ဝါးကြီးအုပ်ချင်လို့ ကျွန်မကို သူ့သားနဲ့ မတရားပေးစား တာ၊ အသေသာခံမယ်၊ သူ့သားကိုတော့ လုံးဝမယူဘူး”

“နင်ကသာ မယူဘူး ပြောနေတယ်၊ ခုပဲ လက်မှတ်ထိုး ရတော့မယ်၊ ဧည့်ခံပွဲကျင်းပနေပြီ၊ စိတ်ကိုလျှော့လိုက်ပါတော့ဟာ၊ ကောင်လေးက ချောပါတယ်ဟဲ့၊ စတိုင်မှိုက်မှိုက်လေး”

“အဲဒါဆို မာဇိယူပါလား၊ ဒီလောက် ဆိုးပေတော့နေတဲ့ လူကို၊ ပြီးတော့... ဦးကျော်ဗလရဲ့သား ဖြစ်နေတာနဲ့ကို လုံးဝပဲ၊ ဖအေလည်း မုန်းတယ်၊ သားလည်း မုန်းတယ်၊ အမုန်းကမ္ဘာမကျေ ဘဲ”

“ဟယ်... ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲဟယ်၊ နင်က လည်း လူကြီးတွေက သင့်တော်လို့ စီစဉ်ကြတာပဲ၊ ဒီကိစ္စ နင့်အမေ လည်း ပါတယ်”

“သူကတော့ သူ့ယောက်ျားကြီးကို ဘုရားလောက်နီးနီး ကိုးကွယ်အထပ်ကြီးနေတာလေ၊ သူ့လင်ပါသားကိုလည်း ကမ္ဘာပေါ် မှာ အကောင်းဆုံးလူလို့ သတ်မှတ်ထားတာ၊ မာဇိရယ်... ကူညီ စမ်းပါဦး၊ မာဇိမှာက အပေါင်းအသင်းများပါတယ်... ထွက်ပြေးချင် ပါတယ်၊ ကူညီပေးပါနော်”

“ဟယ်... ဒုက္ခပါပဲ၊ ငါ့ကို အမှုပတ်အောင်တော့ လုပ်နေပြီ၊ အပြင်လောကဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ ခုခေတ်က လူကုန်ကူးတာတွေလည်း များလှပါတယ်သနဲ့၊ နင့်လိုချောချော နုနုလေးဆို အရိုးပါမကျန်အောင် ဝါးစားပစ်လိုက်ကြမှာ”

“လုပ်ပါ မာမိကလည်း၊ ယွန်းမိကလည်း အရှုံးမှ မဟုတ်တာ၊ သူတို့ ဝါးစားတိုင်းရော ခံမလား၊ ပြန်ချမှာပေါ့”

“အေး... အဲဒီလိုနဲ့ ဘဝပျက်သွားခဲ့တဲ့သူတွေ အများကြီး၊ မိန်းကလေးဆိုတာ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်ပါဘူးဟယ်၊ နင်တို့မှာ အမေမွေးကတည်းက အန္တရာယ်ကြီးက ပါလာပြီလေ”

“ဟာ... မာမိကလည်း အခု ငါးနာရီတိုးပြီ၊ မိုးတွေလင်းတော့မယ်၊ ကြံဖန်ပေးပါဦးဆိုမှ ဘာတွေတရားချနေမှန်း မသိဘူး”

“ဟဲ့... ငါက သဘောပြောပြနေတာ၊ နင်က သူဌေးသမီးပီပီ အပြင်လောကအကြောင်း ဘာမှမသိဘူးလေ၊ တိုက်ပေါ်နေ၊ ကားစီးပြီး ဘွဲ့ရထားပေမယ့် ကျောင်းနဲ့အိမ်၊ အိမ်နဲ့ကျောင်း အဲ... ကျူရှင်ပါပေါ့၊ အချိန်နဲ့ သွားလာခဲ့ရတာ၊ အပြင်လောကမှာ မိန်းကလေးငယ်ငယ်လေးတွေ လူကုန်ကူးခံနေရတယ်ဆိုတာရော ကြားဖူးလား”

“ကြားဖူးသားပဲ၊ အဲဒါ... ယွန်းမိနဲ့ ဘာဆိုလဲ၊ ဆင်းခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတွေကိုမှ ညာပြီး ရောင်းစားကြတာ မဟုတ်လား”

“အို... ဆင်းရဲသော၊ ချမ်းသာသော ဘယ်ရွေးနေမလဲ၊ နင်တို့လို အိမ်ပြေးမလေးတွေလည်း ဖမ်းရောင်းစားမှာပဲ၊ နင်... ဘဝပျက်မှာ မကြောက်ဘူးလား”

“အို... ထွက်ပြေးမှာပေါ့၊ ဒါ... မြန်မာပြည်ပဲ၊ ဥပဒေစိုးမိုးပါတယ်”

“အေး... အဲဒီ နှင့်ဥပဒေကြီးက နောက်မှ၊ လောလောဆယ် ကိုယ်က အရင်ဘဝပျက်မှာ၊ အပြင်လောကမှာ မင်းသားမရှိတူးနော်၊ ရုပ်ရှင်ထဲကလို မင်းသားက နင့်ကို ကယ်ဖို့ အဆင်သင့်စောင့်မနေဘူး”

“အဲဒါကြောင့် မာမိကို ကူညီဖို့ ပြောနေတာပေါ့၊ မာမိမှာ ဆွေမျိုးတွေမရှိတူးလား၊ မိတ်ဆွေတွေ မရှိတူးလား၊ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့လူတစ်ယောက်ယောက်ဆီ ဆက်သွယ်ပေးပါ၊ ယွန်းမိ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်မယ်၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဖန်တီးမယ်၊ ဆင်းရဲသားဘဝနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဘဝကို စိတ်တိုင်းကျ ဖန်တီးမယ်”

ယွန်းပုဏ္ဏမီ ပြောရင်းမှ လက်သီးလက်မောင်းတွေ တန်းပြီး စိတ်ပါ၊ လက်ပါနှင့် စိတ်အားတွေ ထက်သန်နေလျှင် မာမိ ခေါင်းကုပ်နေရသည်။

“ငါ့ကို တရားခံမရှာပါနဲ့ဟယ်၊ ဟော... ဟော... ဟိုမှာ နှင့်အမေ ဝင်လာပြီ”

ယွန်းပုဏ္ဏမီ၏အမေ ဒေါ်ယွန်းလဲ့စိုးမှာလည်း အသက်

လေးဆယ်ပင် မပြည့်သေးသူမို့ လှလှချောချော။ သားသမီးကလည်း ယွန်းမိရယ်၊ ဦးကျော်လင်နှင့်ရသည့် သဲပုဏ္ဏမိရယ်၊ သမီးနှစ်ယောက် တည်း။

ဆံပင်တိုတိုကုပ်ဝဲလေးနှင့်မို့ မေမေက ပိုနုနေသေး။

“မာမီ ခုထိ ဘာမှမပြီးသေးပါလား၊ ဧည့်ခံပွဲက (၈) နာရီ စမှာနော်၊ ယွန်းတို့သားအမိကိုလည်း ပြင်ပေးရမှာ၊ သမီးကြီးက ဆံထုံးထုံးရဦးမှာနဲ့၊ ခုပဲ (၅) နာရီထိုးနေပြီ၊ မြန်မြန်လုပ်”

မာမီက နှုတ်ခမ်းစုရင်း မူကာ၊ နွဲ့ကာနှင့် ...

“နင်က ဒါပဲပြောနေ၊ ဒီမှာ နင့်သမီးကို ပြင်ပေးနေရတာ၊ ဂျာအေး သူ့အမေရိုက်ဖြစ်နေပြီ၊ ငါက လိမ်းလိုက်၊ နင့်သမီးက ဝိုလိုက်နဲ့ ဘယ်မှာပြီးတော့မလဲ၊ ညည်းတို့ကလည်း အစကတည်းက ကိုယ့်သမီးကိုယ် သေသေချာချာ နားချထားတာမဟုတ်ဘူး”

“အို ... မာမီ မသိပါဘူး၊ မိဘဆိုတာ သားသမီးကို သင့်တော်သလို စီစဉ်ပေးရမှာပဲ၊ သူ့ကို ပိုးနေတဲ့ ဂျလေစီတွေ၊ ယောင်ခြောက်ဆယ်တွေထက်စာရင် အစ်ကိုသားက အများကြီး သာပါတယ်၊ ခုဆို ... သူ ဝပ်ရှော့က တစ်လတစ်လ ဝင်ငွေမှ ဆယ်ဂဏန်းပဲ”

“အစုစပ် ဝပ်ရှော့ကြီးများ မသိရင် ခက်မယ်၊ သူငယ်ချင်း တွေ ဆယ်ယောက်လောက်နဲ့ ဖွန်ကြောင်မို့ ထောင်ထားတဲ့ ဝပ်ရှော့”

“တော် ... တော် ... မိယွန်းမီ ဘာမှစကားမရွည်နဲ့

ညည်းဟာလေ ... မိဘက အဖြူဆို ညည်းကအမည်း၊ မိဘမကို အနီဆို ညည်းက ဝါလိုက်ရမှ”

“မေမေကတော့ မေမေယောက်ျားကို အလိုလိုက်တဲ့ ဓာ ကိုယ့်သမီးအရင်းတောင် ချနင်းတဲ့အဖြစ်”

“မိယွန်းမီ ... တော်ဆိုတော်၊ ငါက နင် ကောင်ချက် ဆချင်လို့ သူ့အလိုလိုက်သလိုနဲ့ နင့်အတွက် စီစဉ်ခဲ့တာဟဲ့ သူတို့ ကောင်မရဲ့”

သူ့အမေကို ဘယ်လိုမှ ပြောရမှာမဟုတ်မှန်း သိသံ့၊ ယွန်းပုဏ္ဏမီ နောက်တစ်မျိုး ကြံစည်ဖို့ စိတ်ကို ဒုန်းဒုန်းချလိုက်သွားသို့ သူမရုပ်က ခပ်တင်းတင်း။

“ကောင်းပြီလေ ... မေမေ ဒီလောက်သဘောတူလိုက် လည်း ယွန်းမီ ယူလိုက်ပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... လောလောဆယ် ဘိသိ သာယာသူမျက်နှာမှ မမြင်ချင်ဘူး၊ မေမေတို့ အပြင်ထွက်၊ ယွန်းမီမှန်း ဝင်ကြ”

“ဘာလဲ ... ဘာတွေကြံစည်ဦးမလို့လဲ၊ မိယွန်းမီနော် ကျုပ်လက်နဲ့ရေးထားတာ ညည်းခြေနဲ့ မဖျက်နဲ့”

“ဘာနဲ့မှ မဖျက်ဘူး၊ မေမေသာ အပြင်ထွက်”
နောက်ဆုံး ဒေါ်ယွန်းလဲ့စိုး သမီးကို မျက်စောင်းထိုးရင်း အပြင်ထွက်သွားရပါသည်။

လေး
ယွန်း
တည်

စမှာ
ဆံ့

အခန်း (၂)

ဣဒေ
ဝိုလိုက် မာမိုကို အတင်းပါးစပ်ပိတ် အဝတ်ဆွဲ လက်တွေ့ ခြေတွေ
ကိုယ်ပုံပြီး မာမိုအနွေးထည်ကျားကျားကြီးကို ယွန်းပုဏ္ဏမီ ဝတ်ဆင်
ပါသည်။ ပြီး... မာမိုလုံချည်စကတ်ကြီးကိုလည်း ချွတ်ဝတ်
သင်္ဃာတင်၏။ (၅) နာရီကျော်ကျော်လေးမို့ အလင်းရောင်က မသိ
ကွဲ။

“ဆောရီးပဲ မာမိုရေ၊ မကြာပါဘူး၊ နာရီဝက်လောက်ဆို
သူတို့ အတင်းဖျက်ဝင်လာမှာပါ”

မာမိုအရပ်နှင့် သူမအရပ်ကလည်း မတိမ်းမယိမ်းမို့ မာမို
အဝတ်တွေဝတ်ပြီး သူမ ခပ်တည်တည်နှင့် နောက်ပေါက်မှ ဆင်း
လာခဲ့ပါသည်။ လူတွေကတော့ သူ့အာရုံနှင့်သူ့။ သူ့အလုပ်နှင့်သူ။

အနွေးထည်က ခေါင်းပါးစွပ်ထားသည်မို့ လူတွေ သူမကို
သတိမထားမိ။ ဒါတောင် ဦးကျော်ဗလက လှမ်းအော်သေး။

“မာမီ... ဘယ်လဲ”

“ဒီနား ခဏ”

အသံဗလုံးဗထွေးနှင့် ဖြေခဲ့ပြီး ယွန်းပုဏ္ဏမီ ခြံပြင်ရောက်
သည်နှင့် အဝေးပြေးလမ်းမဆီသို့ သုတ်ခြေတင်တော့သည်။ သူတို့
မြို့မှလွတ်လျှင် ပြီးစတမ်းလေ။ ရန်ကုန်-မန္တလေး အဝေးပြေးလမ်း
မကြီးရဲ့ဘေးမှာ ရှိသည်မို့ သူတို့မြို့ဟာ မခေါင်ပါ။

(၁၅) မိနစ်လောက် အားသွန်ခွန်စိုက်ပြီးမှ လမ်းမကြီးသို့
ရောက်သည်။ ယွန်းပုဏ္ဏမီ ဟောဟဲဆိုက်အောင် မောနေရာမှ
ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မောင်းလာသည့် ကုန်ကားတစ်စီးကို တားလိုက်
သည်။ ဘာကားပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီမြို့မှဝေးလျှင် ပြီးရော။ နောက်ဖက်သို့
လှည့်ကြည့်၊ လှည့်ကြည့်နှင့် သူမအသွင်က အိမ်ပြေးလေးမှန်း
သိသာနေသလား။

ကုန်ကားဒိုင်ဘာနှင့် စပယ်ယာရဲ့ရုပ်က ပြီတီတီ။ မမှောင့်
တမှောင့်အချိန်လေးမှာ နတ်မိမယ်လေးများ ကိုယ်ထင်ပြုလာလေ
သလား။

စပယ်ယာက ခေါင်းခန်းမှ စွေခနဲ ခုန်ချလာပြီး...

“ညီမလေးက ဘယ်လိုက်မှာလဲ”

“ဘယ်ဖြစ်ဖြစ်ပါရင်... လိုက်မယ်၊ မောင်း... မောင်း”

မြန်မြန်မောင်းစမ်းပါ။ ဒီကလွတ်ရင် ပြီးရော”

“ရွှေ... ကြိုက်ပြီ... ဒါဆို လာ”

“ဟေ့ကောင်... မင်း နောက်မှာသွားထိုင်စမ်း”

ကားခေါင်းခန်းထဲမှာ အပိုလူတစ်ယောက်ပါလာသေးသည် မို့ စပယ်ယာက ဟောက်လိုက်လျှင် ထိုလူက ဂျစ်ကန်ကန်နှင့် ပြန်ကြည့်၏။

“ကျုပ် ကားမှူးတတ်လို့ ခေါင်းခန်းက ပိုက်ဆံပိုပေးပြီး စီးလာတာ မသွားနိုင်ဘူး”

ဒရိုင်ဘာ သူ့လူကို မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်ပြီး...

“သက်နောင်... နေပစေ၊ ကဲ... တက်... တက်... ကောင်မလေး”

ချက်ချင်းပင် ကားခေါင်းခန်းထဲသို့ လူလေးယောက် အစီအရီ လိုက်ပါရင်း ကားကို အမြန်ဆုံး မောင်းထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဒရိုင်ဘာက သူ့နေရာမှာ ကားမောင်းနေပြီး သူ့ဘေးမှာ ယွန်းပုဏ္ဏမီကို ထိုးတင်ထားသည်။ ပြီးတော့ စပယ်ယာ။ သူ့ဘေးမှ ဂျစ်ပစီရုပ်ကြီးနှင့်လူကြီး။ လူလေးယောက်မို့ ညပ်ညပ်သပ်သပ်။

ယွန်းပုဏ္ဏမီ... ဇောချွေးတွေ ပြန်လာခဲ့သည်။ မချောတစ်ယောက်။ ကိုယ်သုံးယောက်။ သည်ကြားထဲ ဒရိုင်ဘာနှင့်စပယ်ယာရဲ့ကြားထဲမှာ။ သူမကိုယ်လုံးလေးက ထပ်၊ ညပ်လျက်။

ကားထွက်ခါစက ဇောနှင့်မို့ သတိမပြုအားပေမယ့် ခဏ

ကြာလျှင် ယွန်းပုဏ္ဏမီ သတိထားမိပါပြီ။ သူတို့လက်တွေကလည်း သူမကို ဟိုထိ၊ သည်ထိ။

ကိုယ်မြို့မှ တော်တော်ကျော်ပြီးလာပြီမို့ ယွန်းပုဏ္ဏမီ ကိုယ်ယူလာသည့် စလင်းဘက်လေးကို ပိုက်ထားရာမှ အရေးဆိုလိုက်သည်။

သူမဟာ သူဌေးသမီး၊ လောကအကြောင်း ဘာမှနားမလည်သူမို့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းတော့မရှိ၊ လေသံကအစ နူးနူးညည်းနှင့် ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း။ ပြောရလျှင် ယုန်ဖြူမလေးပေါ့။

“ဒီမှာ... ဒီမှာ... ဦးလေးတို့... ကျွန်မ... နောက်ဖက်ကနေ စီးပါရစေ၊ ဒီ... ဒီမှာ အရမ်းကျပ်တာပဲ၊ ဦးလေးလည်း ကားမောင်းလို့မရတော့ဘူး”

“ဪ... ညီမလေးရယ်... ရပါတယ်၊ ကားနောက်ခန်းမှာ ဆန်အိတ်တွေ၊ ပဲအိတ်တွေ တင်လာတော့ကွာ၊ ဟိုး... ကားခေါင်းကို ထိတော့မှာ၊ ညီမလေး ဘယ်လိုမှမြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကဲ... ဘိုးတော် ခင်ဗျား အလိုက်သိတတ်ဖို့ကောင်းပြီဗျာ၊ ကားထဲမှာ ဒီလောက်ထပ်၊ ညပ်နေတာ ခင်ဗျား နောက်ဖက်သွားစီးဖို့ စိတ်မကူးသေးဘူးလား”

“ကျုပ် နောက်မှာ သွားစီးချင်ပါတယ်၊ ကောင်မလေးကို စိတ်မချလို့”

ဂျစ်ပစီရုပ်ကြီး၏စကားကို ကြားရလျှင် ဒရိုင်ဘာနှင့် စပယ်

ယာ အော်ရယ်လိုက်ကြသည်မှာ အကောင်းဆုံးပျက်လုံးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည့်နည်း။

“အမယ်လေးဟဲ့... တကယ့်လူနဲ့မှ သွားတိုးနေရတယ်၊ အဲဒါပေါ့... သူ့ခိုးက သခင်ရင်းထက် နှမြော... ဆိုတာ”

“သူလည်း ဝေစုလေး၊ ဘာလေး လိုချင်လို့ နေမှာပေါ့ကွာ၊ ကဲ... ကိုယ့်လူ ခင်ဗျားဘာသာ ကားနောက်ဖက်သွားပြီး အေးဆေးစီး၊ အချိန်တန်ရင် ဝေစုတစ်ဖို့ရမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား၊ ဒီမှာ သာယာ နေတာလေးတွေတောင် ဘယ်ပျောက်ကုန်တယ် မသိဘူး”

“ဖီး... တကယ်ငုပ်တယ်၊ အဲဒါပေါ့... ဆေးရိုးသည် ကန့်လန့်ဆိုတာ၊ ကဲ... ကိုယ့်လူ... သွား နောက်ကို”

စပယ်ယာက ဂျစ်ပစီကြီးကို လက်မနှင့် ကားနောက်ဖက်သို့ ညွှန်ပြလိုက်တော့ ယွန်းပုဏ္ဏမီ နည်းနည်းလင်းလာသည့် အလင်း ရောင်ထဲမှာ ဂျစ်ပစီကြီးကို အားကိုးတကြီး မော့ကြည့်မိသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ... အားကိုးလောက်ရဲ့လား၊ ရုပ်ရှင်ထဲက လိုတော့ မင်းသား... တန်းခနဲပေါ်မလာဘူးနော် မိန်းကလေး ကျားထက်ဆိုးမယ့်ရှင်ကြီးရုပ်ပဲ၊ မြင်လား... ဇိုးဝန်ကြီး၊ ပြီး... ဖွန်ရုပ်”

ဒရိုင်ဘာက ကားကို အရှိန်မပျက် မောင်းရင်း ရှင်းပြနေ သလိုပါပဲ။ ဂျစ်ပစီကြီးရုပ်က ဇိုးသမားရုပ်၊ ပါးစပ်မှလည်း အရက်နဲ့ နှင့် ချဉ်တူးတူးအနံ့ ရနေခဲ့သည်။

ယွန်းပုဏ္ဏမီ စော့ချွေးတွေ ပြန်လာရပါ၏။ သူမအဖြစ်က ဆီပူအိုးထဲမှာ ပူလို့ ခုန်ချတာ မီးပုံထဲရောက်နေသလိုမျိုးလား။

ကိုယ်မြို့နှင့်အတော်ဝေးလာခဲ့ပြီမို့ သူမ ကားပေါ်မှဆင်းဖို့ တောင်းဆိုလိုက်သည်။ ခုန်တော့မချရဲ။ ကုန်တင်ကားကြီးမို့ မြင့်ရ သည့်ကြားထဲ... အကျမတော်လျှင် ခြေကျိုး၊ လက်ကျိုး ဖြစ်နိုင် သည်။

သည်တော့... ယွန်းပုဏ္ဏမီ မျက်နှာကြောကို အစွမ်းကုန် ဘင်းရင်း ဖြူတစ်ကောင်လို ဆူးတွေထောင်ထလိုက်ပါ၏။

“ကဲ... ကျွန်မ အဆင်ပြေသွားပြီ၊ ဦးလေးတို့ ကားရပ် ပေးတော့၊ ကျွန်မ ခရီးသည်တင်ကားတွေနဲ့ပဲ လိုက်တော့မယ်”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ... ခုမှတော့ ဘယ်မှထွက်ပြေးဖို့ မကြိုးစား ပါနဲ့တော့ ညီမလေး၊ ကဲဟေ့... တဖြည်းဖြည်း... လင်း... လင်းလာပြီ၊ ကားကို လမ်းဘေးထိုးရပ်ပြီး ကိစ္စ၊ ဝိစ္စလေးတွေ ဆောင်ရွက်ကြစို့၊ ငါက အရင်နော်၊ ပြီးမှ... မင်း၊ ဇိုးဝန်က နောက် ဆုံးမှပေါ့ကွာ... ဟုတ်ပြီလား၊ အလကားရတဲ့နွား... သွားဖြစ်နေ ကြနဲ့တော့”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကုန်တင်ကားကြီးကို လမ်းဘေးထိုးရပ် လိုက်ပြီး ချုံပုတ်တွေ ထူထပ်သည့် လမ်းဘေးအောက်သို့ သူမကို အတင်းဆွဲခေါ်ကြဖို့ပြင်လျှင် ယွန်းပုဏ္ဏမီ လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ကြောက်လန့်လွန်းသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။

“ကယ်ကြပါဦးရှင်... ကယ်ကြပါဦး”

“အော်... အော်... အဲ... မအော်နဲ့၊ တော်ကြာ...
ရှားရှားပါးပါး ကားတွေလာတာနဲ့ တိုးနေဦးမယ်”

ယွန်းပုဏ္ဏမီအိပ်မက်ကို တစ်ယောက်က ပိတ်၊ တစ်ယောက်
က အတင်း... လမ်းဘေး... အောက်ဖက်သို့ ဆွဲချနေကြစဉ်..

“ဗွပ်”

မမျှော်လင့်သည့် အဖြစ်အပျက်က သူမကို ကံကောင်းစေ
ခဲ့ပြီ။ သူတို့ သတိမထားခဲ့။ လစ်လျူရှုခဲ့သည့် ဖိုးငနဲက သူ့လွယ်
အိတ်ကြီးနှင့် လွှဲလွှဲပြီး ရိုက်နေလိုက်တာ။

လွယ်အိတ်ထဲမှာ ဘာပါသည်မသိပေမယ့် အမာပစ္စည်း
တစ်ခုခုပါတာတော့ အသေအချာ။ ဒရိုင်းဘာနှင့်စပ်ယာ။ ငရဲသား
နှစ်ယောက် မူးဝေ ကွဲပြဲသွားသည့်ကြားမှ ဖိုးငနဲကို ဆဲဆို ရန်ပြုဖို့
ကြိုးစားကြသေးသည်။ သို့သော် သူတို့ မဟန်နိုင်တော့ပါ။

“အား... ခွေးသား၊ ခွေးတိရစ္ဆာန်၊ ငါတို့ကို ဖြတ်ခုတ်
သွားပြီ၊ နေဦး... ခွေးသား”

“တောက်... သင်းကို လျှော့တွက်မိတာ ငါတို့အမှား”

ယွန်းပုဏ္ဏမီ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံကြည်နိုင်တော့ပါ။ ကိုယ့်
မှာ ပါလာသည့် အိတ်ကလေးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး ကိုယ့်မြို့
နှင့် ဝေးသည့်ဖက်သို့သာ အားကုန်လျှောက်ပြေးနေမိပါတော့သည်။

အခန်း (၃)

အလင်းရောင်အောက်မှာမို့ အခြေအနေတွေကို သူမ
မကြောက်နိုင်တော့ပါ။ နောက်မှ ကုန်တင်ကားလည်း ပေါ်မလာသည်
ထောက်လျှင် ဒရိုင်းဘာရော၊ စပယ်ယာပါ တော်တော်အခြေအနေ
ဆိုးသွားကြတာ ဖြစ်မည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖိုးသမားကြီးကို ကျေးဇူးတင်မိသည်။ သူဟာ
သူမကို ကယ်တင်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် စားခွက်ဝင်လုတာလား။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြွေရဲ့ပါးစပ်ထဲမှ ဖားသူငယ်လေး လွတ်လာဖို့သာ
အဓိက။

လမ်းပေါ်မှာ ကားအသွားအလာတွေ စက်တီး၊ ဆိုင်ကယ်
တွေ ရှိလာပါပြီ။

ယွန်းပုဏ္ဏမီ သိပ်မကြောက်တော့။ ထို့အတူ တွေ့ရမှ ကြုံရာ ကားကိုလည်း တားပြီးစီးဖို့ စိတ်မကူးတော့။ တစ်ခါသေဖူးလို့ ပျဉ်ဖိုးနားလည်သွားပါပြီ။

သူမရဲ့အပြင်အဆင်၊ ဒီဇိုင်းက ခပ်စုတ်စုတ်ဖြစ်နေတာကို လည်း ကျေးဇူးတင်မိသည်။ မာဇီရဲ့အနွေးထည်ကလည်း အိမ်နေ ရင်းမို့ အဟောင်း။

အရောင်ကလည်း အနက်ကျား။ လုံချည်စကတ်ကလည်း ကိုးမျှကားရားအဆင်။

အသွားအလာတွေကတော့ ခပ်ကျဲကျဲ။ သူမ ခပ်သုတ် သုတ် ခရီးနှင့်နေရသည်။ အရေးထဲ ကားသမား တဏှာရှူးတွေရဲ့ လက်ထဲမှာ ဆွဲလား၊ လွဲလား အလုပ်ခံခဲ့ရသည်ကြောင့် သူမမှာ ဖိနပ်ပင် ပါမလာခဲ့။

လမ်းပေါ်မှာ ခြေဗလာနှင့် သွားနေရတာ လွယ်တော့ မလွယ်။

သေရေး ရှင်ရေးကိစ္စတွေကြောင့် အသက်ကိုလုပြီး ပြေး လွှားနေရတာ။

သည်စဉ် သူမအနားသို့ ကားလေးတစ်စီး ထိုးရပ်လာပြန် သည်။ ကားမှ ကားဖြူလေး။

“ညီမလေး... အစ်ကိုတို့ ဘာကူညီရမလဲ”

“အမယ်လေး”

သူမ ကားထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ယောက်ျား ၃-၄ ယောက်။ ရှင်ကြီးတွေလား၊ ကျားတွေလား။ ခေတ္တရပ်နေရာမှ လန့်ပြီး လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် ယွန်းပုဏ္ဏမီ စွတ်ပြေးနေစဉ် တစ်ဖက်မှ ကားတစ်စီး၏ကျယ်လောင်စွာ ဘရိတ်အုပ်လိုက်သံကိုသာ သူမ နောက်ဆုံး ကြားခဲ့လိုက်ရသည်။

၃၁၈ ၃၁၈ ၃၁၈

တစ်ခုလုံး မည်းမှောင်ပိန်းပိတ်သွားခဲ့သည်။

၅၁

အခန်း (၄)

သူမ သတိရတော့ ဆေးရုံမှာ။ ဘယ်ဆေးရုံမှာလဲတော့ မသိ။ ဘုရားရေ... တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်နေသည်မို့ ကိုယ်အင်္ဂါတွေ ကျိုးပဲ့သွားသလား။ ကားတစ်စီးလုံးများ သူမအပေါ် ဖြတ်ကြိတ်သွားသလားလို့ တွေးမိပြီး ယွန်းပုဏ္ဏမီ အကြီးအကျယ် လန့်ဖျပ်သွားမိသွားသည်။

သူမကို တိုက်သည့်ကားရော၊ ယွန်းမီ သတိရလိုက်တာ။ ယောက်ျားတွေ တစ်လှေကြီးနှင့် ကားရယ်။ နောက် ဝန်းခနဲ မြည်သံကြီးရယ်။ မျက်ရည်တွေ စီးကျရင်း ဝန်းခနဲ မြည်သံကြီးရယ်။ မျက်ရည်တွေ စီးကျရင်း ယွန်းပုဏ္ဏမီ ခြေတွေ၊ လက်တွေ လှုပ်ကြည့်တော့လည်း မရသည့်အခါ သူမ အသံကုန်ဟစ်အော်မိပြီး ဦးနှောက်

သတိသမီးဝတ်စုံအဖြူလေးနှင့်သိပ်လှနေသည့် သူမဟာ အသက်မီနှင့်မင်္ဂလာပွဲဆင်ယင်ကျင်းပနေရပါသည်။ အသက်မီလို ပြောရတာက သူမရဲ့သတိသားဟာ မျက်နှာမှာ အဖု၊ အပိန့်တွေ၊ အမွှေးအမျှင်တွေနှင့်မို့ပါ။

ပြီး... ဝတ်စုံကလည်း ယဉ်ကျေးမှုကဇာတ်ကြည့်ရတုန်းက အသက်မီဝတ်သည့် အစိမ်းရောင် သံချပ်ကာအင်္ကျီကြီးနှင့်၊ ပြုံးပြီး မြှောင်ပြောင်။

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

ရှေးကားထဲက ဗိုလ်အောင်အင်လို လှလှပပရယ်ရင်း သူမကို ဝေါတစ်ကမ်း လက်တစ်လှမ်း ပုံစံနှင့် ကနေတုန်း ကားဒရိုင်ဘာနှင့် ဇယ်ယာက နောက်မှ အတင်းလိုက်ဆွဲနေတော့ရာ...

“အား... ကယ်ကြပါဦး... လုပ်ကြပါဦး”

သူမ မယ်သီတာလို ပဲများမနေနိုင်တော့ဘဲ နှင်းတွေနှင့် မွေးဖြူနေသည့် နိုင်လွန်လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် ဈာန်ပျံ့သလို သေဗြူး၊ ရှင်ပြေး စွတ်ပြေးနေမိတော့သည်။

ဇိုးငနဲလည်း အရက်ပုလင်းကိုငြိပြီး ယိုင်တိုင်တိုင်နှင့် ဟစ်အော် တားဆီး၏။

“ဟေ့ကောင်မလေး... မပြေးနဲ့၊ ရှေ့မှာ ကား”

သူမရဲ့နောက်မှာ လူတွေက အတန်းလိုက်။ သတို့သားလောင်း ဒဿင်္ဂီရယ်၊ ကားဒရိုင်ဘာနဲ့ စပယ်ယာရယ်၊ နောက်... ဇိုးငနဲရယ်။

နိုင်လွန်လမ်းမကြီးက စက်မှုကလမ်းလိုလို၊ ကိုရီးယားကလမ်းလိုလို။ ရောက်ဖူးလို့တော့မဟုတ်။ တီဗွီကလာသည့် ကားတွေထဲမှာ မြင်ဖူးတာလေ။

ပြေးရင်း ပြေးရင်းနှင့် သူမ အလွန်မောပန်းလာသည်။ သို့သော် နောက်မှ ငရဲသားတွေက မရပ်သဖြင့် ဆက်ပြေးနေရတုန်း။

နောက်ဆုံး ရှေ့မှ ချောက်ကြီးတစ်ခုထဲသို့ ဝန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားတော့မှ သူမရင်ထဲ အေးခနဲဖြစ်ကာ...

မဆုံးနိုင်သည့် ချောက်ကြီးက အဝီစိသို့တိုင်အောင် ရောက်တော့မည်လားဟု စိုးရိမ်ကြီးစွာ အော်မိလေတော့သည်။

“ဟဲ့ ကောင်မလေး သတိပြုလား၊ တော်တော်ဒုက္ခပေးတဲ့ ဟာမလေး၊ သူ့ကြောင့် ငါတို့မှာ ဆွမ်းတော်ပွဲလည်းမမီ၊ ဘုရား

ပွဲလည်းမမီ ဖြစ်ရတယ်”

“ကဲ... သတိရရင်လည်း ထ၊ ညည်းကို ငါတို့ ဘယ်လို လုပ်ပေးရမလဲ၊ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ အမှုတွေ၊ ဘာတွေတော့ မဖွင့်နဲ့အေး၊ ညည်းက ကျုပ်တို့ကားကို အတင်းဝင်တိုးတာ”

“အလျော်လိုချင်လည်း ဒီလောက်ထိ မစွန့်စားသင့်ဘူး၊ ကံကောင်းလို့ မသေတာ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စကားများကို နားထောင်ရင်း ယွန်းပုဏ္ဏမီ ကောင်းစွာ သတိရလာခဲ့ပေပြီ။ သူမ ကားတိုက်ခံရတာ မနက်စောစောပေမယ့် ယခု အဆင်ကြည့်ရတာ ညနေစောင်းတော့မည်။

သူမကို မလိုတမာ ကြည့်နေကြသူများမှာ အသက်လေး ဆယ်ဝန်းကျင် မိန်းမကြီး (၃) ယောက်၊ ဧကန္တ သူတို့ကားနှင့် တိုက်မိတာ ဖြစ်မည်။

“ကျွန်မ... ကျွန်မ... ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင်၊ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်လို့မရတော့ဘူး”

ယွန်းပုဏ္ဏမီ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်စီးကျရင်း ပိုရှိုက်နေလျှင် မိန်းမကြီး (၃) ယောက်က နှုတ်ခမ်းများကို ယိမ်းတိုက်သလို မှဲ့လိုက်ကြသည်။

“ပဲတွေမများနဲ့အေး၊ ညည်း ကျိုးလည်း မကျိုးဘူး၊ ပွဲလည်း မပဲဘူး၊ နည်းနည်းပါးပါး ပွန်းပဲ့သွားတာပဲ ငိုတယ်၊ အဲ... အတွင်း

ကြေတွေ့၊ ဘာတွေ ကြေသွားရင်တော့ မသိဘူးပေါ့အေ၊ ဒုန်းခနဲ တော့ အသံကြားလိုက်တာပဲ၊ ဘယ်ထိသွားတယ်တော့ မသိဘူး”

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ တကယ်လှုပ်လို့မရတာပါ အန်တီတို့ ရယ်၊ ဆရာဝန်ခေါ်ပေးကြပါဦး၊ ကယ်ကြပါဦးရှင် ... လုပ်ကြပါဦး”

မျက်ရည်များနှင့်သူမ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် နေလေမှ အဒေါ်ကြီးသုံးယောက်က ဆရာဝန်ထံ အကြောင်းကြား ပေးကြသည်။

“ဒါ ... ပြည်သူ့ဆေးရုံ၊ ငါတို့က မန္တလေးသွားမှာ၊ တူမ တစ်ယောက်ရဲ့မင်္ဂလာပွဲအမီ သွားနေကြတာ၊ အခုတော့ ညည်းနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ပြီး မသွားနိုင်တော့ဘူး၊ မနက်ဖြန်လည်း ရန်ကုန်မှာ အရေးတကြီးကိစ္စတွေရှိလို့ ဒီကနေပဲ ရန်ကုန်ပြန်ဆင်းရတော့မယ်၊ ညည်း ... ဂြိုဟ်မွေတာလေ”

လူနာကို သူတို့အိမ်မှ အလုပ်သမားနှယ် ပြောဆိုနေကြ သည့် အဒေါ်ကြီးသုံးယောက်ကို ယွန်းပုဏ္ဏမီ တကယ်အံ့သြပါသည်။ လူဥပမိတွေက ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ရေဆေးငါးကြီးတွေပေမယ့် လူတွေ အပေါ် စိတ်ကောင်းမထားနိုင်သူတွေပါလား။

အဆင်ပြေရတာ ကားတိုက်မှုမှာ ရဲတွေ၊ ဘာတွေ ပါလာ ပြီး လစ်ပြေးမရလို့သာ ဆေးရုံတင်ပေးရ၊ ထိုင်စောင့်နေရ၊ အမှုဖြစ် နေရပုံပေါ်သည်။ ဒါကြောင့် မကျေမနပ်တွေ ဖြစ်နေကြတာ။

ခဏကြာလျှင် အသက်လေးဆယ်ခန့် ဥပမိရုပ်သန့်သန့်နှင့်

ဆရာဝန်တစ်ယောက်၊ နာ(စ်)နှစ်ယောက် အပြေးရောက်လာခဲ့ကြ သည်။ သူတို့နောက်မှာလည်း ရဲအရာရှိနှစ်ယောက်နှင့်။

“လူနာသတိပြုလား၊ ဘယ်လိုခံစားရလဲ၊ အဖွန်းအပွဲတွေ တော့ ဆေးထည့်ပေးပြီးပါပြီ၊ ဆေးတွေလည်း ထိုးပေးထားတယ်”

“ဆရာ ... ကျွန်မ ... ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်လို့မရ ဘူး ဆရာ၊ ကျွန်မ အကြောတွေ သေသွားတာလားရှင်၊ ခါးကလည်း အရမ်းနာတယ်၊ ကျွန်မ ခါးများ ကျိုးသွားပြီလားဟင်”

ယွန်းပုဏ္ဏမီ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် ကျရင်း ပြောပြနေပေ မယ့် အဒေါ်ကြီးများကတော့ ပလီစီချောက်ချက်များသည်။ ပိုကီး တွေ လုပ်နေသည်ဆိုပြီး မျက်စောင်းထိုးလိုက်၊ မဲ့လိုက်၊ ရွဲ့လိုက်။

“ငါတို့ကို အမှုကြီးအောင် လုပ်နေပြီ၊ ဘာမှလည်း မဟုတ် ဘဲနဲ့”

“မမက အချို့မှ မသတ်ဘဲကိုး၊ ပတ်ကြမ်းတိုက်တော့ ဟိုက ပညာပြုပြီလေ”

ဆရာဝန်ကြီးကတော့ သူမကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးနေရင်း နှုတ်မှောင်ကြုတ်နေ၏။ နောက် ... ခါးကိုလည်း ဖြည်းညင်းစွာ ခွင်းကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... ခါးနားမှာ ယောင်နေတယ်၊ မည်းညို၊ တောင်ဆွဲနေပြီ၊ ခါးကျိုးမသွားပေမယ့် ခါးကို တိုက်မိတော့ အကြော တွေ ထိသွားတာ”

“ရှင်”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ အခိုက်အတံ့ပါ။ ဆေးတွေရယ်၊ လေ့ကျင့်ခန်းရယ်နဲ့ စိတ်ရှည်၊ လက်ရှည် ကုသသွားရင် ပြန်ကောင်းလာနိုင်ပါတယ်”

ယွန်းပုဏ္ဏမီ မျက်ရည်တွေ ရေကာတာကျိုးသလို ကျိုးကျလာပြီး သူမ မြင်ယောင်မိတာ မေမေ။ မိဘမေတ္တာကို သူမ သံသယမရှိချင်ပေမယ့် ...

ယောက်ျားဖြစ်သူကို ဦးစားပေးလွန်းရုံ ပြုစုယူယလွန်းသည့် မေမေဟာ တစ်နေ့တစ်နေ့ သူ့ယောက်ျားရဲ့ဗာဟိုရက်စွ၊ သူ့သမီးအငယ် (၈) နှစ်သမီးရဲ့ကိစ္စတွေနှင့်ပင် မအားမလပ်ရပါ။

သူမကို ဘယ်လိုမှ ပြုစုပေးနိုင်မှာမဟုတ်။ သည်ကြားထဲ သူတို့စကားကို နားမထောင်ဘဲ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပမည့်တန်းလန်းမှာ ထွက်ပြေးသွားရင်း ဖြစ်ရသည့် ဒုက္ခတွေကို ကြည်ဖြူစောင့်ရှောက်ကြမည်မထင်။

ပထွေးတော်ကြီးကရော။ အစတုန်းကတောင် မကြည်ဖြူချင်၊ အကောက်ကြံချင်နေသည့်နောက် ယခု ဒုက္ခိတဖြစ်ပါမှဆို။

မျက်ရည်များနှင့် ခေါင်းကို တွင်တွင်ရမ်းခါရင်း ယွန်းပုဏ္ဏမီ ကမ္ဘာပြိုမတတ်။

“ဆရာကြီးရယ် ... ကျွန်မကို ဆေးတိုးပြီးသာ သတ်လိုက်ပါတော့၊ ကျွန်မ ဒုက္ခိတဘာဝနဲ့ မနေချင်ဘူး၊ သေသွားတာက

ကောင်းပါဦးမယ်ရှင်”

“သမီးမှာ မိဘတွေ မရှိဘူးလား၊ အခုရော ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

ဆရာဝန်ကြီးက ကြင်နာစွာမေးနေပေမယ့် အဒေါ်ကြီးသုံးယောက်ကတော့ မလိုတမာအသံတွေနှင့်။

“အလကား ... လမ်းပေါ်မှာ အရူးထပြီး လျှောက်ပြေးနေတာ ဒေါက်တာ၊ သူ အရူးထတာက ကိစ္စမရှိဘူး၊ အခု ... ကျွန်မတို့ သူ့ကြောင့် တိုင်ပင်တွေ့အားလုံး အောက်ကုန်ရပြီ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ကျွန်မတို့ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ၊ သူ့တို့ ဆေးဖူးပေးခဲ့မယ်၊ ရဲကိုလည်း အမှုပိတ်ခဲ့မယ်၊ ငွေ ဘယ်လောက်တုန်ကုန်ပါ၊ ကျွန်မတို့ တတ်နိုင်ပါတယ်”

ခေါင်းမောပြီး ငွေစကားပြောနေသည့် အဒေါ်ကြီးများအား အနားမှာ ရဲအရာရှိက သတိပေးသည်။

“အန်တီတို့ ဒီလိုလက်လွတ်စပယ်လုပ်လို့ မရဘူး၊ ကာယကံရှင် ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ ကြည့်ရဦးမယ်၊ သူ့သေသွားရင် အန်တီတို့ကို လူသေမှုနဲ့ တရားစွဲရဦးမယ်၊ ပြီး ... ကာယကံရှင်မကျေအေးဘဲ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် အမှုသိမ်းလို့မရဘူးဆိုတာလည်း သိထားသွားပါ”

“ဟင် ... ဒါဆို ကျွန်မတို့က ဒီလိုပဲ သူ့အနားမှာ ဘယ်အကဲတောင့်နေပေးရမှာလဲ”

အဒေါ်ကြီးတွေ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေကြစဉ် ... သူတို့ အကြောင်းကြားလိုက်သဖြင့် ရန်ကုန်မှ တူဖြစ်သူ ဆေးရုံသို့ ရောက်လာလေ၏။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့် ရုပ်သန့်သန့်နှင့်လူငယ်တစ်ယောက်။

အသားက အဖြူဖက်သို့ လှသည့်အညို။ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံးကောင်းပြီး နှာတံပေါ်ပုံ၊ နှုတ်ခမ်းကျပ်တို့က ကြည့်ကောင်းသည့် လူငယ်ပေမယ့် သူ့ပုံစံက ရည်ရည်မွန်မွန်။

“အန်တီတို့ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲဗျာ၊ အစကတည်းက သား တားသားပဲ၊ မကျွမ်းကျင်ဘဲ ကားမောင်းချင်ကြတာကိုး”

“ဟဲ့ ... နင်ပြောခါမှ အမှုကြီးတော့မယ်၊ ငါတို့ မောင်းတတ်လို့ မောင်းလာတာပဲ၊ ဒီမရှုပ်ပြာက ကားဆီ အတင်းတိုက်ဝင်လာတာ၊ အဲဒါပေါ့ ... နာလည်းနာ၊ နံလည်းနံဆိုတာ။ သူတလည်း အတင်းတိုက်သေး။ ငါတို့ကလည်း လျော်ရဦးမယ်၊ လျော်ချင်လို့ လျော်ပါရစေဆိုတော့လည်း မပြီးဘူး၊ သေ၊မသေစောင့်ကြည့်ရဦးမတဲ့၊ ချဲ့တာလေ၊ ချဲ့တာ”

အန်တီကြီးစကားက ထန်းပင်ပေါ်မှ အသံ။ ဘယ်သူလည်း အရေးမစိုက်သည့်အသံ။ ငွေဂုဏ်၊ ခနဂုဏ်တွေ မောက်မောက်တိုင်းမောက်၊ ဝင့်ကြားချင်တိုင်း ကြားနေသည့်အသံ။

ဆရာဝန်ကြီးက ယခုမှရောက်သည့် လူငယ်ကို နားလည်အောင် ရှင်းပြနေလေသည်။ အကြောင်းစုံကို နားလည်သွားလျှင်

မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ငြင်းချင်နေသည့် သူ့အန်တီတွေကို နားချလေ၏။

“ဘာပဲပြောပြော အန်တီတို့မှာ တာဝန်ရှိတယ်၊ ခေါင်းရှောင်ချင်လို့ မရဘူး၊ ဆရာကြီးခင်ဗျား ... သူ့မှာရော သက်ဆိုင်သူမိဘတွေ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ မရှိဘူးလား၊ ဒီလိုပါ ... ကျွန်တော် ဖြစ်စေချင်တာက သူ့ရဲ့မိဘတွေကို အကြောင်းကြားပြီး ပြန်အပ်မယ်၊ လိုအပ်တဲ့ ဆေးကုသဖို့တို့၊ ဘာတို့ကို ကျွန်တော်တို့က ပေးမယ်၊ မကောင်းဘူးလား”

သူ့စကားဆုံးလျှင် ယွန်းပုဏ္ဏမီ မျက်ရည်တွေနှင့် ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါရင်း မျက်စိစုံမှိတ် ငြင်းခဲ့သည်။

“ကျွန်မမှာ မိဘတွေ မရှိပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မကို သင့်တော်မယ့် ဆေးရုံတစ်ခုခုမှာ ပိုင်ရှင်မဲ့လူနာအဖြစ်သာ တင်ထားလိုက်ပါ၊ အန်တီတို့ကိုလည်း ကျွန်မ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ သွားစရာရှိတာ သွားကြပါ”

သူမ ခွင့်လွှတ်ပေးမယ့် ဆရာဝန်ကြီးနှင့် ရဲအရာရှိက ခွင့်လွှတ်ပါ။

“ဒီလိုလက်လွှတ်စပယ်လုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ မိန်းကလေး၊ ချဲ့ မင်းက နားမလည်လို့ လွယ်လွယ်လေး ပြောနေတာ၊ အန်ကယ်တို့ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊ သူတို့ မိန်းကလေးကို တာဝန်ယူရမယ်၊ သင့်တော်သလို စီစဉ်ပေးရမယ်၊ အဲဒါမှ အမှုကျေအေးခွင့်ပြုမယ်”

နောက်ဆုံး ... အားလုံး ညှိနှိုင်းဆုံးဖြတ်လိုက်သည့် အခြေ

က လောလောဆယ် ဒုက္ခတစ်သွားသည့် ယွန်းပုဏ္ဏမီကို သင့်တော်သည့် ဆေးဝါးကုသမှုပေးရန် အဒေါ်ကြီးတို့က ခေါ်သွားရမည်။ ယွန်းပုဏ္ဏမီက သူတို့ကို ကျေအေးပေးသည်။

ရဲအရာရှိများနှင့် ဆရာဝန်ကြီးတို့က လူလည်ကျချင်နေသည့် အန်တီကြီးအဖွဲ့ကို သေသေချာချာ ခံဝန်ကတိစာချုပ်တွေနှင့် ချုပ်ဆိုထားကြပြီး စာချုပ်ကို သူတို့လည်း တစ်စောင်ယူထားကြသည်။

နောက် အရေးကြီးလျှင် ဆက်သွယ်ရန် ဖုန်းနံပါတ်များလည်း ပေးကြသည်။

ယွန်းပုဏ္ဏမီကို စေတနာရှိကြလို့မဟုတ်သော်လည်း ပြည်တွင်သောင်မတင် ရေမကျအဖြစ်မှ လွတ်ကင်းရန် သူမကို ရန်ကုန်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ကြပါသည်။

အခန်း (၅)

“အကုသိုလ်များ အတုံးလိုက်ဝင်ချင်တော့ ဆွမ်းခံရင်း နက်သင့်ရတယ် ... တောက်”

ပြည်မှ မိုးချုပ်မှ ထွက်ဖြင့်သဖြင့် ရန်ကုန်ရောက်တော့ နံနက် (၄) နာရီ၊ ခြံဝင်းတစ်ခုထဲသို့ ကား (၂) စီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆင်လာကြပြီး ယွန်းပုဏ္ဏမီ နောက်ကားမှာ စီးရပါသည်။ အန်တီကြီး သုံးယောက်မှာ သူမကို မျက်မှန်းကျိုးနေကြပြီး ချေးထုပ်သဖွယ်။

တော်တော်လည်း အတ္တကြီးသည့် အဒေါ်ကြီးများပါပဲ။ သူယုတ်မာတွေဟာ ကိုယ့်အဖြစ်ကို မမြင်ကြဘဲ သူတစ်ပါးကိုသာ အပြစ်မြင်တတ်ကြသတဲ့။ ယခုလည်း သူတို့အမြင်မှာ ယွန်းပုဏ္ဏမီဟာ အမှိုက်၊ ချေးထုပ်။

သူမ လိုက်လာရတာ အခေါ်ကြီးများရဲ့တူ မောင်းသည့် ကားနောက်ခန်းထဲမှာပါ။

ကိုယ့်ဘဝရှေ့ရေးကိုတွေးပြီး ယွန်းပုဏ္ဏမီ မျက်ရည်တွေ တစ်လင်းလုံး စီးကျလာခဲ့ရသည်ကြောင့် လူတစ်ကိုယ်လုံး မျက်ရည် တွေ ကုန်ခမ်းပြီလား ထင်မိသည်။

တစ်လင်းလုံး စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောကြဘဲ ရန်ကုန်ရောက် လာကြသည်။ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးရဲ့ရှေ့မှာ ကားများ ရပ်လိုက်ကြပြီး တိုက်ထဲမှ အလုပ်သမားများ ထွက်လာကြကြသည်။ အလုပ်သမား သုံးယောက်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ မိန်းမနှစ်ယောက်။

“လာသယ်ကြဟေ့ ... နင်တို့အတွက် ချေးထုပ်ပါလား တယ်၊ ချေးထုပ်”

“အန်တီတွေကလည်းပျာ ... အဲလောက်ကြီး မပြောပါနဲ့ လူမမာ အားငယ်အောင် ဟိုလူကြီး၊ သူကြီးတွေ ရှေ့တုန်းကတော့ အန်တီတို့ပဲ ကောင်းမိကောင်းရဲ့နဲ့ ခေါ်လာကြပြီး”

“ဟဲ့ ... မခေါ်လို့မှမရတာ၊ သူတို့ဖွတ်စိစဉ်လို့ ခေါ်လာ ရတာ”

“ခေါ်လာပြီးမှတော့ လူနာစိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါနဲ့ ခဲ့၊ သူ မြန်မြန်ကောင်းမှ အန်တီတို့ ဝင်ကျွတ်မှာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ ကံ ... မိပု ... အောင် ထပ်က ထောင့်ခန်းသွားပြီး နေရာပြင်ထား၊ မောင်ဇော်က ဒီဟာတို့

သားပြီး ပွေ့ချီထုတ်”

“ဟင် ... မမကြီးတို့က ဘယ်က ဒုက္ခိတကို ခေါ်လာတာ သေ”

“ဪ ... အရေးထဲ မေတ္တာရှိလို့ ပင့်လာတာ မဟုတ် ဘူးဟေ့၊ မလွဲသား၊ မရှောင်သာလို့ ခေါ်လာရတာ၊ လျှာမရှည်စမ်းနဲ့ ဘယ်၊ လာ ... ခေါ်မှာသာ ခေါ်စမ်း”

မောင်ဇော်ဆိုသူမှာ အသားမည်းမည်း၊ ကုလားဒိန်ရုပ်နှင့်၊ အလီ၊ ဒေါ်ပန်းနုဆွေဟောက်လိုက်မှ ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ပွေ့ချီဖို့ ခြည့်လိုက်သည်။ ကားထဲမှာ အလိုက်သင့် ထိုင်နေတာ ယွန်းပုဏ္ဏမီ။

“ဟာ”

မောင်ဇော်အသံက အလန့်တကြား၊ ဒေါ်ပန်းနုဝေက မျက် ရောင်ကြုတ်ရင်း ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ ... အလန့်တကြား”

“ဘယ်က ဥစ္စာစောင့်မလေးများ ခေါ်လာသလဲလို့ပါ၊ ချာလိုက်တာနော်”

“ပိုပြီ နာဘူး၊ တဏှာရှု၊ အဲဒီ နင့်မိထွေးက ကားနဲ့ ခါး ခိုက်မိလို့ အကြောသေသွားတာ၊ ပွေ့... ပွေ့”

“ဒါဆို ... အရိုး၊ အကြော အထူးကုနဲ့ ပြုမဖြစ်မှာပေါ့၊ အတိုင်းထားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ငဇော်”

ဒေါ်ပန်းနုဆွေ အော်ထည့်လိုက်တော့မှ မောင်ဇော်ဆိုသူ အသက် (၃၀) ခန့် မာလီဟာ ယွန်းပုဏ္ဏမိကို ကားထဲ လက်သွင်း ပွေ့ချီထုတ်ပါလေ၏။

နောက် ... မပုပြင်ထားသည့် အခန်းသို့ ခေါ်သွားသည့် ဒေါ်အေးမူကတော့ ဒေါ်ပန်းနုဆွေ၊ ဒေါ်ပန်းနုဝေ၊ ဒေါ်ပန်းနုထွေ တို့၏ဝန်စည်စလယ်များကို သယ်ဆောင်ခါ အခန်းတွေထဲသို့ သွား ပို့ပေးနေရသည်။

အောက်ထပ်က ထောင့်ခန်းထဲမှာ ယွန်းအတွက် အခန်း ပြင်ပေးထားပုံမှာ ခြင်ထောင်၊ စောင်၊ ခေါင်းအုံးနှင့် သစ်သားခုတ် တစ်လုံးပါ။ မပုတို့လိုပဲ အလုပ်သမားများ အိပ်ရာပုံစံ။

“အဲဒီမှာ ထား၊ သနားပါတယ်ဟယ် ... ချောချောထေ သူတို့ကားနဲ့ တိုက်မိတာ ... တဲ့”

မပုက ဘဝတူချင်းရယ်လို့ စုတ်သပ်တော့ မောင်ဇော် ပိုပြီး ကြင်နာသနားနေလေ၏။

“ငါတို့တွေပဲ အားရင် အားသလို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရ ပေါ့ဟာ၊ သူတို့က ကိုယ့်မခင်အရင်းတောင် ပြုစုချင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပါးစပ်နဲ့ပဲ ခိုင်းတာ”

မောင်ဇော် ... ယွန်းကို ခုတင်ပေါ်မှာ ညင်သာစွာ ချော လိုက်တော့ မပုက စောင့်ခြံပေးသည်။ မျက်ရည်တွေ စီးကျနေသည့် ယွန်းကိုလည်း အားပေးရှာ၏။ သူ တတ်သရွေ့၊ မှတ်သရွေ့၊

“အားမငယ်ပါနဲ့ ညီမလေးရယ်၊ မမတို့ ရှိတယ်၊ ဒီက အစ်ကိုလည်း ရှိတယ်၊ မမနာမည်က မပု၊ သူက မောင်ဇော်၊ အထုပ်တွေ သယ်ပို့နေရတဲ့ အဒေါ်က ဒေါ်အေးမူ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အားကိုးပါတယ် မမနဲ့အစ်ကိုကြီးရယ်”

“အေး ... အေး ... ငါတို့မှာ ညီမလေးတစ်ယောက် ရတယ်လို့ပဲ မှတ်ထားလိုက်မယ်နော်၊ ကဲ ... ညီမလေး အိပ်လိုက် ဦး ... အိပ်လိုက်ဦး၊ မိုးမလင်းသေးဘူး”

မပုက ခြင်ထောင်လေးချပေးခဲ့၊ အခန်းတံခါးစေ့ပေးခဲ့ပြီး မောင်ဇော်နှင့်အတူ ကုတ်ကုတ်ကလေး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး မျက်နှာမကောင်းကြ၊ မကြာမီ ဒီအိမ်မှာ အကြင်နာ တရားကင်းမဲ့တာတွေ မြင်နေရဦးတော့မှာပဲဟု စိုးရိမ်နေမိကြတာ အမှန်။

၇၁၊ ၇၂၊ ၇၃

အခန်း (၆)

မာန်ဟန်ခွင်း။

သူ့ဖေဖေ ဦးရဲဆွေက အံ့မေရိကန်မှာ။ သူနေရတာ
သူ့အန်တီအပျိုကြီးသုံးယောက်။

ပန်းနုဆွေ၊ ပန်းနုဝေ၊ ပန်းနုထွေး... တဲ့။

မာန်ဟန်ခွင်းက ဘီအီးဘွဲ့ရပြီး ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း
များကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေသူ။ ခေတ်စနစ်အရမို့ မာန်ဟန်ခွင်းကုမ္ပဏီ
လီမိတက်ပေါ့။ လုပ်သည်။

အဲ... သူ့အဒေါ်အပျိုကြီးများကတော့ လှည်းတန်းတွေ
ထဲမှာ အထည်ဆိုင်ဖွင့်ကြသည်။ စီးပွားရေးသဘောထက် အလုပ်
တစ်ခု ရှင်ရှိသေး၊ လူရှိသေရှိနေသည့်သဘော။

အဒေါ်သုံးယောက်လုံး အပျိုကြီးများပီပီ အလှအပစန်းပြ
ပြီး ဦးစားပေး ပြင်ဆင်ဝတ်စားနေရသည်ကြောင့် သူတို့လုပ်ငန်းဟာ
သူတို့သုံးစွဲတာနှင့်ပင်မလောက်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နှစ်
နှစ်ကြီး နှစ်နှစ်ငယ်။ အန်တီပန်းနုဆွေက (၄၀)။

လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ရက်က မန္တလေးတက်သွားသည့် အန်တီ
တို့ကို မနေ့ကတော့ သူ ပြည်သို့လိုက်ပြီး ပြဿနာရှင်းပေးခဲ့ရသည်။

သူ့အဒေါ်များဟာ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ကလေးဆိုး
ကြီးများလို စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းသည်။ မိတဆိုးလေးဖြစ်သည့်တူကို
ချစ်ကြပေမယ့် သူကတော့ ငယ်စဉ်ကတည်းက အဒေါ်တွေ၏လွှမ်း
မိုးမှုကိုမခံ။

ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဖောက်၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်လျှောက်ရင်း
သူဟာ ဖခင်လိုပဲ ကိုယ့်အားကိုးကိုးတတ်သည့် ဘီအီးဘွဲ့ရကုမ္ပဏီ
ပိုင်ရှင်လေး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အသက်ကတော့ မကြီးသေးဘူးပေါ့။
(၂၇)။

မနေ့က ကောင်မလေးဟာ တော်တော်တော့ သနားစရာ
ကောင်းသည်။ အဆင်ပြေရတာ ခွင့်ရိုက်နေပုံပေါ့။ စိတ်ဓာတ်
တွေ အကြီးအကျယ်ကျနေပြီး လောကကြီးကို လက်လျှော့ချင်လိုက်
သည့်ပုံပဲ။

အားလုံးနှင့် အဆင်ပြေအောင် ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးပြီး သူတို့
သူမကို ရန်ကုန်သို့ သယ်လာခဲ့ရသည်။

ကောင်းကောင်းကုသပေးရမှာပေါ့လေ။ ဆရာဝန်ကြီး ပြော
တာတော့ (၆) လ၊ (၁) နှစ်ဆို ပြန်ကောင်းနိုင်တယ်တဲ့။ ဆွေမဲ့
မျိုးမဲ့လေးမို့ သူ ခေါ်လာခဲ့ခြင်း။ မခေါ်လို့လည်း မရ။ ရဲက ဆွဲထည့်
လိုက်မှာ။ ပြဿနာရှာမှာ။

အလုပ်ရှုပ်လှပေမယ့် သူတို့အိမ်မှာ အလေးကပြုစရာတွေ
ရှိသည်။ ပထမတစ်ခုက ဖေဖေနှင့်အန်တီတို့ရဲ့ဖေဖေ။ သူ့အဘိုး
ဦးဘဆွေ။ ဘာဟာ အိမ်ပေါ်ထပ်မှာ ချော်လဲခဲ့ပြီး အဆင်မသင့်လို့
ခြေထောက်ကျိုးသွားခဲ့ရာမှ ဂိုးချဲ့နှင့် နေရတော့သည့်ဘဝ။

အသက် (၇၀) ကျော်ပြီမို့ အရိုးတွေ ပြန်မဆက်တော့။
ဒီလိုပဲ ဂိုးချဲ့ပေါ်ရောက်လိုက်၊ ခုတင်ပေါ်ရောက်လိုက်နှင့် နေသွားရ
တော့မှာ။

ဘာဘရဲ့ရာဇဝင်ကလည်း တစ်မျိုး။ သူ့အဖေ ဦးရဲဆွေရဲ့
မိခင်က ဒေါ်လှလွန်းဆွေဖြစ်ပြီး သူ့ဌေးသမီး။ သူ့အန်တီတွေရဲ့မိခင်က
ဒေါ်သက်သက်ဝေ။ ရိုင်းရိုင်းပြောရလျှင် ဘာဘရဲ့မယားငယ်။ နောက်
မိန်းမ။

ဘွားဘွားဒေါ်လှလွန်းဆွေရဲ့အရင် ဒေါ်သက်သက်ဝေက
ကွယ်လွန်သွားခဲ့သေးတာ။ နောက် ဘွားဘွားပါ ကွယ်လွန်တော့မှ
ဘာဟာ သူ့သမီးတွေကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်လာခဲ့ပြီး အထည်ဆိုင်
တည်ထောင်ပေးခဲ့သည်။

ဒီအန်တီတွေဟာ မာန်ဟုန်ခွင်းအဖေနှင့် ဖအေတူမအေကွဲ့

အဒေါ်တွေဆိုပေမယ့် သွေးကွဲလေသလား မသိ။ အခြေအနေတွေ
မတူတာကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူ့အဒေါ်တွေဟာ စိတ်ထား
ကြမ်းတမ်းလှပါသည်။

ပြီး... ရှိသမျှပစ္စည်းတွေကလည်း ဘွားဘွားဒေါ်လှလွန်း
ဆွေရဲ့ပစ္စည်း။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဖေဖေဦးရဲဆွေရဲ့ပစ္စည်းတွေဆို
တော့ သူတို့ အစာမကြေကြသလား။ တိုက်ကြီးပေါ်မှာ အတူနေ၊
အတူစားကြရပေမယ့် ဒီတိုက်ကြီးကလည်း ဖေဖေအမည်ပေါက်။
ဖေဖေပစ္စည်း။

အစ်မတွေနှင့် စိတ်ရှုပ်တာကြောင့်လား မသိ။ ဖေဖေနှင့်
မေမေဟာ အမေရိကန်မှာပဲ သွားပြီး စီးပွားရှာနေခဲ့သည်။ မေမေ
ဘက်က အမျိုးအဆွေတွေက ဟိုမှာ အခြေကျပြီးသား။

မာန်ဟုန်ခွင်းကတော့ မြန်မာပြည်မှာပဲ ပျော်သည်။ ဟိုမှာ
ဘွဲ့ရသည်နှင့် မြန်မာပြည်မှာပဲ ပြန်ပြီး အခြေချ၏။ သူ ဒီပြန်ရောက်
တာ (၃) နှစ်တောင် မှီပြီး အခြေအနေက တော်တော်တိုးတက်နေ
ပေပြီ။

အဒေါ်တွေက သူ့ကိုတော့ သည်းသည်းလှုပ်ကြပါသည်။
ပျာယာခတ်လွန်းလို့ မျက်စိတောင် နောက်၏။ သူ့ကို အိမ်ရှေ့ဥပရာ
ဇာတစ်ပါးလို အလေးထားလွန်း။ အရေးပေးလွန်းကြပါသည်။

အဲ... သူတို့အဖေ ကိုယ့်ဘာကိုတော့ သိပ်ဂရုမစိုက်
ဟု မာန်ဟုန်ခွင်း ယူဆသည်။ ဘာဘရဲ့အနားကို သိပ်မကပ်ကြ။

မုန့်နှင့်အေးမှုကိုသာ လက်ညှိုးတွေထိုးပြီး အငှားပြုစုကြသည်။

သူတို့တာဝန်က အထည်ဆိုင်အလှအယက်ထွက်နေကြတာရယ်၊ အလှပြင်ဆိုင်သို့ အလှအယက်သွားနေကြတာရယ်၊ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲတွေ၊ မွေးနေ့ပွဲတွေသို့ အလှအယက်သွားနေကြတာရယ်။ ဒါပဲ ရှိသည်။

မာန်ဟန်ခွင်း အလုပ်သွားတော့မည်မှ မှန်ရှေ့မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သပ်ရပ်အောင် ပြင်ဆင်ရင်း ကြည့်မိသည်။ အရပ် ၆ ပေနီးပါးနှင့် ကြံ့ခိုင်သော ကိုယ်ဟန်က ဂျန်းတဲ(လ်)မန်းပုံ။ ဥပဓိကလည်း လူငယ်ပုံ၊ ဂျလေဗီပုံ မထွက်တော့။

တကယ်လည်း သူဟာ လုပ်ငန်းကြီး လုပ်နေပြီမို့ တည်ကြည်ခန့်ညားဖို့ပဲ လိုပါသည်။ ယောက်ျားပီသပြီး ချောမောသည့် သူ့ရှုပ်က မင်းသားလုပ်စားလို့ ရလောက်၏။

ဝတ်တာ၊ စားတာလည်း ခန့်ခန့်ညားညားပေါ့။ ဒီနေ့ လုပ်ငန်းရှင်တွေနဲ့ တွေ့စရာရှိသည်မို့ သူ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ရသည်။

မှန်ရှေ့မှာ ခေတ္တရပ်ပြီးတော့ သူ အိတ်ဆွဲကာ ထွက်ခွာလာရင်း သူ့ဘဝရဲ့အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဖြစ်သည့် ဘာတို့ရာသို့ သွားသည်။ ဘာကို အောက်ထပ်အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ထားသည်။

သူလည်း အောက်ထပ်မှာပင် နေသည်။ အပေါ်ထပ်မှာနေတာ အန်တီတို့သုံးယောက်သာ။

ဘာက ထုံးစံအတိုင်း သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေလျက်။ မနက်တိုင်း၊ ညနေတိုင်း သူ့ဆီ ဝင်လာပြီး လိုအပ်တာ လုပ်ကိုင်ပေးသည့် အချစ်ဆုံးသား၏အချစ်ဆုံးငြိမ်းကို ဦးဘဆွေ အားလည်းကောင်းပါသည်။

“ဘာ ... ဒီနေ့ ဆရာဝန်ကြီး လာမယ်နော်၊ သားအလုပ်အရေးကြီးလို့ သွားရတာ၊ နေ့လယ်စာ အိမ်ပြန်စားမယ်၊ ဘာနဲ့အတူ စားမယ်၊ ဘာ ဘာစားချင်လဲ”

ဦးဘဆွေ ငြိမ်းကို ပီတိတွေနှင့်ကြည့်နေရင်း ... လောဘသားသမီးသုံးယောက်ကို သွားပြီး သတိရမိသည်။ မျိုးရိုးညွှံ့မှ မွေးဖွားလာသည့် သမီးတွေမို့ စိတ်ဓာတ်တွေကလည်း ခပ်ညံ့ညံ့။

သူတို့မှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟနှင့် မနာလိုဝန်တို့တို့တွေပဲ အများအပြား။

မနက်ဖက်ဆို ဖအေကို ခဏလေး လာပြီး မျက်နှာပြု။ ပါးစပ်နဲ့အရေးသယ်။ လောကွတ်လုပ်။ ပြီးလျှင် အထည်ဆိုင်သို့ သွားကြသည်။ တစ်ခါ ... တစ်ခါ သူတို့ အလိုမပြည့်လျှင် ဖအေကို ရန်လုပ်ကြသေးသည်။

မနက်ကပဲကြည့်လေ ... သမီးအငယ်ဆုံးက ...

“ဖေဖေ ... ဒီအိမ်က ကိုကိုအိမ်ဆို၊ ကိုကိုနာမည်နဲ့ဆို”

“နင် ... ဘယ်က ကြားလာပြန်ပြီလဲ”

တကယ်တော့ ဒီအကြောင်းတွေဟာ တော့(ပ)စီးကရက်တွေပါ။ မိသားစုအချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲနိုင်စေလို့။

“ရှေ့နေကြီး ဦးနိုင်လင်း ပြောတာ၊ ဖေဖေ မတရားဘူး၊ သားသမီးချင်းအတူတူ ဒီလိုမျက်နှာလိုက်ဖို့တော့ မကောင်းပါဘူး၊ ဘာလဲ... သမီးတို့က မယားငယ်က မွေးတာမို့လား”

“ငါ့ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် ဘာမှမပြောကြပါနဲ့၊ အချိန် တန်တော့လည်း တရားမျှတစွာ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ တစ်ခုတော့ နင်တို့ သိထားလေ၊ ရဲဆွေအမေက သူဌေးသမီး၊ ဒီအိမ်က သူ့အိမ်၊ သူ့အိမ် သူ့သားပေးခဲ့တာ နင်တို့ ဘာမကျေနပ်စရာရှိသလဲ”

“လင်မယားဆိုတာ မယားသေရင် လင်ပိုင်တာပဲ ဖေဖေရဲ့၊ ဖေဖေ သမီးတို့ကို မပေးချင်လို့ ခွင့်ဆင်နေတာ၊ ဖေဖေက သားသမီး ချင်းအတူတူ သူဌေးသမီးက မွေးတဲ့သားကိုမှ ပိုချစ်တာ”

“နင်တို့ လောဘတက်လွန်းလို့ ငါ့သား နိုင်ငံခြားကို ထွက် သွားတာ၊ နင်တို့ ငါ့မြေးအပေါ်မှာတော့ မဆွဲရိယစိတ် မမွေးကြနဲ့၊ ဟိုက ချစ်နေတာ”

“ဖေဖေ မတရားဘူး၊ ဖေဖေကို မုန်းတယ်”

“အေးလေ... ဖေအေတစ်ယောက်လုံး သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေရဲ့နဲ့ ငါတို့ကျ သူများအိမ်ကပ်နေရတယ်”

“ခက်တော့တာပဲ၊ ကဲ... သွားကြ၊ အားလုံး သွားကြ၊ ဒုက္ခိတဖအေကို မြန်မြန်အသက်ထွက်အောင်၊ စိတ်ဆင်းရဲပြီး သေ အောင်လုပ်နေကြတဲ့ သမီးမိုက်တွေ၊ ငါ့သား တရားမရှိရင် ချက်ချင်း သေနိုင်တယ်”

ဦးဘဆွေ သမီးတွေကို နှင်ထုတ်လိုက်တော့ မကျေမနပ် နှင့် သူ့အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ သွားပြန်ပြီ၊ တစ်ပတ် လောက်တော့ စိတ်ကောက်နေကြပြီး သူ့ထံ ဝင်ထွက်ကြမှာ မဟုတ် တော့။

တစ်အိမ်ထဲနေပေမယ့် သူ့အပေါ် စိမ်းကားရက်စက်ကြပြီး လောဘစိတ်တွေသာ များနေကြသည့် သမီးတွေ။ သူ့မှာ မြေးကို သာ မဲတင်းပြီး နေရသည့်အဖြစ်။

ယခုလည်း အဘိုးအေကို တွဲထူပြီး ဦးချဲ့ပေါ်တင်ပေး၊ မျက်နှာသစ်ဖို့ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေး၊ အိပ်ရာသိမ်းပေးနှင့် သူ့ကိုယ်တိုင် လုပ်ကိုင်ပေးနေရင်း... သူ့စားပွဲပေါ်မှ ဘဲလ်ကိုလည်း နှိပ်၏။

မပု စားသောက်စရာ လင်ဗန်းလေးနှင့် ပြေးဝင်လာရင်း ထုချေလွှာတင်သည်။

“အစ်ကိုလေး... ဟို... မမကြီးတို့ စားဖို့ အရင်လုပ် ပေးနေရလို့ပါ”

“ဘာက ပိုပြီး အရေးကြီးတယ်လေ၊ ငါက ဆူနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ သူတို့က ကိုယ့်ဘာသာ လုပ်စားလည်း ရတယ်”

“အစ်ကိုလေးရယ်... မိပုတို့က နီးရာစား ကြောက်နေရ တဲ့ လူတွေပါ”

မပု မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ဆိုလျှင် ဦးဘဆွေ နားလည် သည်။

“မဆူပါနဲ့တော့ သားရယ်၊ ဘာဘာ အဆင်ပြေပါတယ်၊ ခုလည်း မဆာသေးပါဘူး”

ဘာဘာ စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ မာန်ဟုန် ဆက်ပြီး မဆူတော့ဘဲ ဘာဘာစားသောက်ဖို့ ကူညီပြင်ဆင်ပေးနေရာမှ သူ ခေါ်လာသည့် ကောင်မလေးကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားသည်။

“မပု ဟိုကောင်မလေးကိုရော ဘာကျွေးပြီးပြီလဲ၊ သူ့မှာ အဝတ်အစားတွေလည်း ပါမလာဘူး၊ ကြည့်ကျက် စိစဉ်ပေးလိုက်ပါဦး၊ အဝတ်အစားကတော့ ငါ မေးစမ်းပြီး ဝယ်လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုလေး၊ မပု ကျွေးလိုက်ပါမယ်၊ အစ်ကိုလေး အလုပ်ရှိရင် သွားလေ၊ မပု ရှိနေပြီပဲ”

“အေး... အေး... ကိစ္စအထူးရှိရင် ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်၊ ဆရာဝန်ကြီး လာရင်လည်း ငါ့ကို လှမ်းခေါ်၊ ကော်ဖီနဲ့မုန့် လုပ်ပေးထား”

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါ အစ်ကိုလေး”

သူ မှာကြားပြီး ဘာဘာကို နှုတ်ဆက်ခါ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ တိုက်ထဲမှ ထွက်လာပြီး ကားဆီရောက်တော့ မောင်ဇော်က ကားတံခါး အသင့်ဖွင့်ပေးသည်။

မာန်ဟုန် မျက်စိက တိုက်ခြေရင်း ထောင့်ခန်းသို့ ရောက်သွားတော့ ပြတင်းပေါက်မှ မြင်လိုက်ရတာ သူတို့ခေါ်လာခဲ့သည့် ကောင်မလေး။

ခုတင်ပေါ်မှာပေမယ့် ခေါင်းအုံးမှာရှိပြီး ထိုင်ပေးထားတာမို့ ဆေးကြည့်နေသည့် ကောင်မလေးကို သူ မြင်လိုက်ရလျှင် ရင်ထဲမှာ အကြင်နာလှိုင်းက နင့်ခနဲ ဖြတ်သွား၏။

မျက်လုံးဟာ စိတ်ရဲ့တံခါးပေါက်မို့ အားငယ်ညှိုးပျော့နေပြီး အဆုံးစွန်ထိ စိတ်ဓာတ်ကျနေသည့် ရုပ်ကလေးက မချီတင်ကဲ။

သူ တိုက်ထဲပြန်ဝင်ပြီး ကောင်မလေးရဲ့အခန်းသို့ ဝင်သွားလိုက်သည်။ သူ့မှာ တာဝန်ရှိသည်။ အဒေါ်တွေရဲ့ကားနှင့် တိုက်ခွဲတာဆိုပေမယ့် သူ တာဝန်ယူပြီး ခေါ်လာခဲ့တာ။

အဒေါ်တွေကတော့ သူမကို ဖုတ်လေသည့်ငါးပိ ရှိတယ်ဆိုတောင် မှတ်မှာမဟုတ်။ ရှုပ်သည့်လို့ပဲ မှတ်ယူမှာ။

သူဝင်သွားတော့ ကောင်မလေးက သူ့ကို မထူးဆန်းသော ကြည့်ခြင်းဖြင့်သာ ကြည့်သည်။ အားကိုးတကြီးမဟုတ်။

“မင်းကို ဘယ်သူ ခုတင်ပေါ်မှာ တင်ပေးထားတာလဲ”

“ကျွန်မဘာသာ ကြိုးစားပြီး ထိုင်တာ”

“မင်း လှုပ်လို့ရပြီလား”

သူ့မေးခွန်းကို သူမက မဲ့ပြုံးလေးနှင့် တုံ့ပြန်သည်။

“ဘာလဲ... ကျွန်မ ညာပြီး ရှင်တို့အိမ်မှာ ကပ်နေတယ် ဆင်လို့လား”

တော်တော်ချောတဲ့ ကောင်မလေးပါပဲ။ မနွေက ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ သေသေချာချာ မကြည့်ခဲ့ရပေမယ့် ယခု နံနက်ဦးမှာ

ကောင်မလေးအလှက ပြက်ပြက်ထင်ထင်။

ကြည်စင်ဖွေးနုသည့် အသားအရေနှင့် တောက်ပထင်လှသည့်အလှ။ ဒါကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ကောင်မလေးဟာ သာမန်လက်လုပ်လက်စားလူတန်းစားထဲက မဟုတ်ဘဲ ရွှေရေးပန်းဆက်နေလား ခဲ့ရမုန်း သိသာသည်။

“မထင်ပါဘူး၊ ငါက ဝမ်းသာလို့ မေးတာပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ လက်တွေကတော့ နည်းနည်းပါးပါး လှူလို့ရပြီ၊ ပြည်က ဆရာကြီးတွေ ပေးလိုက်တဲ့ ဆေးတွေကြောင့် ဖြစ်မယ်၊ လက်နဲ့ထောက်၊ ခြေထောက်တွေ တချွတ်ခွဲပြီး ခုတ်မှာ နှိပ်လိုက်တာ၊ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပက်လက်ကြီးဆို ကျွန်မ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး သေလိမ့်မယ်၊ လောကကြီးကို ကိုယ်မြင်သလောက် ကြည့်ချင်လို့ ပြတင်းပေါက်ကနေ လျှောက်ကြည့်နေတာ”

“အေးပါ... အေးပါ၊ ငါ ပြန်လာရင် မင်းအတွက် အဝတ်တွေ ဝယ်လာခဲ့မယ်၊ ဒီနေ့ ဘာအတွက် ဆရာဝန်ကြီးလာရင် မင်းကိုပါ ကြည့်သွားလိမ့်မယ်၊ မင်း ဆေးရုံတက်ချင်သလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ... ခါးထိမိလို့ အကြောတွေ ခေတ္တ သေသွားတာလေ၊ အရိုးအကြောဆေးရုံမှာ သွားတက်ရင်”

“မတက်ဘဲ အပြင်မှာပဲ ကုပေးပါ၊ ရှင် စီစဉ်ပေးပေါ့”

“ဪ... အေးလေ၊ ဆရာဝန်ကြီး လိုအပ်သလို ညွှန်

ကြားမှာပေါ့၊ ကဲ... ငါ သွားပြီ၊ ဘာလိုသေးသလဲ၊ အဝတ်အစား အပြင် မိတ်ကပ်တို့၊ နှုတ်ခမ်းနီတို့ရော လိုသေးလား”

“ရှင်က လျှောက်တာလား၊ အိပ်ရာပေါ်က လူမမာက မိတ်ကပ်တွေ၊ နှုတ်ခမ်းနီတွေ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဆောရီး... မလိုချင်လည်း ရပါတယ်၊ ဘာစားချင်သေးလဲ၊ ဘာမှန်တွေ ကြိုက်သလဲ”

“ဘာမှမစားဘူး”

သူ ပန်းတွန့်ပြီး ကောင်မလေးအခန်းက ထွက်လာခဲ့သည်။
ယွန်းပုဏ္ဏမီ... တဲ့။ မလွယ်ပါလား ကောင်မလေး။

အခန်း (၇)

ယွန်းပုဏ္ဏမီ နည်းနည်းလှုပ်လို့ရသည့် ကိုယ့်လက်ကလေးများကို လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်သည့်အနေဖြင့် သူ့ခုတင်ဘေးနားမှ စာဖွဲ့ပေါ်ရှိ ဆေးပုလင်းလေးတစ်ခုကို လှမ်းပြီး မရေ့ရအောင် အားထုတ်ကာ ယူလိုက်သည်။ နောက်... ဆုပ်ကြည့်၏။ လေဖြတ်သူတွေကလေးသူငယ်တွေလိုပေါ့။ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေတာ။

လက်နှစ်ဖက်ကို တစ်ဖက်စီ ဆုပ်ကြည့်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဘာသာ လုပ်တတ်၊ ကိုင်တတ်အောင် ကြိုးစားရမှာပဲ။ ခြေထောက်က မလှုပ်နိုင်တောင် လက်လှုပ်နိုင်လျှင် တော်တော် အကျိုးရှိမည်။

ယခုဆို သူ ယခုထိ မျက်နှာမသစ်ရသေး။ လူက မလှူ

နိုင်ရသည့်ကြားထဲ စောစောက လူက မိတ်ကပ်၊ နှုတ်ခမ်းနီ မေးနေတော့ သူမ စိတ်တိုရသည်။

ဒီအိမ်မှာ ဘယ်သူတွေရှိသေးလဲ။ သူမ သိတာ အန်တီကြီးသုံးယောက်။ သူ့တူနှင့် အလုပ်သမားသုံးယောက်။ ယွန်းမီ အကူအညီလွှတ်အောင် ကြိုးစားချင်ပါသည်။ အလုပ်သမားသုံးယောက်မျှ မနားရ၊ မအားရရှာတာ သူမ တံခါးမှ၊ ပြတင်းမှ မြင်နေရတာပဲ။ သည်စဉ် မပု သူ့အနားသို့ မုန့်ပန်းကန်လေးနှင့် ရောက်လာခဲ့၏။

“နောက်ကျနေပြီ... မြန်မြန်စားရအောင်နော်”

မပုအသွင်က စေတနာအပြည့်။ အသက်အစိတ်လောက် ဦးပြီး ဖြူဖြူပုလေး။ မျက်နှာမှာ သဘောကောင်းပုံက အထင်သား။ ယွန်းပုဏ္ဏမီ ပြုံးပြရင်း တောင်းဆိုရသည်။

“ယွန်းမီ မျက်နှာတောင် မသစ်ရသေးဘူး”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ။ မမ... မေ့သွားလို့နော်၊ ဆောရီး... ဆောရီး။ ဘာဘကို အရင်ပြေးလုပ်ပေးရသေးတယ်ညီမလေးရဲ့”

“ဘာ... ဟုတ်လား။ အန်တီတို့ အဖေလား။ သူကရော ဘာဖြစ်တာလဲ။ ယွန်းမီလို ကားတိုက်တာပဲလားဟင်”

ယွန်းပုဏ္ဏမီ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နှင့် မေးမိတာ။ ကိုယ့်လိုပဲ အိပ်ရာပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း တပုတ်တုတ်တုတ် အချိန်ကုန်ရ

သူလား။ သူမမှာဖြင့် ၂ ရက်၊ ၃ ရက်နှင့်ပင် ပျင်းလှပါပြီ။

အဖိုးတန်သည့် လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို အိပ်ရာပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ကြာအောင် စတေးရဦးမှာလဲ။

“ဟုတ်တယ်... အစ်ကိုလေးရဲ့အဘိုး အန်တီတို့ရဲ့အဖေ သူက ကားတိုက်တာ မဟုတ်ဘူး အိမ်ပေါ်ထပ် ချော်လဲပြီး ခြေထောက်ကျိုးသွားတာ၊ အသက်က ကြီးပြီဆိုတော့ ဂိုးချဲ့ခဲ့ပဲ နေရတော့တာပေါ့၊ ဘာကလည်း သိပ်သနားစရာကောင်းတယ်၊ စကားပြောဖော် မရှိရှာဘူးလေ၊ သမီးတွေနဲ့မြေးကလည်း တစ်နေကုန်မအား၊ မပုတို့ကလည်း အလုပ်နဲ့လက်နဲ့မပြတ်”

“ဪ... ကြာပြီလားဟင်”

“တစ်နှစ်ခွဲလောက် နှိပြီး ဘာကြည့်ရတာ စိတ်ဓာတ်ကျနေသလိုပဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ အခန်းထဲမှာ တစ်နှစ်ခွဲကြီးတောင် နေရရှာတာလေ၊ နေအိမ် အကျယ်ချုပ်ကျတဲ့လူကမှ ကိုယ်ခြံထဲ အိမ်ထဲ လျှောက်သွားလို့ရသေးတယ်၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား မမ၊ ဘာကို ယွန်းမီ အကြောင်း သွားပြော၊ ဘာလက်ခံရင် ယွန်းမီ အဖော်သွားလုပ်ပေးမယ်၊ စာဖတ်ပြန်၊ စကားပြောရုံတော့ ယွန်းမီ လုပ်နိုင်ပါသေးတယ်”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ငါ သွားပြောပေးမယ်၊ ဘာ ဝမ်းသာရှာမှာ၊ နေဦး... ညီမလေးကို မျက်နှာအရင်

သစ်မယ်”

“ယွန်းမီလည်း ဂိုးချဲ့ရင်ကောင်းမယ်၊ ယွန်းမီ လက်ကနည်းနည်းပါးပါး လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ ကိုယ့်တာသာ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်၊ အစာစားလို့ရလောက်တယ်”

“အေး... မမ အစ်ကိုလေးကို ပြောပေးမယ်၊ သူက သဘောကောင်းတယ်၊ သဘောမကောင်းတာ ဟိုမိန်းမကြီးတွေ”

အန်တီသုံးယောက် ကားနှင့်အထည်ဆိုင်သို့ ထွက်သွားပြီနဲ့ မပု မဲ့ခါ၊ ရွဲ့ခါ အတင်းပြောနေလျှင် ယွန်းမီ ပြုံးနေမိသည်။ ရှေ့မှာဆို အသေကြောက်။

“သူက အန်တီတို့အစ်ကိုက မွေးတာလား၊ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ ငွေပေါပုံရတယ်နော်”

“အစ်ကိုက မွေးတာ၊ သူက ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်လေ၊ မိဘကလည်း သူဌေး၊ ဂျပန်မှာ အဲ... အမေရိကားမှာ” သူမကို မျက်နှာသစ်ပေးပြီး ပါလာသည့် မုန့်ပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်တင်ပေးသည်။

“မုန့်ဟင်းခါး ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်... ကြိုက်ပါတယ် မမ”

“သနပ်ခါးလိမ်းဦးမလား”

“မလိမ်းတော့ပါဘူး၊ မမ ဘာကို သွားပြောလေ”

“ဪ... အေး၊ သွားပြီ... သွားပြီ”

မပုသွားပြောတုန်း ယွန်းမီ မုန့်စားလိုက်သည်။ ခဏကြာလျှင် မပုဝမ်းသာအားရနှင့် ပြန်ရောက်လာ၏။

“ညီမလေးရေ... ဘဘက သူ့အခန်းထဲ ခေါ်ခဲ့ပါ... တဲ့၊ သူ့သမီးတွေ ကားနဲ့တိုက်ခဲ့တာလည်း တောင်းပန်ချင်တယ်... တဲ့”

“ဪ... ယွန်းမီက တောင်းပန်ခံချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီအိမ်ထဲမှာ မလုပ်နိုင်တဲ့ လူမမာနှစ်ယောက် အချင်ချင်း စကားပြောဖေးမနေရရင် ကျန်တဲ့လူလည်း စိတ်ချ၊ လက်ချ အလုပ်လုပ်နိုင်တာပေါ့... မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ ကဲ... ယွန်းမီကို ရွှေပေးဖို့ ဦးမောင်ဇော်ကို လှမ်းခေါ်မယ်၊ အင်... သူ မနက်က အပြင်ထွက်သွားရတာပဲ”

“ကဲပါ... မမရယ်... ဘဘရဲ့ဂိုးချဲ့ကို ခဏငှားပြီး တင်တွန်းသွားပေး၊ အဲဒါမှရမှာ၊ ယွန်းမီက ပေါင်တစ်ရာကျော်တယ်၊ မမ နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

နောက်ဆုံး ယွန်းမီ အကြံပေးသည့်အတိုင်း ဂိုးချဲ့သွားယူပြီး တင်တွန်းသွားမှ ဘဘအခန်းထဲသို့ ရောက်တော့သည်။ သူဝင်သွားသည်နှင့် ဘဘက စိတ်ဝင်တစားနှင့် သနားကရုဏာသက်စွာ ကြည့်နေခဲ့သည်။

“ကျွတ်... ကျွတ်... ဘဘသမီးတွေကိုယ်စား တောင်း

ပန်ပါတယ် မြေးရယ်၊ ငါ့မြေးရဲ့လူငယ်ဘဝလေး သွားပါပြီ”

အခန်းထဲမှာ ဧည့်ခန်းပုံစံဆိုတာ (၃) လုံးနှင့် စားပွဲရှိသည်မို့ ယွန်းမီကို ဆိုတာတစ်လုံးပေါ်မှာ တင်ပေးစေသည်။ ဦးဘဆွေကတော့ ခုတင်ပေါ်မှာ။

“ကဲ... မပုရေ သွားလုပ်စရာရှိတာ လုပ်တော့၊ ဆရာဝန်ကြီးလာရင် အခန်းထဲ လိုက်ပို့ပေး၊ ငါ့မြေး ပြန်ချင်တော့မှ ဘဲလဲလှမ်းနှိပ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘဘ”

အခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်သား ကျန်ခဲ့ကြတော့ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဝေဒနာခံစားနေရသည့် ဦးဘဆွေတစ်ယောက် သူ့ဘဝ၊ သူ့အကြောင်းတွေ ပြောလိုက်၊ ယွန်းပုဏ္ဏမိ၏အကြောင်းတွေ မေးလိုက်။

ယွန်းမီကလည်း ကိုယ်ပြောချင်သည့်အတိုင်းကို ပြောပြလိုက်သည်။ မိဘမဲ့လေး၊ ဘွဲ့ရပြီးသား၊ ရန်ကုန်ကို အလုပ်လုပ်ဖို့ လာရင်း ကားဆိုက်မိ၊ ဒီအိမ်မှာ လာပြီး သောင်တင်၊ ဇာတ်ညွှန်းက အပီအပြင်။

ဦးဘဆွေမှာ သနားလို့မဆုံး၊ အချိန်တွေလည်း ဘယ်လိုကုန်သွားမှန်းပင် မသိတော့၊ ဘဘကြည့်ရတာ စိတ်ချမ်းသာနေပုံရသည်။

နေ့လယ် (၁) နာရီလောက်မှာ ဆရာဝန်ကြီးရောက်လာခဲ့

သည်။ အိမ်သားတွေ တစ်ယောက်မှမရှိပေမယ့် ဆရာဝန်ကြီးက လည်း အားသည့်အချိန် လာရတာ။ မပု ဖုန်းလှမ်းဆက်သဖြင့် မာန်ဟုန်ခွင်း ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ့အသွင်က ဂရုတစိုက် နှင့် တလေးတစား။

“ဆရာကြီး ... ဒီမှာ လူနာတစ်ယောက် တိုးလာပြီ၊ အန်တီတို့ မန္တလေးသွားရင်း လမ်းမှာ ကားတိုက်မိတာ၊ ကောင်မလေးကို ပြည်ဆေးရုံမှာ တင်သေးတယ်၊ ခါးတိုက်မိလို့ မလုပ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဆရာကြီး သင့်တော်သလို စီစဉ်ညွှန်ကြား ကုသပေးပါဦး”

ဆရာဝန်ကြီးက ဆေးကုသချက်တွေ၊ ဓာတ်မှန်တွေ၊ ဆေးစစ်ထားတာတွေကိုကြည့်၊ ကိုယ်တိုင်လည်း ပြန်စစ်ပြီး ...

“အိမ်မှာတင် ဆေးသောက်၊ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်လည်း ရပါတယ်၊ ဒီရောဂါမျိုးက အချိန်တော့ပေးရတယ်နော်၊ ချက်ချင်း ယူပစ်သလို မပျောက်ဘူး၊ ဆေးကြိမ်လုံးနဲ့ တို့လို့မရဘူး”

“တစ်သက်လုံး ကြာမှာလား ဆရာ”

ယွန်းမီ မျက်နှာငယ်လေးနှင့်မေးလျှင် ဆရာက သူမ၏ ခေါင်းလေးကို ပွတ်ပြီး နှစ်သိမ့်သည်။

“အဲဒီလောက် မကြာပါဘူးကွာ၊ ကံလည်း ပါတယ်၊ လူကလည်း စိတ်အားထက်သန်မယ်ဆိုရင် ၄-၅ လနဲ့လည်း ပြန်ကောင်းပါတယ်၊ စိတ်ရှည်ရှည်ထားပေါ့၊ လက်ကရော လှုပ်နိုင်လား”

“လေးလေးပင်ပင်၊ ကြီးကြီးမားမားတွေကို မလုပ်နိုင်၊ ဆောင်နိုင်လောက်ပေမယ့် နည်းနည်းပါးပါး ဆုပ်လို့ လုပ်လို့ရပါတယ် ဆရာကြီး”

“အေး ... စိတ်ဓာတ်မကျနဲ့ သမီး၊ အရေးကြီးတာ စိတ်ဓာတ်ပဲ၊ ဒီဘဝကနေ အမြန်ဆုံး လွတ်မြောက်ရမယ်ဆိုတဲ့စိတ်ကို မွေးထား၊ သမီးနဲ့ သင့်တော်တဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းတွေ ဆရာကြီး စီစဉ်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ အားကိုးပါတယ် ဆရာကြီး”

ဆရာဝန်ကြီး ညွှန်ကြားတာတွေထဲမှာ ရေစိမ်းခွံနှင့်ရေကူး နို့တွေ ပါနေလျှင် ယွန်းမီ စိတ်ပျက်ရသည်။

“ဆရာကြီးရယ် ... ရေကူးတာ၊ ရေစိမ်းတာက သူများပါမှ ရမှာပေါ့၊ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း လုပ်လို့ရတဲ့လေ့ကျင့်ခန်းမျိုးပေးပါ၊ ဒီအိမ်က လူတွေက အားတာမဟုတ်ဘူး”

သူမကို မာန်ဟုန်ခွင်း မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး ...

“ဆရာထက်ပဲ သူက ပိုတတ်နေရသေးတယ်၊ နေ့တိုင်း အားလည်း တစ်ပတ် နှစ်ရက်လောက်တော့ ရေစိမ်းရ ကူးရမှာပေါ့၊ ရတယ်မလား ဆရာကြီး”

“အေးပေါ့ ... ပင်လယ်ရေစိမ်းနိုင်ရင်လည်း ကောင်းတာပဲ၊ ချောင်းသာလောက်ဆို အဆင်ပြေပါတယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်မလို ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကို

၆၀ ဩစတြေးလျ

ပင်လယ်ထဲ မျှောပစ်နေကြပါဦးမယ်”

ယွန်းမီ၏စကားကို ဘဘနှင့်ဆရာကြီးက ရယ်စရာမှန်သိပေမယ့် မာန်ဟုန်ခွင်း ဒေါသဖြစ်နေတာတော့ သူမ မတတ်နိုင်ပါ။

“အဲလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးသာရှိရင် မင်းကို ဒီအိမ်ပေါ်တောင် ခေါ်တင်မလာဘူး လမ်းဘေးတင် ပစ်ထားခဲ့ရုံပဲ၊ စေတနာကို မစော်ကားနဲ့”

“ကဲပါကွာ ... သူကလည်း နောက်တာပါ၊ ဆရာကြီး စိတ်ရှုပ်နေပါဦးမယ်”

လူနာနှစ်ယောက်လုံးကို ဆေးကုသပေးပြီး ဆရာဝန်ကြီး ပြန်သွားတော့မှ မာန်ဟုန်ခွင်း သူတို့နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ထမင်းစားလိုက်သည်။

အခန်း (၈)

သတင်းစာကိုကိုင်ပြီး ယွန်းမီ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေခဲ့သည်။ အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်ခြင်း ... တဲ့လေ။ ရက်စက်လိုက်တာ မေမေရယ်။

အေးလေ ... မေမေက ဦးကျော်ဗလကိုမှ မလွန်ဆန်နိုင်တာ။ သူမ အိမ်မှထွက်လာပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် ကြော်ငြာထည့်ထားပုံက ရက်စက်လွန်းပါသည်။ ဘယ်အချိန်ထဲကများ စွန့်ပစ်ချင်နေသလဲဟင်။

ယွန်းပုဂ္ဂိုလ် ဒုက္ခတွေနှင့် နှလုံးလုံးနေရလို့ သတင်းစာပင်မကိုင်ဖြစ်။ ဒီအိမ်ရောက်ပြီး တစ်ပတ်လောက်ကြာမှ သတင်းစာတွေ ပြန်လှန်ကြည့်ရင်း တွေ့ခဲ့တာ။

သူမကတော့ မိခင်ကို ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဖြစ်မှာလို့ ရောက်ရာ အရပ်မှာ ရွက်ကျပ်ပင်လို ကုပ်ကပ်နေရသည့်အဖြစ်၊ ပြန်ပြီး သန့်စွန်း လာသည့်အချိန်မှာတော့ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်၊ ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုးပြီး အလုပ်လုပ်ဦးမှာပါ။

ယခုလည်း သူမ သူတစ်ပါးအပေါ် အကြာကြီး မှီခိုစိတ်ကူးမရှိပါ။ ဖြစ်ရာဘဝမှာ ကိုယ်တတ်နိုင်သည့်အလုပ်နှင့် လောက ကို အကျိုးပြုဖို့ အလှဆင်ဖို့ ရည်ရွယ်မြဲ။

လောလောဆယ်ပင် သူမဟာ ဘာရဲအနားမှာ သက်ကြီး ရွယ်အိုကို ပြုစုစောင့်ရှောက်၊ ဖေးမနေခဲ့ပြီ။

သတင်းစာလေးကို ရင်မှာအပ်ပြီး ယွန်းမီ မျက်ရည်တွေ ကျနေသည့်အချိန်ဟာ ည (၉) နာရီ။ ကိုယ့်အခန်းထဲ ပြန်ရောက် နေပြီမို့ စိုးရိမ်စရာတော့ မရှိပါ။

ယခုဆို သူမမှာလည်း ဝှီးချဲလေးနှင့်။ လက်နှစ်ဖက်က ကိုယ့်ဝှီးချဲ ကိုယ်ထွန်းနိုင်သည့်အထိ သန်မာပေပြီ။ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ရင်းနိုင်သည့်အပြင် ဘာဘကိုလည်း ကူညီနိုင်ခဲ့သည်။

သည်နေ့လည်း ဘာဘကို ဆေးတိုက်၊ စာဖတ်ပြပြီး (၉) နာရီထိုးမှ သူမ ပြန်ခဲ့တာ။

သည်နေ့ မာန်ဟုန်ခွင်း အိမ်မှာမရှိ။ သူ့ဆောက်လုပ်နေ လုပ်ငန်းခွင်တစ်ခု ပဲခူးမှာရသဖြင့် မနက်မှ ပြန်လာမည် ... တဲ့ အန်တီကြီးသုံးယောက်အနက် နှစ်ယောက် ပြန်ရောက်နေပြီး တစ်

ယောက်က ခုထိ ပြန်မရောက်သေး။ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုမှာ ကြာနေပုံရ သည်။

ယွန်းပုဏ္ဏမီ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ပြန်တွေးရင်း အနာဂတ် ပျောက်နေသလို စံစားနေရသည်။ ဒီအိမ်မှာနေရသည့်တဝကိုလည်း စိတ်ပျက်မိသည်။ ဘာဘက သူမကို ကြည့်ဖြူပေမယ့် အန်တီကြီး သုံးယောက်မှာ အလကားနေရင်း ငြူစူ၊ ငြိုငြင်နေကြသည်။

သူတို့လည်း မာန်ဟုန်ခွင်းလုပ်စာ စားနေကြတာတောင် ယွန်းပုဏ္ဏမီကို မကြည့်ဖြူကြ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ညစာ ထမင်းဝိုင်းမှာ ညဖက်ဧည့်ခန်းထဲမှာ ပြောဆိုနေကြတာတွေ သူမ ကိုယ့်အခန်းထဲမှ ကြားနေရပါသည်။

“သားနော် ... ဟိုကောင်မလေးကို အရောတဝင်မနေနဲ့၊ တော်ကြာ ငြိတွယ်သွားဦးမယ်”

“အန်တီဆွေရယ် ... သူ့ခမျာ လှုပ်တောင်မလှုပ်နိုင်တဲ့ ဥစ္စာ၊ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုများ ဒုက္ခပေးမှာလဲ”

“ဟဲ့ ... မိန်းမမာယာဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ အိပ်ရာ ပေါ် ပက်လက်နဲ့ပေမယ့် ယောက်ျားတွေကို ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်တာပဲ၊ သူ့မျက်လုံးကို ကြည့်၊ အဲဒါ ကြာမျက်လုံး၊ ညှို့မျက်လုံး။

“ဟား ... ဟုတ်လောက်တယ်၊ သူ့မျက်လုံးက စပါးကြီး မြွေလိုပဲနော်၊ ညှို့ထားလိုက်တာ ကျွန်တော် မနည်းရုန်းပြေးရတယ် ... ဟား ဟား”

“မရယ်နဲ့၊ ငါတို့က မိန်းမချင်းမို့ သိလို့ပြောတာ၊ အခုဆို ဖေဖေကို မလှုပ်နိုင်အောင် အပိုင်ကိုင်ထားပြီး ဖေဖေက ငါတို့နဲ့သာ စကားပြောမတည့်တာ၊ သူနဲ့ကျ ဖြူးနေတာပဲ”

“သူကလည်း ဘာဘာကို ဂရုစိုက်တာကိုးဗျ”

“အလကား ... အာပလာတွေပါ၊ ကိုယ့်သွေးရင်း၊ သားရင်းတွေထက်ပဲ သူစိမ်းက ကောင်းဦးမှာလား”

“ပုံသေတွက်လို့ မရဘူးလေဗျာ၊ သူစိမ်းကောင်းရင် ဆွေမျိုးမသာဘူးဆိုတဲ့ စကားလည်း ရှိဆို”

“တော် ... တော် ... သားနော် ... မင်းကို ငါ မိတ်ဆွေရဲ့သမီး ညှိမာသွယ်လေးနဲ့ စီစဉ်ထားတာ၊ ညှိမာလေးက လိမ္မာရေးခြားလည်း ရှိတယ်၊ သွက်လက်ထက်မြက်တယ်၊ လောလောဆယ် ထွန်းကုမ္ပဏီမှာ အတွင်းရေးမှူးလုပ်နေတာ”

“တော်ပါ၊ အန်တီရာ၊ အဲဒီထွန်းက၊ ဘဲကြီးက နာဘူးကြီး၊ လာသရွေ့အတွင်းရေးမှူးမနဲ့ ဖမ်းငြိလိုက်တာကြီးပဲ”

“ဟဲ့ ... သူများသားသမီး ချောချောလှလှလေးကို အ၊မနာပ မပြောနဲ့၊ နင် ညှိမာကို ယူရမယ် ... ဒါပဲ”

“မယူနိုင်ပေါင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ ကြိုက်တာရှိမှ ယူမှာပေါ့”

“မဖြစ်ဘူး ... မဖြစ်ဘူး၊ တော်ကြာ ... အိမ်က ဒုက္ခိတမနဲ့ ငြိသွားလို့ ငါတို့အားလုံး ရင်ကျိုးနေရမယ်”

လူကို ပမာမခန့် ပြောရက်ကြတာတွေ။ ယွန်းမိကတော့ အားလုံးနှင့် လွတ်အောင် ကြည့်ရှောင်နေရပါလေသည်။

ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ ယွန်းမိ ကြေကွဲနေတုန်း အချိန်နာရီတွေကို မေ့လျော့နေမိခိုက် အခန်းပြင်ဖက်မှ အသံတီးတီးကြားရသဖြင့် သိချင်စိတ်ကြောင့် အခန်းတံခါးဟုပြီး ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

အန်တီဆွေနှင့်လူကြီးတစ်ယောက်။ လူငယ်တွေလည်း ဟုတ်ပါဘဲ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နှင့် အိမ်ထဲဝင်လာကြတာ ဘာသဘောလဲ။ ချိန်းတွေကြတာလား။

ဝိုးချွတ်ကို လက်ဖြင့် တင်းတင်းဆုပ်ရင်း သူမ ချောင်းကြည့်နေခိုက် နှစ်ယောက်သား အောက်ထပ်လွတ်နေသည့် အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ဝင်သွားတာ မြင်လိုက်ရလျှင် ယွန်းပုဏ္ဏမိ အံ့သြထိတ်လန့်နေမိ၏။

အပျိုကြီးဆိုပြီး သူ့ချစ်သူနဲ့ ချိန်းတွေတာလား။ လစ်ဗီးတူသားဆိုတာ ဒါကြီးလား။ ဖေအေက ဒုက္ခိတ၊ တူက အိမ်ပြန်မလာနိုင်သည့်ညမို့ ကဲကြတာ ဖြစ်မည်။

တည်ဆဲခန်းတွေ၊ ဟိုတယ်တွေ မသွားဘဲ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ဆိုလာတာကြီးကတော့ မခန့်လေးစားနိုင်လွန်းသည်။ ယွန်းပုဏ္ဏမိ တစ်ယောက်တည်း တုန်လှုပ်၊ အံ့သြနေမိစဉ် သူမရဲ့အခန်းထဲသို့ ခုချွတ်နင်းပြီး ငင်လာခဲ့သည်။

“ရှု... အစ်ကိုလေးက ညီမလေးနဲ့ သွားအိပ်လိုက်ပါ ဆိုလို့ လာအိပ်ပေးတာ”

“သူနဲ့ဆက်တာလား”

“ဟုတ်တယ်... သူ ဒီညပြန်မလာနိုင်ဘူးလေ၊ အိမ်မှာ သောင်းကျန်းကြမှာ ကြိုသိနေမှာပေါ့”

“ဟင်... အဲဒီကိစ္စတွေ၊ သူသိတယ်... ဟုတ်လား”

“သေချာတော့ မသိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့... သူ့အဒေါ်တွေ အဆင် သူလည်း ခိုပိမိမှာပေါ့”

“သုံးယောက်သားလုံးလား၊ သူတို့အရွယ်ကြီးတွေနဲ့ ယူ စရာရှိလည်း ယူလိုက်ကြတာ မဟုတ်ဘူး”

“အို... ညီမလေးကလည်း အစကတည်းက ယူဖို့ တွဲ ကြတာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ဟင်... ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ တွဲကြတာလဲ”

“အတူနေဖို့ တွဲကြတာပေါ့”

ယွန်းပုဏ္ဏမိ မျက်စိလည်နေဆဲ မပုက ငြိမ်ငြိမ်နေဖို့ သင် ပေးလိုက်ပြီး အခန်းတံခါးပိတ်၊ အခန်းမီးပိတ်ကာ ဒေါ်ပန်းနုဆွေထံ အကြောင်းတွေ တီးတိုးပြောပြနေလေသည်။

“မပုရောက်တာ (၅) နှစ်ကျော်ပြီ၊ ဒီအိမ်သားတစ်ပိုင်းပေါ့၊ ဒီမိန်းမကြီးတွေ မကောင်းပေမယ့် ဘာဘရော၊ အစ်ကိုလေးက ကောင်းကြတယ်လေ၊ သူတို့ကတော့ စိတ်ထားတွေကို မကောင်းကြ

တာပါ”

“ဪ... ဒီလောက်ချမ်းသာနေကြတာတောင် ဘာဖြစ် လို့ စိတ်ပုပ်နေကြတာလဲနော်”

“အမယ်... ညီမလေး ပြောပုံက ချမ်းသာတာနဲ့ စိတ် ကောင်းတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ဆင်းရဲသားတွေ စိတ်ကောင်းမရှိရ ဘူးလား”

“အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ယွန်းမိ ဆိုလိုချင်တာက ချမ်းသာ တော့ စားဝတ်နေရေးမပူရဘူးလေ၊ လောဘ၊ ဒေါသတွေ လျှော့လို့ ခုတာပေါ့”

“မထင်နဲ့ ကျောင်းအစ်မရေ၊ သူတို့မှာမှ လောဘတွေ၊ ဒေါသတွေ ပိုကြီးတာ၊ ပိုင်ဆိုင်လိုမှုတွေ ပိုများတာ၊ မကျေနပ်ချက် တွေကလည်း အများကြီးပဲ၊ မပုတို့က မတော်တဆ ကြားရင်းနဲ့ သိနေရတာ”

“ဟင်... ဘာတွေလဲ”

“သူတို့က နောက်မိန်းမက မွေးတဲ့သမီးတွေလေ၊ အစ်ကို လေးအဖေက မယားကြီးက မွေးတာ၊ သူဌေးသမီးက မွေးတာ၊ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ မတူဘူး၊ ဒီအိမ်ကအစ အစ်ကိုလေးအိမ်၊ ဒီတော့ မကျေနပ်ကြဘူးပေါ့၊ အချို့သတ်နေကြတာ၊ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမကြီးတွေ”

“ဟင်... ဒါဆို မပုတို့က အစ်ကိုလေးကို သတိမပေး

၆၈ ကြမ်းစား

ဘူးလား”

“သူတို့တူဝါးတွေကြား သပ်လျှို့ဝှက်မှာလည်း စိုးရသေးတယ်၊ အစ်ကိုလေးလည်း လူပါးပဲလေ၊ သိမှာပေါ့”

“ဟာ... အဲလိုမလုပ်ပါနဲ့၊ ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ၊ သတိပေးစရာရှိတာ ပေးပါ၊ တော်ကြာ နောင်တရစရာတွေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်၊ ဘာဘုရော သိလား”

“ဘဘက သူ့သမီးတွေ ဒီလောက်ဆိုးမယ်တော့ ဘယ်ထင်မလဲ၊ အစ်ကိုလေးကိုလည်း မပုတို့ မပြောရဲပါဘူး၊ မပုတို့ အဆင့်က အိမ်ကြီးရှင်တွေနဲ့ ခူးတင်၊ ပေါင်တင် ဆွေးနွေးတဲ့အဆင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ညီမလေး သတိပေးချင်တာပါ”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သောလီဘောပုတ်နေကြစဉ် အခန်းအပြင်ဖက်မှ ခြေသံတွေ ကြားသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် ချောင်းကြည့်ကြပြန်သည်။

ဒေါ်ပန်းနုဆွေ။ အသက် (၄၀) အရွယ် လုံးကြီးပေါက်လှ မိန်းမချောကြီး။ ကပ်ကရိုအဝတ်အစားတွေနှင့် သူ့ရည်းစားကို အိမ်ပေါက်ဝထိ လိုက်ပို့နေတာ။ အရှိန်က မသေသေးသည်မို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖက်လဲတကင်း။

လူကြီးတွေကလည်း မိုက်တတ်ကြပါလားဟု တွေးရင်း မပုနှင့်ယွန်းမိတို့ သက်ပြင်း ပြိုင်တူချမိလိုက်ကြသည်။

အခန်း (၉)

မပုတို့နှင့်ရောပြီး ယွန်းမိပါ သူ့ကို အစ်ကိုလေးလို့ ခေါ်ဖြစ်နေ၏။ အစ်ကိုလေး ပဲခူးမှ ပြန်လာတော့ ညနေ (၅) နာရီ၊ ယွန်းမိက ယခုဆို အကူအညီသိပ်မပါဘဲနှင့် လုပ်တတ်၊ ကိုင်တတ်အောင် ကြိုးစားနေသူပါ။

လက်နှစ်ဖက်က တော်တော်သန်မာလာပြီမို့ ရေချိုးတာ၊ အဝတ်အစားလဲတာ၊ သနပ်ခါးလိမ်းတာ၊ ထမင်းစားတာကအစ ကိုယ်တိုင်လုပ်နိုင်နေပါပြီ။ မသေမသပ်နှင့်ဖြစ်စေ။

သည်နေ့လည်း ရေချိုး၊ အဝတ်လဲ၊ သနပ်ခါးလေးလိမ်းပြီး ယွန်းမိ ဘဘအခန်းသို့ ဂိုးချွဲဘီးကိုလှည့်ပြီး ရောက်လာခဲ့သည်။ သူမ ဘဘအခန်းထဲမှာ ဂျာနယ်တစ်စောင် ဖတ်ပြနေတုန်း သူ

ရောက်လာခဲ့တာ။

“ဟော... မြေး ဟိုမှာ အလုပ်တွေပြီးခဲ့ပြီလား။ လက်ထောက်တွေက စိတ်ချရလား”

“ဘာ... စိတ်ချရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကြာကြီးပစ်ထားလို့တော့ ဘယ်ရမလဲဗျာ။ ဒီလိုပဲ ၃-၄ ရက်တစ်ခါလောက်တော့ သွားစစ်ဆေးရတာပေါ့။ ဘာ နေလို့ကောင်းတယ်နော်၊ သွေးတိုးတွေ၊ ဆီးချိုတွေ ပုံမှန်ပဲ မဟုတ်လား”

“အေးကွဲ့... မြေးရဲ့ ယွန်းမီလေးက ဂရုတစိုက်ပြုစုပေးရှာလို့ ဘာ အဆင်ပြေနေတယ်။ ယွန်းမီ ရောက်လာတာ ဘာအတွက် ဘုရားပေးသလိုပါပဲကွယ်။ အထီးကျန်၊ အားငယ်မှုတွေ၊ အလိုမကျမှုတွေ မရှိတော့ နေလို့ကောင်းလာတာပေါ့”

သူ့အဘိုး၏စကားကို မာန်ဟန်ခွင်း သဘောကျစွာ တဟားဟားရယ်ရင်း...

“ဘုရားပေးတာ မဟုတ်ဘူး ဘာဘရေ၊ ဘာသမီးတွေပေးတာ၊ သူတို့ကားနဲ့ တိုက်မိလို့ ရောက်လာတာလေ”

အခန်းထဲမှာ ရယ်မောကြရင်း မာန်ဟန် ယွန်းမီကို ဝိုက်ညှို့ ဖြစ်သည်။ ဒုက္ခိတလေးပေမယ့် လက်နှစ်ဖက်ပြန်လည်သန့်စွမ်းလာပြီမို့ သူကလေးဟာ တတ်နိုင်သလောက် အိမ်မှာ ကူညီနေပါပြီ။

သူမဝတ်ထားတာ သူဝယ်ပေးထားသည့် ဂါဝန်လှလှလေး တစ်ထည်။ ပန်းနုရောင်လေး။ ယွန်းမီဟာ အောက်ပိုင်း မသန့်စွမ်း

သေးတာမို့ လုံ့ချည်ထက် ဂါဝန်လေးတွေက ပိုပြီးအဆင်ပြေသည်။

“ညည်းရော... နေလို့ကောင်းလား။ တိုးတက်မှု ရှိရဲ့လား”

“ဟုတ်... အစ်ကိုလေး။ ယွန်းမီ ကောင်းနေတဲ့လက်နှစ်ဖက်နဲ့ အကုန်ပြန်လုပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားနေတယ်။ လက်တော့လည်း ပြန်လုပ်နိုင်လောက်ပြီ”

“ကောင်းတယ်... ငါ့ကို စာရင်းတွေကူပေါ့၊ ညည်းကို ငါ အလုပ်အပ်မယ်။ ပိုက်ဆံပေးမယ်”

“ရပါတယ်... ယွန်းမီ အစ်ကိုလေးထမင်းကို စားနေတာပဲ ပိုက်ဆံပေးစရာမလိုပါဘူး”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ ဪ... ဘာဘရေ ကျွန်တော့်ရဲ့အမေရိကန်က girl friends တွေ မြန်မာပြည်ကို အလည်လာမယ်။ အိမ်မှာတည်းခွင့် ပြုလိုက်မယ်နော်”

“မင်းအိမ်ပဲ မြေးရဲ့၊ မင်းသဘောပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး... သူတို့က နိုင်ငံခြားသူတွေဆိုတော့ ဘာ မျက်စိနောက်မှာစိုးလို့ပါ”

“ငါက ငါ့အခန်းထဲနေတာပါကွာ၊ မင်းအန်တီတွေလည်း ခြာလိုက်ဦး”

“ပြောမှာပါ ဘာဘရေ၊ သူတို့က ဟိုဟိုဒီဒီတွေလည်း ဆွဲသွားကြဦးမှာ၊ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ရမယ်ထင်တယ်။ တိုးရစ်

တစ်ယောက်လောက်လည်း ငှားပေးဦးမှ”

“ဘယ်နှယောက်လာမှာလဲ မြေး ဘယ်တွေလိုက်ပို့ရမှာလဲ”

“ငယ်လီဖြစ်ဖြစ်၊ ချောင်းသာ၊ စက်စစ် တစ်ခုခုပေါ့ ဘာသာ သူတို့က ပင်လယ်ကမ်းခြေလည်း ရောက်ချင်တယ်၊ နောက်... ဟဲ့ တို့၊ နေပြည်တော်တို့ကတော့ တိုးရစ်နဲ့ လွှတ်လိုက်မယ်”

“ပင်လယ်ကမ်းခြေဆို ငွေကြေးကို ခေါ်သွားပါလား၊ ပင်လယ် ရေစိမ့်ရင် သူ့ခြေထောက်လေးတွေ ထူးခြားမှာ”

ဦးဘဆွေ သတိတရနှင့် တောင်းဆိုလျှင် ယွန်းမီ ပျာပွား သလဲ ငြင်းဆိုမိသည်။

“ဟာ... ဘာဘကလည်း သမီးက ဒုက္ခိတ၊ သူတို့တွေ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် သွားကြမယ်အထဲ ကန့်လန့်၊ ကန့်လန့်နဲ့ လိုက် မရှုပ်ချင်ပါဘူး”

စောစောက အစီအစဉ်မရှိပေမယ့် ယွန်းမီကို ခေါ်သင့် မခေါ်သင့် မာန်ဟန် ခေါင်းထဲရောက်သွားသည်။ ဖြစ်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင် စဉ်းစားရမည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ချက်ခုတ်၊ နှစ်ချက်ပြတ်ဆိုသလို သူငယ် ချင်းမတွေကို ပိုရင်း သူကလေးကိုခေါ်သွားလျှင် အဆင်တော့ခြေ မည်။ နို့မို့ သူက အလုပ်များသူမို့ တကူးတကလိုက်ပို့အားမှာကို မဟုတ်။

“စဉ်းစားဦးမယ် ဘာသာ၊ ကျွန်တော် အဝတ်သွားလဲလိုက် ဦးမယ်၊ ပြီးရင် ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ထမင်းသွားစားကြမယ်နော်”

နှုတ်ဆက်ပြီး မာန်ဟန် သူ့အခန်း ပြန်သွားလျှင် မြေးအဘိုး လိုရင်းနှီးချစ်ခင်နေပြီမို့ ယွန်းမီ ဘာဘကို ရန်လုပ်ပါတော့သည်။

“ဘာဘကလည်း ဟိုက နိုင်ငံခြားသူ အလန်းဇယားတွေ၊ ဘာမြေးကလည်း အကဲဇယား၊ ဘာဖြစ်လို့ သမီးက လိုက်ရှုပ်ရမှာလဲ၊ ခုခေတ်ကြီးက မြန်မာပြည်မှာတောင် လစ်ဗီးတူဂဲသားတွေ မဆန်းတော့တား၊ သူတို့နိုင်ငံခြားသူတွေက ပိုဆိုးတာပေါ့၊ friend ဆို အတူနေကြတော့တာ”

“အေးလေ... မြေးရဲ့ ဒါကြောင့် ဘာဘက အထိန်းထည့် တာ၊ သမီးက ကိုယ့်လူကိုယ်ထိန်းပေါ့”

“ဘာဘနော် စကားပြောတာ ကြည့်ပြော၊ ဟိုက ကြား သွားလို့ ယွန်းမီ အိမ်ပေါ်က ခေါင်းနဲ့ဆင်းနေရပါဦးမယ်”

ကိုယ့်လူဆိုတဲ့စကားအပေါ် ယွန်းမီ ဒေါလေးဟောင်းနေရာမှ အခြေအနေတွေကို ဆက်ရှင်း၏။

“ဘာဘရယ်... ထိုင်နေအကောင်းသာ၊ ထသွားမှ ကျိုးမှန်းသိ ဆိုသလို သမီးပုံစံက လူထဲဝင်လို့မရပါဘူး၊ လူတစ် ယောက်ယောက်ကို အမြဲမိုချိနေရတဲ့အဖြစ်ကြီး”

“အေးလေ... မာန်ဟန်ပါတာပဲ မြေးရဲ့၊ ကဲပါ... ဘာဘ က ပြဿနာတစ်ခု တင်ပြလိုက်တာပါ၊ မာန်ဟန်လက်ခံရင် သမီး

လိုက်သွားပေတော့၊ ပင်လယ်ရေစိမ့်လိုက်ရင် သမီး အထူးတိုးတက်လာမှာ”

“ဒါဆို... ဘာဘဝါ လိုက်စိမ့်ပါလား”

ကလေးလေးလို ပါးလေးဖောင်းဖောင်း၊ မျက်စောင်းလေး တထိုးထိုးနှင့် ယွန်းမီဟာ ခွေးဆိုးလေးနယ်၊ ဦးဘဆွေ တဟားဟား ရယ်ရင်း ပီတိဖြစ်နေရသည်။

“ဘဘက ကျိုးလို့ မထနိုင်တော့တာ၊ လမ်းက ဆုံးနေပြီ၊ ငါ့မြေးလို အကြောဝေဒနာမဟုတ်ဘူး၊ ပင်လယ်ရေထဲမကလို့ သမုဒ္ဒရာထဲ ဆင်းဆင်း ဘဘက မရဘူး”

“ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ ဘဘရာ၊ ဒီမှာ ယွန်းမီရှိတော့ ဘဘကို ဆေးတိုက်၊ စာအုပ်ဖတ်ပြ၊ ညောင်ရင် နှိပ်ပေးဖော်ရတယ်လေ၊ ဘဘ တစ်ယောက်တည်း ငေါင်နေရမှာ”

“ရပါတယ် မြေးရယ်၊ ဘဘအကျိုးချည်း ကြည့်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ငါ့မြေး ပြန်ကောင်းလာဖို့လည်း ဘဘ အမြဲဆုတောင်းနေတာ၊ သူခေါ်ရင် လိုက်သာသွား”

“ဟာ... မဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ အန်တီတို့ကလည်း သဘောကျမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟဲ့... မုန့်ဆီကြော်ကဖြင့် ဘယ်နေမှန်းမသိဘူး၊ ချေးများမနေနဲ့ ငါ့မြေး”

သည်စဉ် မာန်ဟန် ပြန်ရောက်လာပြီး ဘဘရဲ့ခါးချဲကို သူ

တိုက်တိုင် ထမင်းစားခန်းသို့ တွန်းခေါ်သွားသည်။ ယွန်းမီကလည်း တိုက်တိုက်ချဲကိုယ် လှည့်ပြီး လိုက်လို့ရပါသည်။

“ထမင်းစားခန်းထဲမှာ စားတော့ ပိုပြီးကောင်းတယ် ဘဘခါး၊ ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ စားရတာ လူမမာနဲ့တူတယ်၊ သား အားတိုင်း ဘဘတို့ကို ထမင်းစားခန်းမှာ စားခိုင်းမှာ”

“အေးပေါ့... ငါ့မြေးရယ်၊ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ မိသားစု စုံစုံလင်လင်နဲ့ စားရတာ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ဘဘ ဒီလိုစုံစုံညီညီ စားရတာ ကြာပြီလေ”

ထမင်းစားခန်းရောက်တော့ မာန်ဟန် ဘဘကို အရင်နေရာမှာ ပို့ပေးသည်။ ပြီးမှ ယွန်းမီ။ ယွန်းမီကိုလည်း ဝွေ့ချိုပြီး နေရာမှာ ထားပေးရတာ။

(၃) ယောက်သား ပျော်ရွှင်စွာ ထမင်းစားနေကြစဉ် ဒေါ်ပန်းနုဆွေတို့ဘုံယောက် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့တို့ မြင်သည်နှင့် ရုပ်တွေက ပျက်သွားကြ၏။

“သားကလည်း လူမမာတွေကို အလိုလိုက်စရာမရှိ လိုက်နေတယ်၊ ဒုက္ခိတတွေကလည်း ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် သိဖို့ကောင်းတယ်၊ အရေးပေး ရွှေ့ရေး ပန်းကန်တက်”

“အန်တီ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ဒါ... ကိုယ့်အဖေ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဖေဖေကို မပြောပါဘူး၊ ဟိုအနားပြာမကို ပြောတာ၊

ဘယ်နှယ်တော် ကိုယ်ကဖြင့် သူများပြုမှ နုရမှာ၊ လမ်းလည်း
လျှောက်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ အရေးအကြောင်းဆို ပေါင်တိုကြီးလို
သူ့ကို ရွက်ပြေးမှရမှာ”

ဒေါ်ပန်းနုဝေစကားကြောင့် ပျော်ရွှင်နေသည့်သူတို့ထမင်း
ဝိုင်းလေး ပျက်စီးသွားရသည်။ ယွန်းမိမှာ ဆက်စားရမလို၊ ထသွား
မလို။ အဲ... ထသွားရအောင်လည်း သူမမှ မထနိုင်တာ။

မာန်ဟုန်ခွင်း အယူလွှဲနေသည့် သူ့အန်တီတွေကို တော်
တော်စိတ်ပျက်မိသည်။ သူတို့မှာ ဒေါသတွေ၊ မောဟတွေ၊ တလွဲ
မာနတွေသာ ဖောဖောသိသိ။

“အန်တီတို့ ရွံ့ရင်ပြီးမှ စားကြပေါ့၊ ဘာဘဲယွန်းမိက ဂိုဏ်း
နေကြရပေမယ့် နူနေ၊ ဝဲနေကြတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ခမာ
တစ်နေ့... တစ်နေ့ အခန်းထဲမှာပဲ ကမ္ဘာတည်နေရလို့ ကျွန်တော်
အားတုန်းလေး ထမင်းစားခန်းမှာ ပြုစုတာ၊ တော်တော် စိတ်ပျက်
ကောင်းပါလားဗျာ”

“ဪ... သားအတွက် ဝန်တာကြီးဖြစ်နေလို့ အန်တီ
တို့က ပြောမိတာပါ။ ဒီကောင်မလေးကို သိပ်ပြီး အရေးမပေးနဲ့
သား အထိနာသွားလိမ့်မယ်”

“တော်ပြီ အန်တီဝေ၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သာယာနေတဲ့
ထမင်းစားပွဲကို မပျက်ဆီးပါနဲ့၊ အန်တီတို့ စားချင်မှ ဝင်စားပါ။ အန်တီ
တို့ဆန္ဒပါပဲ”

မာန်ဟုန်ကို လေးစားရသည်မို့ ဘာစကားမှ ဆက်မပြော
ကြပေမယ့် မျက်နှာတွေက စုပုပ်လျက်။ ဪ... မိတာဆိုးသမီး
တွေဆိုပြီး အလိုလိုက်ခဲ့သမျှ ဦးဘဆွေ ပြန်ခံစားနေရပါလား။

ဟင်... ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သားကြီးရဲဆွေလည်း
လိမ္မာပါတယ်။ သင်းတို့ဟာ မျိုးစေ့မမှန်လို့ အပင်မသန်ကြတာ။

ညစာစားပွဲက ခြောက်ကပ်စွာနှင့်ပင် ပြီးဆုံးသွားခဲ့ရသည်။
အချို့ပွဲစားပြီးတော့ သူ ဘာဘဲကို ဂိုးချပေါ်သို့ ပြန်ဆွဲတင်ပေးလိုက်
သည်။

“ဘာဘဲကို အိပ်ခန်းထဲပဲ ပို့တော့ကွာ၊ နားတော့မယ်၊ ယွန်း
မိ... ဘာဘဲကို ဆေးလာတိုက်ဦး”

မာန်ဟုန်ပင် ယွန်းမိကိုလည်း ဂိုးချပေါ်သို့ ပွေ့ချီတင်ပေးရ
သည်။ ဒေါ်ပန်းနုဆွေတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
အကြည့်ချင်းဆုံလိုက်ကြ၏။

ဂိုးချဲနှစ်ခုနှင့် မာန်ဟုန်ခွင်းတို့သုံးယောက် ထမင်းစားခန်းမှ
ထွက်ခွာသွားကြလျှင် ညီအစ်မ (၃)ယောက်သား တိုင်ပင်ဆွေးနွေး
ကြသည်။

“မာန်ဟုန်က ဟိုဒုက္ခိတမနဲ့ တော်တော်ရင်းနှီးနေပါလား”

“ဖေဖေကရော သူ့ကို အတော်လေး အရေးပေးနေပါလား။
တို့တွေ အိမ်ဖက်ပြန်လှည့်မကြည့်နိုင်တုန်း ဒုက္ခိတမက အားလုံးကို
အပိုင်စီးမိနေပြီ”

“တောက်... ဒီကောင်မ အကြောသေတာ ဟုတ်မှဟုတ်
ရဲ့လား”

“မြန်မြန်ကောင်းစေချင်ပါပြီ၊ ဒါမှ သင်းကို နှင်ချလိုရမှာ”
မပုကတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုအပ်တာ လုပ်ပေးနေရင်း
သူတို့သုံးယောက်ပြောဆိုနေကြတာကို မကြားချင်လည်း ကြားနေ
ရသည့်အဖြစ်။

အခန်း (၁၀)

မိုးလင်းတာနှင့်မပုက ယွန်းမီကို ခုတင်ပေါ်မှ ဦးချဲ့ပေါ်သို့
တွဲတင်ပေးလိုက်သည်။ ဦးချဲ့ပေါ်ရောက်တာနှင့် ယွန်းမီ အားလုံး
အဆင်ပြေသွားပါပြီ။

ကောင်းလာပြီဖြစ်သည့် လက်ကလေးနှစ်ဖက်နှင့် ကိုယ့်
တစ်ကိုယ်ရေကိစ္စတွေ ရှင်းသည်။ အိပ်ရာသိမ်းတာ၊ အခန်းရှင်းတာ
ခွဲကအစ။ နောက်... သနပ်ခါးရေကျဲလေး လိမ်း၊ အဝတ်လဲ။
အဝတ်ကလည်း မာန်ဟုန်ဝယ်ပေးထားသည့် ဂါဝန်လေးတွေ။

သူမက အောက်ပိုင်းမလှုပ်သေးတာမို့ လုံချည်ဝတ်တာတွေ၊
ဘာတွေနှင့် အဆင်မပြေ။ လုံချည်စကတ်ဆိုလျှင်တော့ ရသည်။

ကိုယ့်ကိစ္စပြီးတော့ ယွန်းမီ ဘာဘာအခန်းသို့ ဦးချဲ့လေး

လှည့်ကာ လှည့်ကာနှင့် ရောက်သွား၏။ နောက်... ဘာဘရဲ့ဝေယျာ
ဝစ္စများကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးပါသည်။

ဘာဘနှင့်သူမရှိရာသို့ မာန်ဟန်လာပြီး နံနက်တိုင်း အလုပ်
မသွားခင် နှုတ်ဆက်ခြင်း၊ ဒေါ်ပန်းနုဆွေတို့သုံးယောက်လည်း ဒီနေ့မှ
စိတ်ကူးပေါက်ပြီး ဖခင်၏အခန်းသို့ ဝင်လာကြသည်။

အခန်းထဲမှာ လူစုံ၊ တက်စုံ၊ ယွန်းပုဏ္ဏမီ လန်နေရပါသည်။
ဒေါ်ပန်းနုဆွေတို့ညီအစ်မတွေဟာ ပြဿနာရှာတတ်ပါဘိ။ သူမ စိုးရိမ်
နေတုန်း ဒေါ်ပန်းနုဝေကပင် ဗူးလေးတစ်ခုကို ဖွင့်ပြပြီး...

“ဖေဖေ... ဒီစိန်တစ်တန်းသွားဆွဲကြီးလေး သမီးဝယ်
ချင်တယ်၊ သမီးစုထားတဲ့ ငွေလည်း ရှိပါတယ်၊ ဖေဖေက လိုတာ
လေး စိုက်ပေးပါ”

“ဟေ... ဖေဖေက ဘယ်မှာဝင်ငွေရှိလို့လဲ၊ သမီးတို့ကို
ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဆိုင်နဲ့ အရင်းအနှီး ထုတ်ပေးပြီးပြီလေ”

“ဟာ... ဖေဖေကလည်း ဒါဆို သမီးတို့ကို အမွေအဖြစ်
ပေးထားတာလား၊ နောက်ထပ် ဘာမှရဖို့ မရှိတော့ဘူးလား”

“ကိုခွင်းရဲ့လုပ်ငန်းတွေက သမီးတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူးပေါ့...
ဟုတ်လား ဖေဖေ”

“ဖေဖေက ဖခင်ဖြစ်ပြီး သမီးတွေအတွက် ဘာတာဝန်
မယူဘူးပေါ့”

တစ်ယောက်တစ်ယောက် အသံများကို နားထောင်ပြီး ဦးဆောင်

ဆွေ ဘာကို ဘယ်လိုပြောရမှန်းပင်မသိ။ ရှင်းပြတာလည်း မော
ဆွေ၊ သူ့ခမျာ မပုလာပို့သည့် လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့်ပင် မစားနိုင်
တော့ပါ။

“ဖေဖေ မတရားဘူး၊ သမီးတို့ကျ မဖြစ်စလောက်လေး
အေးပြီး ဘာမှထပ်မပေးတော့ဘူး”

အဒေါ်သုံးယောက်ကိုကြည့်ပြီး မာန်ဟန်ခွင်း ပြေလည်
အောင် ပြောလိုက်ရသည်။

“အန်တီတို့ကလည်း ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ဒီလိုပဲ
တစ်သက်လုံး အတူနေ၊ အတူစားပြီး ဖေဖေရဲ့စည်းစိမ်၊ ဘာဘရဲ့
စည်းစိမ်တွေကို အတူခံစား၊ စံစားနေကြရတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့များ
အသားတွေ ခွဲချင်နေရတာလဲ”

“သားပဲ အပြောကောင်း၊ အန်တီတို့က ဘာမှမဆိုင်ဘဲ
အားကနေ သူများကိုကြည့်ပြီး သွားရေကျနေရမယ့်ဘဝ၊ ပိုင်ပိုင်
နိုင်နိုင်တော့ ရှိချင်တာပေါ့”

“အန်တီဆွေက ယောက်ျားတွေ၊ ဘာတွေများ ယူဦးမှာ
ဘူး၊ ယူဖို့စိတ်ကူး ရှိလို့လား၊ အပျိုကြီးတွေပဲဗျာ၊ ဒီလိုပဲ စည်းစည်း
ဆည်းဆည်းနေကြပြီး အန်တီတို့ သေတော့လည်း ကျွန်တော့်ကိုပဲ
အမွေရမှာ မဟုတ်လား၊ ဘာတွေ လောဘတက်နေကြတာတုန်း”

သူတို့၏လောဘတွေကို မာန်ဟန်ခွင်း ရယ်စရာလုပ်နေ
သဖြင့် ညီအစ်မသုံးယောက် ကိုယ့်အတွက် တွေ့ကို ပြန်ပြီး ဘရိတ်အုပ်

လိုက်ကြရသည်။

ဒေါ်ပန်းနုဝေကတော့ သူ့စိန်ဆွဲကြိုးဖိုး မပေးသဖြင့် အေအေကို လုံးဝမကျေနပ်။ ခြေသံပြင်းပြင်းနင်းပြီး အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ ကျန်နှစ်ယောက်က အေအေကို ပြောရာပြောကြောင်းတွေ ပြောပြီး မှသွားသည်။

မာန်ဟန်ခွင်း သူ့အဒေါ်တွေ၏စားသွားပေါ်မှ ပျားရည်စက် စိတ်ဓာတ်ကို တဖြည်းဖြည်း သိလာရသဖြင့် ပန်းတွန့်မိသည်။

“ကဲ ... ဘာဘနဲ့ယွန်းမီ breakfast သွားစားကြစို့ ... လာ”

“မြေးရော ... ငါတို့ ဒီအထဲမှာပဲ စားပါ့မယ်၊ တော်ကြာ”

“လာစမ်းပါ ဘာဘရား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားမငယ်စမ်းပါနဲ့၊ သား လိုက်ပို့မယ်၊ ပြီးရင် ... ဒီနေ့ ဘာဘတို့နှစ်ယောက်ကို ခြံထဲမှာ လေရှူခိုင်းမှာ”

“အမယ်လေးကွာ ... နိုးတွေ ဘာတွေရွာလို့ ငါတို့ ဒုက္ခိတ မြေးအဘိုး ဒုက္ခရောက်နေပါဦးမယ်”

“မပုတို့၊ ဒေါ်အေးမူတို့ကို မှာခဲ့မှာပေါ့ ဘာဘရဲ့၊ မပုပါနဲ့”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် မာန်ဟန် သူ့ဘာဘရဲ့ပိုးချဲ့ကို တွန်းထုတ်လာတော့ ယွန်းမီလည်း ကိုယ့်ကိုချဲ့နှင့်ကိုယ် ဘီးလို့ပြီး နောက်မှ လိုက်ခဲ့သည်။

အိမ်မှာ ဒေါ်ပန်းနုဆွေတို့ မရှိတော့သဖြင့် အနှောင့်အယှက်

မရှိ၊ သုံးယောက်သား စိတ်ချမ်းမြေ့စွာ စားသောက်ကြရသည်။

အဲ ... ပိုးချဲ့ပေါ်မှ ထမင်းစားပွဲဝိုင်းသို့ ရွှေရာမှာတော့ မာန်ဟန်ခွင်း ယွန်းမီကို ပွေ့ချီတင်ပေးရပါသည်။ အပျိုစင်မလေးဟာ သူ ချီရ၊ ပွေ့ရတိုင်း မျက်နှာပျက်၊ ပျက်သွားရတုန်း။

“အားနာလိုက်တာ အစ်ကိုလေးရယ်၊ ကျွန်မကို အမြဲပြုစုပေးနေရတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မင်း အဆင်ပြေရင် ပြီးတာပဲ၊ ဒါထက် ငါ့ရဲ့ girl friends တွေ အမေရိကန်ကလာရင် မင်းပါ ကမ်းခြေကို လိုက်ခဲ့ရမှာနော်”

သူ အတည်တောင်းဆိုလာလျှင် ယွန်းမီ တုန်လှုပ်သွားသည်။ ကိုယ်က ဒုက္ခိတလေ။

“ဟာ ... အစ်ကိုလေး ... ယွန်းမီက တကယ့်ဝန်ထုပ်၊ နိမ့်ပိုး၊ အစ်ကိုလေးအတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေမှာပါ”

“မဖြစ်ဘူး၊ ငါ့ friends တွေက ခပ်ကဲကဲရယ်၊ အဲဒီအထဲမှာ ငါ့ကိုကြိုက်နေတဲ့ နှစ်ယောက်ပါတယ်၊ မလွယ်ဘူး၊ သူတို့က ခြိမ့်မာတွေမဟုတ်တော့ sex ကိစ္စကို လွယ်လွယ်သဘောထားတာ”

“အစ်ကိုလေးကရော ဟိုမှာတုန်းက date လုပ်ဖူးလား”

“လုပ်ဖူးတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဘောင်မကျော်ပါဘူး”

“ကိုယ်က ယောက်ျားပဲ အစ်ကိုလေးရဲ့၊ ဘာနစ်နာစရာ မရှိလို့”

“ဟ... အရင်တုန်းကတော့ ဟုတ်မှာပေါ့၊ အခုကျ ငါ့မှာ ချစ်သူရှိတယ်၊ ငါ့ချစ်သူက အဝေးမှာ”

“ဟင်... ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်သူလဲ”

ယွန်းပုဏ္ဏမီ ရင်ထဲဆိုသွားရတာ ဘာကြောင့်မသိ။ အစ်ကို လေးမှာ ရည်းစားရှိတယ်ဆိုတာနဲ့ သူမက ဘာဖြစ်လို့ ငိုချင်သွား ရတာလဲ။

“ငါ့ချစ်သူက ဆရာဝန်မလေး၊ တောင်ကြီးသူ”

“ဪ... အစ်ကိုလေးတို့ချင်း ဘယ်လိုတွေ့ကြလဲ”

“သူက တောင်ကြီးသူပေမယ့် နေတော့ ရန်ကုန်မှာပါ။ သူတို့ကလည်း သူဌေးတွေပါ။ အခု... သူ့ဆွေမျိုးတွေရှိတဲ့ စင်္ကာပူ ကို သွားနေလို့၊ အဲဒီတော့ဟာ ငါ သူ့အထင်လွဲတာလည်း မခံနိုင် ဘူး၊ ငါ့ကိုယ်ငါလည်း ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ချင်တယ်၊ မင်းအတွက် လည်း ပင်လယ်ရေ စိမ်းရဲ လှိုင်းရိုက်တာခံရရင် ကျန်းမာရေးအတွက် ထူးခြားနိုင်တယ်”

“ယွန်းမိကတော့ ကိုယ်က လူစဉ်မမီတော့ အစ်ကိုလေး ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာပဲ စိုးပါတယ်”

“တော်ပြီ... ငါက လိုက်ဆို လိုက်ပေါ့၊ ကဲ... ခြံထဲ ပို့ခဲ့မယ်၊ အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်ကနေ ခြံထဲကို လှမ်းကြည့်ပေါ့၊ ဂိုးချွန် လျှောက်သွားလည်း ရတယ်၊ လဲသာမလဲကြစေနဲ့”

နှစ်ယောက်လုံးကို ခြံထဲ သင့်တော်ရာနေရာမှာ နေရာချ

ထားပေးခဲ့ပြီးမှ မာန်ဟန် အလုပ်သို့ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။

၇၁

ခရေပင်ရိပ်မှာ ဂိုးချွန်စုံ မျက်နှာချင်းဆိုင်လို့၊ ရယ်စရာ လည်းကောင်း၊ သနားစရာလည်းကောင်း၊ သူတို့နားက စားပွဲလေး ပေါ်မှာလည်း စားသောက်စရာလေးတွေနှင့်၊ အအေး မုန့် သစ်သီး တွေ။

ခြံထဲမှာဆိုတော့ နေရောင်ခြည်၏ရသာကို ခံစားရသလို လေ ပြည့်ညင်းတို့လည်း တို့ထိလာပါသည်။ မြက်ခင်းနှင့်သစ်ပင်တို့၏ စိမ်းစိုမှုနှင့်ရေကူးကန်လေးတွေ၊ ပန်းပင်လေးတွေကို ကြည့်ရတာက အစ မျက်စိပသာဒဖြစ်ပြီး စိတ်ချမ်းသာရသည်။

ဦးဘဆွေ စိတ်အချမ်းသာရဆုံးကတော့ စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝသည်၊ ဖြူစင်သည့် ယွန်းပုဏ္ဏမီလေး ရှိနေခြင်းကြောင့်ပါ။ သူ့ကို ကရုဏာမရှိဘဲ ဆေးတိုက်ဖော်ရသလို သူပြောသမျှ နားထောင် သူဖတ်ခိုင်းသမျှ စာတွေကို ဖတ်ပြခြင်းဖြင့်ပင် သူကလေးရဲ့တန်ဖိုး က တော်တော်ကြီးနေပေပြီ။

သူ့သွေးသားဖြစ်သည့် သမီးသုံးယောက်က သူ့ကို အမြဲ ရန်လုပ်၊ ရန်လိုနေကြပေမယ့် ယွန်းပုဏ္ဏမီလေးကတော့ သူ့ကို အမြဲ စိတ်ချမ်းသာစေသည်။

ယခုလည်း သူကလေးက သူ့ကို လိမ္မော်သီးအခွံခွာပေး
ပန်းသီးအခွံခွာပေးနေ၏။

“စား... ဘာဘ၊ ဒါမှ အားရှိမှာ”

“အေး... သမီးလည်း စား သစ်သီးစားရင် အသားအရောင်
လှတယ်”

“စားပါတယ် ဘာဘရဲ့၊ ဒါထက် အစ်ကိုလေး ကမ်းခြေသွား
ရင် ဘာဘပါလိုက်ခဲ့ပါလား”

ဦးဘဆွေ သဘောကျစွာ ရယ်မောရင်း...

“ဘာဘက ရောက်ပြီးသားပါကွယ်၊ ငါ့ပြေးသာ လိုက်ပါ”

ကမ်းခြေအကြောင်းတွေ ပြောပြရင်း မိသားစုကို ပြန်လည်
လွှမ်းမိုးဆွတ်နေမိစဉ် မောင်ဇော် ခြံထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေရာမှ သူ့ထံ
အနားသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

“ဘာဘနဲ့ယွန်းမီ ခြံပြင်ဖက်မှာ သာယာနေတယ်၊ အပြင်
ဖက် မထွက်ချင်ဘူးလား”

“အမယ်လေးကွာ... မထွက်ချင်ပါဘူး၊ တော်ပါပြီ
ခါတိုင်းဆို ကိုယ့်အခန်းထဲကနေ ဘယ်... ဒီလိုတောင် ခြံထဲမထွက်
ရဘူး၊ ပိုးဟပ်ကျနေတာပဲ”

“ဪ... အပြင်ဖက်မှာ လမ်းမကြီးဘေး ဂျိုးချဲ့လေးနဲ့
ခရီးများ ဆန်ချင်မလားလို့ပါ”

“တော်ပါပြီကွာ... ဒီဘဝ ဒီမျှသာပါပဲ၊ ငါ့ခြေထောက်

ကလည်း ဘယ်တော့မှ ပြန်ကောင်းမှာ မဟုတ်တဲ့အတူတူ ကိုယ့်
ဘဝနဲ့ကိုယ် နေတတ်အောင် နေရမှာပေါ့၊ ဒီလိုပဲ တရားပေးစာလေး
ဖတ်လိုက်၊ တရားမှတ်လိုက်၊ ပုတီးစိပ်လိုက်ပေါ့၊ ယွန်းမီလေး ရှိနေ
လို့ အများကြီးနေပျော်လာရတာ”

“ဘာဘကလည်း အခု ဘာဘခြံနဲ့အင်းယားနဲ့ နီးနီးလေးရယ်၊
ကားတွေလည်း မရှုပ်ဘူး၊ ဘာဘတို့ သွားချင်ရင် လိုက်ပို့ပေးမယ်”

အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိတဲ့ အချိန်ကြီး အင်းယားသွားဖို့ ဆွယ်
နေတာ ဒီလူ ခိုးမှခိုးသွားရဲ့လား၊ ယွန်းမီ မောင်ဇော်ကို နားမလည်
နိုင်။ အစကတည်းက ကိုယ့်လူရယ်လို့ သတ်မှတ်ထားတာပါ၊ ခု
ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။

ဘာဘကတော့ သူ့ဆွယ်သဖြင့် စိတ်ပါနေပုံ၊ တစ်နှစ်ကျော်
နှစ်နှစ်နီးပါး အခန်းထဲမှာ အောင်းနေခဲ့ရတာမို့ ခြံထဲဆင်းရုံနှင့် မတင်း
တိမ်နိုင်ပဲ၊ ပြီး... အင်းယားဆိုတာလည်း သွားရည်ကျစရာ၊ ယွန်းမီ
ပင် ဝင်ပြီးဖျက်ရသည်။

“ဘာ... အခု နေမြင့်နေပြီ၊ ကိုးနာရီထိုးတော့မယ်၊
အင်းယားဆိုတာ မနက်စောစောမှ ကြည့်လို့လှတာဆို၊ ပြီးတော့
ဘာဘနဲ့ယွန်းမီက ဒုက္ခိတတွေ၊ အပြင်လောကဆိုတာ အန္တရာယ်များ
ပါတယ်၊ ဘာဘသွားချင်ရင် အစ်ကိုလေးကို ပူဆာပါလား”

မောင်ဇော် စိတ်ဆိုး၊ မာန်ဆိုးနှင့်...

“အစ်ကိုလေးကတော့ လွှတ်မလား၊ သူက အလုပ်လည်း

မအားဘူး၊ အရာရာ စိုးရိမ်ကြီးတတ်တာလည်း လွန်ရော၊ ကံဘာဘာရယ်... နောက်မှ သွားတာပေါ့၊ ကျွန်တော်လည်း မြက်ခင်းတွေ ညှိလိုက်ဦးမယ်”

မောင်ဇော်ထွက်သွားတော့ ယွန်းမီ ဘာဘကို နားချဖျောင်းဖျရသည်။

“ဘာဘရယ်... ယွန်းမီတို့က ဝှီးခဲ့တွေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အပြင်ဖက်ထွက်ချင်လို့ ရမှာလဲ၊ ထွက်ချင်လည်း အစ်ကိုလေးမ ဖြစ်မှာပေါ့၊ တော်ကြာ အန္တရာယ်တွေမှာ”

“မြေးက မအားဘူး သမီးရဲ့၊ မောင်ဇော်ပြောမှ ဘာအင်းယားကို တစ်ခါလောက် ထွက်ကြည့်ပြီး လေရှုချင်လိုက်တာ အရင်ကဆို ဘာဘတို့ ဇနီးမောင်နှံတွေ အင်းယားဖက် လမ်းလျှောက်ကြတာပေါ့”

“ဘယ်မိန်းမနဲ့လည်း ဘာဘရဲ့”

ယွန်းမီ နောက်လိုက်တာပါ။ ဘာဘ ပျော်ပါစေလို့။

“သားတို့အမေနဲ့ပေါ့၊ သမီးတွေ အမေက မမျှော်လင့်ဘဲ ထပ်ဆုံရတာ၊ သူက ပညာလည်း သိပ်မတတ်ဘူး၊ စရိုက်ကလည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်းရယ်”

“ဒါဆို... သမီးတွေက မအေတူတာပေါ့”

“အင်း... တစ်နေ့ကျ လိမ္မာလာမှာပဲလို့ မျှော်လင့်ပေမယ့် မရတော့ဘူး ထင်ပါတယ်လေ၊ သမီးဆိုတာ မလိမ္မာရင် မီး...”

ဆိုတာ တယ်မှန်တာပဲ”

သားအကြားမို့ ယွန်းမီ ဘာမှမှတ်ချက်ဝင်မပေးတော့ပါ။ ဘာဘ ရင်ဖွင့်နေတာကိုသာ နားထောင်နေမိသည်။

“ဥစ္စာပစ္စည်းဆိုတာလည်း တယ်မွေတာပဲ၊ သူတို့က ဘာဘ မျက်နှာလိုက်တယ်၊ မတရားလုပ်တယ်... ထင်ကြတာ၊ ဘယ်လိုမှ ရှင်းပြလို့မရဘူး၊ လောဘတွေကလည်း များလိုက်တာ၊ လောဘဖုံးနေရင် အမှန်တယ်မြင်တော့မလဲ မြေးရယ်၊ သူတို့က ဂိဏ္ဌိသမ္ပပစ္စည်း သူတို့ပဲ လိုချင်ကြတာ၊ သားက အမေရဲ့ ကန်မှာ အဆင်ပြေနေတာမို့ မြန်မာပြည်မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်း သူတို့ပဲ ပေးစေချင်တာ”

“ဟုတ်သားပဲ ဘာဘရဲ့၊ ပေးလိုက်ပါလား၊ အေးရော”

ယွန်းမီ ဖော်လိုလိုက်တာ မှားသွားလျှင် ဦးဘဆွေ သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်ပြီး သူမ ခေါင်းကို လှမ်းထုသည်။

“သမီးက ၅ ပြား၊ ၁၀ ပြား မှတ်လို့လား၊ ပြီး... သားမေမေက သူ့သားပဲ ပေးခဲ့တာ၊ သားကလည်း မာန်ဟုန်လေးကိုပဲ အားလုံးလွှဲထားတာ၊ သူတို့လည်း တစ်နေ့တော့ မြန်မာပြည်မှာပဲ ပြန်အခြေချကြမှာ”

“ဘာဘပိုင်တာတွေတော့ သူတို့ပေးတယ် မဟုတ်လား”

“အေးလေ... တိုက်ခန်း၊ ကား၊ အထည်ဆိုင်၊ အရင်းအနှီး၊ ရွှေငွေလက်ဝတ်လက်စားတွေ၊ ဘာဘ တတ်နိုင်သလောက် ဖြည့်ဆည်းပေးပေမယ့် မရောင့်ရဲနိုင်တော့...”

“ကဲပါ ... ဘာဘရယ်၊ တစ်နေ့တော့ ဘာဘရဲ့စေတနာတွေကို နားလည်လာမှာပေါ့”

“မထင်ပါဘူး သမီးရယ်၊ အသက်တွေပဲ လေးဆယ်ကျော်လာပြီ၊ ဒီအရွယ်ရောက်မှတော့ အသိလည်း ဝင်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ ဖယ်ထားလိုက်ပါ ဘာဘရယ်၊ ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့်ရှုပြီး စိတ်ချမ်းသာအောင်ပဲနေ၊ ဘာဘမှာ အရမ်းလိမ္မာတဲ့မြေး ရှိတယ်၊ သားကလည်း လိမ္မာတယ်၊ နောက် ... ယွန်းမီလည်း ခြေထောက်ပြန်မကောင်းမချင်း ဘာဘအနားမှာ တိုးတိုးဖော် ရှိပေးနေတယ်လေ”

“ခြေထောက်ကောင်းရင် အကြောတွေ ပြန်ကောင်းရင် မြေးက ဘယ်ပြန်မှာလဲ၊ မိဘတွေ မရှိတော့ဘူးဆို၊ နေစရာ၊ ပြန်စရာမရှိဘူးဆို”

“ဒါပေမဲ့ ... ဘာဘရယ် ... ဒီမှာ ဒီလိုပဲ တစ်သက်လုံး ကပ်နေလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ယွန်းမီ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အဆင်ပြေအောင် အလုပ်လုပ်ရမှာပေါ့၊ အလုပ်ရှာရမှာပေါ့”

“မြေးလို အရွယ်လေးနဲ့ ချောချောလှလှမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ အမှီအမှီ၊ အကာအကွယ်မရှိဘဲ တစ်ယောက်တည်း နေရင် ပျက်စီးသွားမှာပေါ့၊ ဘာဘကတော့ ဒီမှာပဲ တစ်သက်လုံး နေစေချင်တယ်”

“ဘာဘကသာ ကြည်ဖြူနေ၊ ဘာဘသမီးတွေ၊ မြေးတွေ

ကဖြင့် မြန်မြန်ကောင်းစေချင်၊ ပြန်စေချင်နေကြပြီ၊ ခုလည်း ယွန်းမီကို ဟန်ဆောင်နေတယ်ပဲ မှတ်နေကြတာ”

“သမီးတွေကိုတော့ ထည့်ပြောမနေနဲ့၊ ငါ့မြေး၊ ငါ့မြေးကတော့ ဒီလိုသဘောမျိုး မရှိပါဘူးကွယ်”

“သူကလည်း မြန်မြန်ပြန်စေချင်တာပဲလေ၊ ခြေထောက်ပြန်ပြန်ပြန်ကောင်းစေချင်နေတာ၊ ယွန်းမီက အမှိုက်ထုပ်ပါ ဘာဘရယ်၊ ဘာမှအသုံးမဝင်တဲ့ အမှိုက်ပါ”

“ဟာ ... အသုံးဝင်တာပါ၊ မြေးရယ်၊ ဘာဘ ဒီဘဝနဲ့ တစ်နှစ်ခွဲကျော်လာတာ တစ်ခါမှစိတ်မရွှင်လန်းခဲ့ရဘူး၊ ခုမှပဲ ဘဝကို နေသာ၊ ထိုင်သာ ရှိခဲ့ရတယ်၊ ငါ့မြေးဟာ ဘာဘအတွက် မရှိမဖြစ် ဂျီကာလေးပါ”

“အဲလိုထင်ဖော်ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဘာဘရယ်၊ သမီးက လူပိုကြီးပါ၊ ဘာဘတစ်ယောက်အတွက် အကျိုးပြုတယ်ဆိုရင်ပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီရှင်”

ဦးဘဆွေနှင့်ယွန်းမီတို့ စိတ်ချမ်းမြေ့နေကြစဉ် မပုအနားသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ...

“အစ်ကိုလေးဟာ ဘာဘနဲ့ညီမလေးကို အိမ်ထဲပြန်ပို့ခိုင်းလို့ပါရှင်၊ ဖုန်းဆက်ပါတယ်”

အိမ်ထဲသို့ ပြန်ခေါ်သွားခဲ့သည်။

အခန်း (၁၁)

မာန်ဟန် ဒီနေ့ အမေရိကန်မှ သူငယ်ချင်းမငါးယောက်တို့ လေဆိပ်သွားကြရမည်ဧည့်။

အိမ်မှာပဲ တည်းခိုစေမှာမို့ အခန်းတွေအားလုံး ပြင်ဆင်ပြီး သား။ ဟိုတယ်မှာ မတည်းစေတော့။ အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲမှာ ခုတင် (၅) လုံး သွင်းပေးထားသည်။ ဒါမှ သူတို့ ကိုယ့်ကို အိမ်ကဲ့သို့ မလုပ်ရဲမှာ။

ပြောကြားဆို သူတို့နိုင်ငံမှာ sex ဆိုတာ မဆန်း။ friend ဆိုပြီး date လုပ်ရင်း နှစ်ဦးသဘောတူရင် sex က မဆန်း။

သူ မြန်မာနာမည်ပေးထားခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းမလေးတွေ စံပယ်၊ ခရေ၊ သပြေ၊ ခွာဖြူနှင့် ကြာဖြူ။ မချောငါးယောက် ကိုယ်

တစ်ယောက်ပေါ့။

သူသာ အလိုရှိရင် ငါးယောက်လုံးနှင့် တစ်လှည့်စီ date လိုရသည်။ ဘာဘာညာညာ အလိုလိုပါပြီးသား။ သို့သော် သူဟာ မြန်မာပြည်သားပီပီ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကို လိပ်ပြာမသန့်နိုင်။

ပုဂံခေတ်က အရည်းကြီးတွေလို လျှောက်ပြီး ပန်းခြံနေ ခဲ့ စိတ်မသန့်။ ဒီတော့ သူ ... ဟိုမှာနေတုန်းက တစ်ယောက်စီနဲ့ ဘယ်တော့မှမတွဲ။ ဒီလိုပဲ နှစ်ယောက်ပူး၊ သုံးယောက်ပူးနှင့်သာ လျှောက်လည်မိ၊ သွားမိ၊ လာမိပါသည်။ ရိုးရိုးသားသား။ ခွားကျ ဘယ်ပဲပြောပြော။

အဲ ... အဲဒီအထဲမှာ သူ့ကို အသည်းအသန် ကြွေသည် တစ်ယောက်ကတော့ ခွာဖြူ။

သူကလည်း မျိုးချစ်စိတ်ရှိသူမို့ နိုင်ငံခြားသူကို ဘယ်တော့မှ လက်ထပ်ဖို့ စိတ်မကူး။ ခင်ရုံပဲ ခင်နိုင်မည်။ မကြင်နိုင်ပါ။

ယခု ဒီခရီးစဉ်မှာ ငွေကြေးပိုပြီး ချမ်းသာသည့် ခွာဖြူက (၅) ယောက်လုံးအတွက် စပွန်ဆာ။ သူတစ်ယောက်တည်း မလာဘဲ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် အစုလိုက်၊ အပြုံလိုက် လာတာ။

သူတို့တောင် အမေရိကန်မှ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် လာ သေးတာ။ ကိုယ်ကလည်း ညေဝတ်ကျေရမှာပေါ့။ မြန်မာ့စိတ်ရင်း ခြန်မာ့ရှုခင်းကို ပြလိုက်မည်။

သူ အစီအစဉ်ခွဲပေးထားပါသည်။ ကြိုတင်ပြီးလည်း စီစဉ်

ပေးထားပါသည်။ ခရီးသွားအေဂျင်စီတစ်ခုနှင့် ချိတ်ဆက်ပြီးပေါ့။

ပုဂံ၊ အင်းလေး၊ ပြင်ဦးလွင်၊ နောက်... ချောင်းသား၊ တစ်ပတ်လောက်တော့ အချိန်ဖြုန်းရဦးမည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လိုက်ဖို့ ရမည်။ အမှတ်တရ ရှိချင်ပါသည်ဆိုပေသကဲ့။

သူကလည်း ဉာဏ်နီ၊ ဉာဏ်နက်ထုတ်ပြီးသား။ ကာဗာ အဖြစ် ယွန်းမီကို သူ့ချစ်သူဆိုပြီး ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်ခေါ်ဖို့ စိတ် ကူးပြီးသား။

ဒီကောင်မလေးဟာ အောက်ပိုင်းမသန်ဘူးဆိုပေမယ့် ဒီလောက် ကနီကထမမျှ။ နည်းနည်းပါးပါး ဖေးမ၊ ရုံ၊ ကူညီပေးရုံ။

ဝိုးချဲလေးတွန်းပြီး သွားလေရာ ခေါ်သွားရုံပါပဲ။ အလို... သူ့စိတ်ကူးက တရားရဲ့လား။ သူ့စိတ်တွေရော ရိုးမှရိုးရဲ့လား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ... သူ့စိတ်ကူးအတိုင်း အကောင် အထည်ဖော်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ လေယာဉ်က မနက်ပိုင်းမှာ ဆိုက်မည်။ သူ ယွန်းမီကို နည်းနည်းပါးပါးတော့ အင်ထရိုဝင်ထားမှာ။

အဒေါ်သုံးယောက်ကတော့ ဂုဏ်မက်သူတွေပီပီ အမေရိ ကန်က ဘောစိမတွေ။ အလည်လာမှာကို ကြိုပြီး အူမြူးနေသည်။ သူတို့အတွက်လည်း လက်ဆောင်တွေ၊ ဘာတွေ ပါလာမည်ကို။ ဟိုက သူ့ရဲ့ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီကို သိသည်။ အဲ... ယွန်းမီမှလွဲ၍ပေါ့။

အိမ်ကို ဆင်၊ ပြင်နေလိုက်တာ ဖျာယာကို ခပ်လို။

“ဒီနေ့ တို့သုံးယောက်လုံး အထည်ဆိုင်ပိတ်လိုက်ကြမယ်

ဟေ့၊ ခွာဖြူတို့ကို နွေးနွေးထွေးထွေး ကြိုဆိုလိုက်ကြရအောင်”

“အမယ်လေးဗျာ... အန်တီတို့ဘာသာ ဆိုင်ထွက်စရာ နို့တာ ထွက်ပါ။ ဟိုလူတွေက နွေးတာ၊ အေးတာတွေ သိပ်နားမ လည်ပါဘူး”

“ဘာလို့မလည်ရမှာလဲဟဲ့၊ သူတို့လည်း လူတွေပဲ၊ အို ဘားမားလာတုန်းက မတွေ့ဘူးလား။ နွေးထွေးတာကို သူတို့ နား လည်ပါတယ်၊ ဖက်လဲတကင်းနဲ့ လုပ်တတ်သားပဲ”

“ကဲ... သဘောဗျာ၊ ကြိုချင်လည်း ကြိုကြပေါ့”

မာန်ဟန်ခွင်းဝတ်ထားတာ စမတ်ကျလွန်းသည်။ အလုပ် သွားတာမဟုတ်လို့ ဂျင်းဘောင်းဘီအပြာနုနှင့် စပို့ရှပ် မီးခိုးနုလေးက သူ့အသားနှင့် လိုက်ဖက်ကာ ရှင်းသန့်စိုပြည်နေ၏။ လူငယ်ဆင် လေးပေါ့။

သူ အန်တီတို့ရှေ့မှာပင် ယွန်းမီပုဏ္ဏမိရဲ့အခန်းထဲသို့ ဝင် သွားလျှင် သူ့အန်တီများ ဒေါသဖြစ်နေကြသည်။ ယွန်းမီဟာ ဒုက္ခိတ နဲ့ လူတွေရဲ့အကူအညီကို လိုတာပါပဲ။ သို့သော် သူမကို ကူညီရမည့် သူတွေဟာ အပုနှင့်ဒေါ်အေးမူလို့ပဲ သူတို့က မှတ်ယူထားတာ။

အပြင်မှာ ဆွေ့ဆွေ့ခနဲနေလည်း မာန်ဟန်ခွင်း ဂရုမစိုက် နိုင်။ သူ ယွန်းမီကို စည်းဝါးကိုက်ချဦးမည်။

သူဝင်သွားတော့ ယွန်းမီ ဝိုးချဲပေါ်ထိုင်ပြီး သနပ်ခါးလိမ်းနေ သည်။ ဧကန္တ... မပု ရွှေတင်ပေးခဲ့တာဖြစ်သည်။ သူတို့ ဝင်ထွက်

နေတာလည်း မဆန်းသည်မို့ ယွန်းမီ သူ့ကို အေးအေးဆေးဆေး လှည့်ကြည့်သည်။

“အစ်ကိုလေး... ဧည့်သည်တွေ မကြိုသေးဘူးလား”

“အေး... အဲဒါ ပြောစရာရှိလို့”

သူ... ယွန်းမီရဲ့ ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“အခုလာမယ့် သူငယ်ချင်းအုပ်စုထဲမှာ ငါ့ကို သည်းသည်း လှုပ်နေတဲ့တစ်ယောက်ပါတယ်”

“တယ်ဟုတ်ပါလား”

“မင်းကို ငါ ကြားနေတာမဟုတ်ဘူး၊ အကြောင်းရှိလို့ ပြောနေတာ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေကို ငါက မြန်မာနာမည်တွေ ပေးထား တယ်၊ ပန်းနာမည်တွေပေါ့၊ စံပယ်၊ ခရေ၊ သပြေ၊ ခွာဖြူနဲ့ ကြာဖြူ... ထဲ့”

“ဟယ်... နာမည်လေးတွေက ချစ်စရာကောင်းလိုက် တာ၊ လူတွေရော ချောမှာပဲနော်၊ အမေရိကန်တွေဆိုတော့ အသား ဖြူမှာပေါ့”

“ချောပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့... နိုင်ငံခြားသူပဲ၊ နိုင်ငံခြားရပ် တွေပေါ့၊ အသားဖြူပေမယ့်လည်း စက္ကူလို ဖြူတာ၊ မင်းလို နုနု ဖတ်ဖတ်၊ နူးနူးညံ့ညံ့အသားမျိုးမဟုတ်ဘူး”

“အရေးထဲ အစ်ကိုလေးရယ်၊ ကဲပါ... ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ၊ လေယာဉ်ကွင်းလည်း သွားရဦးမှာ မဟုတ်လား”

“အဲ... ခွာဖြူက ငါ့ကို မျှော်လင့်နေတယ်။ မျှော်လင့် တာမှ အကြီးကြီး၊ သူက အပိုင်ကို လုပ်မှာ”

“ဟင်... ဘာ ဘာလုပ်မှာလဲ၊ အစ်ကိုလေးကို ခိုးပြေး နာလား”

“ဟာ... နင်ကလည်း ခိုးဝေးလိုက်တာ၊ ခိုးတော့ ဘယ် ပြေးမလဲ၊ ငြိသွားရင်တော့ ယူရတော့မှာပေါ့၊ ငါတို့က မြန်မာလူမျိုး တွေဆိုတော့ အားနာတတ်တယ်၊ တာဝန်ယူတတ်တယ်လေ”

“အမယ်... အခု မြန်မာလူမျိုးတွေလည်း အားမနာတတ် တော့ပါဘူးနော်၊ တာဝန်လည်း မယူတတ်တော့ဘူး၊ ဗာလင်တိုင်း ဒေးလိုမျိုးမှာ တည်းခိုခန်းတွေ သွားကြ၊ ဟိုတယ်တွေ သွားကြပြီး ယူကြတာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“နင်က ဒါတွေ သိနေလား”

“အိုး... ကြားနေတာပဲ၊ မြင်နေရတာပဲ”

“ကဲ... ထားပါ၊ အခု... ငါ့ကိစ္စကို ပြီးအောင် နား ထောင်ဦး၊ ခွာဖြူကို ငါက ခင်ပဲခင်တာ၊ မယူချင်ဘူး”

“သူတို့လူမျိုးတွေက ရပါတယ်၊ သူ့ခမျာ အဝေးကြီးက တောင် လာရတာ၊ အစ်ကိုလေးကလည်း သူ့ဆန္ဒကို လိုက်လျော လိုက်ပါ”

“အမယ်... မယ်မင်ကြီးမ၊ ကြားထဲက သဘောကောင်း နေနဲ့၊ အဲဒီတော့ ငါက ကာဗာလုပ်တဲ့အနေနဲ့ နင်ကို ငါ ချစ်သူလို့

ပြောထားမှာ”

“အန်”

ကျောချမှ ဓားပြမှန်းမသိ၊ သို့သော် ယွန်းမီ ချက်ချင်းပင် ထုချေလွှာတင်တတ်ပါသည်။

“ဟာ ... အစ်ကိုလေးကလည်း ယွန်းမီလို ဒုက္ခိတကြီးများ ဂုဏ်မရှိ၊ သရေမရှိ၊ တခြားတစ်ယောက်ယောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပါလား။ အစ်ကိုလေး သိက္ခာကျပါတယ်”

“မကျဘူး၊ နင်က ချောတယ်၊ ပြီးတော့ ဒုက္ခိတဆိုပေမယ့် ကားတိုက်လို့ အကြောတွေ ခဏသေသွားတာ၊ ပြန်ကောင်းလာမယ် ဒုက္ခိတ၊ တစ်သက်လုံးသွားမယ့် ဒုက္ခိတမဟုတ်ဘူး”

“ဟာ ... ချစ်သူက အိမ်ပေါ်ရောက်နေတာလည်း သိက္ခာကျပါတယ်၊ မြန်မာပြည်မှာ ချစ်သူလောက်နဲ့ အိမ်ပေါ်မရောက်ပါဘူး အစ်ကိုလေး ဘယ်လိုဆင်ခြေပေးမှာလဲ”

“ရတယ် ... ငါ့ချစ်သူက မိဘတွေမရှိဘူး၊ ဦးလေးနဲ့တော့၊ ဦးလေးနဲ့တည့်လို့ အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာရင်း ကားအက်ဆီဒင့်ဖြစ်လို့ ဒီပုံဖြစ်နေတာလို့ ပြောမယ်”

“ဟာ ... တော်တော်ချောတဲ့ဇာတ်လမ်းပဲ၊ အစ်ကိုထေရယ် ... ယုတ္တိမရှိပါဘူး၊ ချစ်သူတွေဆိုတာ”

“နင် မရည်ပါနဲ့၊ ငါ ရည်းစားထားဖူးပါတယ်၊ ချစ်သူတွေ ဘယ်လိုနွေးထွေးကြတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်”

“အစ်ကိုလေး သိပေမယ့် ကျွန်မ မသိဘူး”

“အောင်မယ် ... နင်လည်း ဒီခေတ်ထဲမှာ မွေးတာပဲ၊ အလိုက်သင့် မောင်ဘဦး လုပ်လိုက်ပေါ့၊ ဒါပဲနော် ... လှလှပပလေး ဝတ်ထား၊ မနေ့က ငါ ဝယ်ပေးတဲ့ ပန်းရောင်ဂါဝန်လေးဝတ်၊ သွားပြီ ... အိုးနင်း၊ ခွက်နင်း မဖြစ်စေနဲ့”

သူက ယွန်းမီရဲ့သဘောထားကိုတောင် နားမထောင်တော့ဘဲ ထွက်သွားလျှင် သူမ စိတ်ပျက်၊ လက်ပျက်နှင့်ပင် သနပ်ခါးတောင် မလိမ်းတော့ဘဲ ဘာဘရဲ့အခန်းဖက်သို့ ဦးချဲ့လှိုမ့်ခါ ထွက်လာခဲ့သည်။

အခန်းပြင်မှာ တွေ့လိုက်ရတာ ဒေါ်ပန်းနုဆွေနှင့် ဒေါ်ပန်းနုဝေ၊ မျက်နှာထားမာမာကြီးတွေနှင့်။

“ညည်းက ဘာအချိုးလဲ၊ ဒုက္ခိတဟန်ဆောင်ပြီး ငါ့တူကို မြှူဆွယ်နေတာလား၊ ဒီလောက် မာယာများတဲ့ဟာမ သေဖို့သာ ဖြင့်”

ပြောပြီးသည်နှင့် သူမကို ဦးချဲ့ပေါ်မှ ဆွဲချခါ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဝိုင်းပြီး ထုထောင်းရိုက်ပုတ်ကြလျှင် မပုနှင့်ဒေါ်အေးမူတို့ အိမ်ဖက်မှ ပြေးထွက်ပြီး ကာပေးကြ၊ တောင်းပန်ကြပါသည်။

“ဒုက္ခိတလေးပါ မမကြီးတို့ရယ်၊ သနားပါ၊ သူ စကားပြောမှားရင် အပုတို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

သူမရဲ့ကံ့ယံပေါ်မှာ ကာမိုးရင်း အရိုက်ခံနေသည့်မပုရဲ့

စေတနာမှာ အံ့မခန်းစရာ။ ဒေါ်အေးမူကတော့ ဟိုပြေး... ဒီပြေး

“ဘဘရေ... လုပ်ပါဦး၊ ယွန်းမိကို ပိုင်းရိုက်နေပြီ”

ဘဘရဲ့အခန်းထဲ ဝင်ပြီး ဂိုးချဲ့ကို တွန်းထုတ်လာတော့ ရန်ပွဲရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

“ဟေ့... တော်ကြစမ်း၊ တော်ကြစမ်း၊ မာန်ဟုန်... ထည်သည်တွေ သွားကြိုနေတယ်နော်။ နင်တို့က ဒီမှာ မဖွယ်မရာတွေ ဆိုရင် ဘယ်လိုမျက်နှာပြုကြမှာလဲ”

“ဖေဖေ မသိပါဘူး၊ ဒီကောင်မ ဟန်ဆောင်နေတာ၊ ခြေထောက်မသန်ဘူးဆိုလည်း ပိန်လို့နေရမှာ၊ အခုကျ ပြည့်ပြီးနေတယ်”

“သူက အကြောတွေ မသန်တာ၊ သွေးကြော၊ လေကြောတွေ၊ ကြွက်သားတွေ ပျက်စီးသွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“အို... သူ့ရဲ့လိမ့်လုံး၊ ဖိန်လုံးတွေကို ဖေဖေတို့ပဲ ယုံသမီး မယုံဘူး၊ ဟဲ့ကောင်မ... ထစမ်း၊ နင်... ထလိုက်စမ်း”

ယွန်းမိကို အတင်းဆွဲတူပြီး လွှတ်ချလိုက်တော့ သူမမော့ခွေခနဲ။ မပု ဆီးထိန်းထားလို့သာ။ ဦးဘဆွေ မနေသာ။ မာန်ဟုန်ကလည်း ကားနှင့် ထွက်သွားခဲ့ပြီ။

“ပန်းနုဆွေ... နင်တို့ တရားလွန်နေပြီ၊ နင်တို့ ပယောကြောင့် ဖြစ်ရတဲ့ ဒုက္ခိတလေးကိုတောင် မညှာမတာ၊ နင်တို့ လူတွေမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဖေဖေကရော... ဒီမြေးလောက်ကလေးကို ဘာတွေ ညှတ်ကွင်းမိနေတာလဲ၊ ဒီကောင်မရဲ့မာယာတွေမှာ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်လုံး ပျော်ဝင်နေကြတာ”

“တော်ပြီ... နင် မြေမျိုမယ့်စကားတွေ မပြောနဲ့တော့၊ မပု ယွန်းမိကို သူ့အခန်းထဲ ပြန်ပို့လိုက်၊ ဧည့်သည်လာမယ့်နေ့ကျမှ အရုပ်ဆိုးလိုက်တာ”

“ဘဘတို့ နံနက်စာ”

“အခန်းတွေထဲသာ ပို့လိုက်”

ဘဘရော ယွန်းမိပါ ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ်ပြန်ရောက်ကြပြီး ဒေါ်အေးမူက သူတို့အတွက် ကော်ဖီနှင့် မုန့်များ လိုက်ပို့သည်။ ဦးဘဆွေ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလွန်းသဖြင့် ဘာမှ ဟုတ်တိ၊ ပတ်တိ၊ စားနိုင်တော့။

“အေးမူ... ကောင်မလေးကို ဆေးလေး ဘာလေး လိမ်းပေးလိုက်ဦး၊ ထုရိုက်ထားလိုက်တာ... ဆရာဝန်ပင့်ရင် ကောင်းလား”

“ကောင်းတယ် ဘဘ၊ တော်ကြာ ဧည့်သည်တွေ လာကြဦးမှာ၊ အစ်ကိုလေးသိရင်လည်း စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်ဦးမယ်”

“အေး... ဒါဆိုလည်း ငါ့ကို ဖုန်းယူပေး၊ ငါ ဆက်မယ်”
ဦးဘဆွေ ဆရာဝန်လုနီးပင်ပြီး မကြာခင် ဆရာဝန်ရောက်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်ပန်းနုဆွေတို့ညီအစ်မတွေ မကျေနပ်ပေမယ့် လူ

ရှေ့အောင်စာပေ

“ဟေ့... အပျိုကလေး၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါပြောထားတဲ့အတိုင်း လှလှပပ ပြင်ဆင်မထားတာလဲ၊ တောက်... ထ... ထစမ်း”

“လာပါ သားရယ်... ဧည့်သည်တွေ အားနာဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ အန်တီတို့ ဧည့်ခံပါမယ်၊ အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးသားပါ”

ယွန်းမီအပေါ် စေတနာကောင်းသလိုလိုနှင့် မာန်ဟန်ကို ဆွဲခေါ်သွားခဲ့သည်။ ယွန်းမီကတော့ ထုထောင်းရိုက်ပုတ်ခံထားရသဖြင့် မလှုပ်နိုင်။ နဂိုကတည်းကမှ ဒုက္ခိတ။

မျက်ရည်တွေ စီးကျနေရင်းမှ သူမ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေရသည်။ ဒီအဒေါ်ကြီးတွေဟာ တော်တော်စာနာစိတ်မဲ့တာပဲ။ သူတို့လက်ခံထားရတာ တစ်လကျော်၊ နှစ်လလောက် ရှိသေးပေမယ့် အကြာကြီးကျွေးမွေးထားရသည့်နယ်။

ပြောရကြေးဆို သူမကို သူတို့လည်း ဘာမှကူညီထောက်ပံ့ဖေးမကြတာလည်းမဟုတ်။ သူမကို ကူညီတာ မာန်ဟန်၊ မပုနှင့် ဒေါ်အေးမူတို့သာ။ အဲ... ဘာဘာကလည်း သူ တတ်နိုင်သလောက် ဖျောင်းဖျူ အားပေးပါသည်။

အပြင်မှာတော့ ဒေါ်ပန်းနုဆွေနှင့် ဒေါ်ပန်းနုဝေတို့က စကားတွေနှင့် ဧည့်ခံပြောကြားနေပြီး ဒေါ်ပန်းနုထွေးကတော့ မပုနှင့် ဒေါ်အေးမူကို စီစဉ်၊ ညွှန်ကြား၊ ခိုင်းစေနေသည်။

ဒေါ်ပန်းနုဆွေနှင့် ဒေါ်ပန်းနုဝေမှာ ခွာဖြူနှင့်မာန်ဟန်အကြောင်းကို သိရှိထားကြတာမို့ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ဖြစ်ရန်

အတင်းပင် စကားတွေ လွန်ကျွံနေလေ၏။

“ခွာဖြူနဲ့သားကို အန်တီတို့က အရမ်းသဘောတူတာ၊ အသက်တွေလည်း မငယ်ကြတော့ဘူး၊ အိမ်ထောင်ပြုကြဖို့ သင့်တော်နေပြီ”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ အန်တီဝေ တိုက်တွန်းတိုင်း သားက ဘာသာမတူတာရောက်၊ လူမျိုးမတူတာရောက်နဲ့၊ အချင်းချင်း နားလည်မှုရှိကြရင် ပြီးတာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ ခွာဖြူဖက်က ပြဿနာ ချို့ပါဘူး၊ ဒယ်ဒီတို့၊ မာမိတို့ကလည်း မျှော်လင့်နေကြတာ”

“ဟာဗျာ... အန်တီတို့ကလည်း ကျွန်တော့်မှာ ချစ်သူရှိ ခံတယ်ဆိုမှဗျာ၊ ချစ်သူကဖြင့် အိမ်ပေါ်တောင် ရောက်နေပြီ”

“ဟင်... ဟုတ်လား”

“အို... အလကား၊ သားက သမီးကို နောက်နေတာပါ၊ သားနော်... မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မပြောနဲ့”

“ဘာလို့မဟုတ်ရမှာလဲ၊ လာ... ယူတို့ကို ကိုယ်ပြမယ်”

(၅) ယောက်လုံးကို မာန်ဟန်ခွင်း ယွန်းမီ၏အခန်းသို့ ဆီသွားလိုက်လျှင် ဒေါ်ပန်းနုဆွေတို့ညီအစ်မ ဆွေဆွေခွန်ပြီး ကျန်ခဲ့ကြသည်။

အခန်း (၁၂)

“ကိုယ့်ချစ်သူက သူပဲ”

“ဟင် ... ယူ ... သူ့ကို ရိုက်ပုတ်ထားတာလားကွာ၊ သနားစရာ”

ယွန်းမီ အခန်းပေါက်စသို့ မျက်နှာလှည့်ထားပါပြီ။ မျက်ရည်တွေ စီးကျနေပြီး နဖူးမှာ ပလာစတာတစ်ချက်၊ ပါးမှာ လက်ဝါးရာ စွဲနေသည့် မိန်းကလေးကြည့်ပြီး (၅) ယောက်လုံး သနားနေကြသည်။

မာန်ဟုန်ခွင်း မျက်နှာတင်းခနဲဖြစ်သွား၏။ ဒါ သူ့အနိတိတွေ သံသယထားတာ အသိသာကြီး။ တော်တော် လူစိတ်ကင်းမဲ့ကြတာပဲ။

“ချစ်ကို ဘယ်သူလုပ်တာလဲ၊ တောက် ... ကိုကိုမရှိတုန်း လုပ်ရက်လိုက်ကြတာ”

သဏ္ဌာန်လုပ် သရုပ်တူရမှာပေါ့။ ချစ်တွေ ကိုကိုတွေအပြင် တကယ်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်မို့ အနားသို့ ပြေးကပ်ကာ သူ ယွန်းမီကို ဆွဲပွေ့ပြီး ထူပေးလိုက်ပါသည်။

ဒေါ်ပန်းနုဆွေတစ်ယောက် မျက်နှာကြောတင်းတင်းနှင့် အနားသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး ...

“သူ့ဘာသာ ကျိုးဆော့၊ ကန်းမော့ ဝိုးချဲ့ပေါ်တက်ရင်း မှောက်ကျတာ၊ ဘယ်သူမှ မလုပ်ဘူး”

“ဟုတ်လား ... ယွန်းမီ”

အမှန်တရားကို သူတို့ထံမှာ ရမှာမဟုတ်။ ယွန်းမီ ဘာမှ မဖြေ။ မျက်ရည်မကျတော့ပေမယ့် စောစောက ငိုထားသဖြင့် မျက်နှာနုနုလေးက ပန်းရောင်ပြေးနေ၏။

ခွာဖြူက နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်မတတ်ကိုက်ထားပြီး အခြေအနေတွေကို ယုံသင့်၊ မယုံသင့် စဉ်းစားနေပေမယ့် ကျန်လေး ယောက်ကတော့ ယွန်းမီ၏အလှကို ချီးမွမ်းကြသည်။ တော်တော် ချောတဲ့ မြန်မာမလေးပဲ။

“ယူက တကယ့်အချောလေးကို ရထားတာပဲ၊ ယူတို့ လက်ထပ်ရသေးဘူးလား”

“ဒါပေါ့၊ လက်ထပ်ရင် ယူတို့ကို ဖိတ်မှာပေါ့၊ အနည်းဆုံး

မင်္ဂလာလက်ဆောင်တော့ ယူရဦးမှာပေါ့”

“ဟင်... ဒါနဲ့ ယူပြောဖူးတော့ မြန်မာတွေက sex ကို ဦးစားမပေးဘူးဆို၊ လက်ထပ်ပြီးမှ အတူနေကြတာဆို၊ အခုက အိမ်ပေါ်ရောက်နေပါလား”

ကောင်းရော။ ကမ္ဘာဝါဒတ်မယ့် အမေရိကန်မတွေကို သူ ဘယ်လိုရှင်းရမလဲ။ အဲ... သူကလည်း အဖြေအသင့်ရှိပြီးသားလေ။ ဒါတောင် သူမကို ဒုက္ခိတမုန်း မသိကြသေး။ ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေ တုန်းမို့။

“သူက မိဘမရှိတော့ဘူးလေ၊ ဦးလေးနဲ့နေတာ၊ အဆင် မပြေတာနဲ့ အိမ်ခေါ်ထားလိုက်တာ၊ အတူမနေပါဘူး၊ တစ်ခန်းစီနေ တာ၊ ကြည့်လေ”

“ဪ... ဪ... ကဲ... သူ့ခမျာ နားပါစေ၊ အထိရာ တွေ ရထားတာ၊ ယူပြောတဲ့နေရာတွေ လျှောက်ပို့ရင်ရော၊ ယူလေ့စီ လေး မပါတော့ဘူးပေါ့”

“အို... ပါမှာ... ပါမှာ၊ ကိုယ့်တို့က တစ်နေ့မမြင်ရရင် တစ်သက်လောက် ထင်ကြတာ၊ အဟဲ... အဟဲ၊ ကဲ... ကိုယ့်မှာ ဘာဘရှိသေးတယ်၊ ဘာဘကို သွားပြီး နှုတ်ဆက်ကြဦးစို့”

အုပ်စုလိုက်ကြီး ဘာဘ အခန်းထဲ ခေါ်သွားကြတော့ ယွန်း မိရဲ့အခန်းထဲမှာ ဒေါ်ပန်းနုဆွေ ကပ်ကျန်ခဲ့သည်။ ဝါနီမိပေးဖို့။

“ဒီမှာ... နင့်ကို ငါတူက ချစ်သူလို့ပြောတိုင်း အဟုတ်

ထင်ပြီး ဘဝင်မြင့်မနေနဲ့၊ သူက နိုင်ငံခြားသူကို မယူချင်လို့ ခွင့်ဆင် တာ၊ ငါတို့ကတော့ သူ့ကို နိုင်ငံခြားသူနဲ့ပဲ သဘောတူတယ်၊ ခွာဖြူက သူဌေး၊ အမေရိကန်က သူဌေးဟာ မြန်မာထက် ဘယ် လောက်ပိုပြီး ဌေးတယ်ဆိုတာ ညည်းလည်း သိပါတယ်၊ ဟိုမှာ ၁ သန်းက မြန်မာငွေနဲ့ သန်းတစ်ထောင်၊ ဟိုမှာ သန်းတစ်ထောင် လောက် ချမ်းသာရင် မြန်မာငွေနဲ့ဆို တွက်သာကြည့်လိုက်တော့၊ ငါတို့ကတော့ ကိုခွင်းကို အမေရိကန်သူနဲ့ ပေးစားပြီး ငါတို့ပါ လိုက်သွားချင်တာ၊ ဒီတော့ ညည်းသဘောပေါက်၊ ဘာလုပ်သင့်လဲ ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ ရွေးချယ်... ဒါပဲ”

“ပြီးတော့... ညည်းကို ငါတို့ ဝိုင်းပြီး ရိုက်တာလည်း တိုခွင်းကို လုံးဝပြန်မတိုင်ရဘူး၊ ပြန်တိုင်ရင် ဒီထက် နာပြီသာမှတ်”

“ကျွန်မကတော့ ပြန်မတိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့... ဘာဘပြော လို့ သိရင် ကျွန်မ အပြစ်မဟုတ်ဘူး”

“ဟာ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဖေဖေက လွယ်တာမဟုတ်ဘူး”
ယွန်းမိပြောမှ သတိရပြီး ဒေါ်ပန်းနုဆွေ အခန်းထဲမှ ပြေး ထွက်ပြီး သူ့ဖခင်၏အခန်းသို့ လိုက်သွားလေတော့သည်။

၇၁

ဦးဘဆွေရဲ့အခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည်နှင့် တိတ်ဆိတ်နေ

သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မာန်ဟန် ဘာဘကို စိုးရိမ်စွာ ကပ်သွားသည်။

“ဘာဘ ... နေမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ စောစောက ကောင်မလေးကို ပိုင် ထုကြ၊ ရိုက်ကြတာမြင်ပြီး ရင်ထဲမကောင်းလို့”

ဦးဘဆွေ ခပ်တိုးတိုးပင်ပြောတော့ မာန်ဟန် အဖြစ်မှန်ကို သိသွား၏။ တော်တော်ဆိုတဲ့ အန်တီတွေပါလား။

“ဘာဘ ... ဒီမှာ ဘာဘကိုလာပြီး နှုတ်ဆက်ကြတာ၊ ဒါက စံပယ်၊ သူက ခရေ၊ သူက သပြေ၊ ဒါ ... ခွာဖြူ၊ သူကတော့ ကြာဖြူ”

(၅) ယောက်လုံး ဦးဘဆွေကို နွေးထွေးစွာနှင့် ဖက်ထဲ တကင်း နှုတ်ဆက်ကြသဖြင့် အခြေအနေက ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့သွား ကြသည်။

ဒေါ်ပန်းနုဆွေရောက်လာတော့ အခြေအနေက စိုပြည် လျက်။ မာန်ဟန်ခွင်း သူ့အဒေါ်ကို ခပ်တင်းတင်း ကြည့်လိုက်၏။ ဒေါ်ပန်းနုဆွေ မဖြူ။ သူက ဘယ်သူမှ အရေးစိုက်သူမဟုတ်။ သိသွား လည်း ပြီးတာပဲဆိုသည့်ပုံစံနှင့်။

သူ့အဒေါ်ဟာ သူ့ရှေ့မှလက်နှင့် ရေးသွားသမျှ ခြေနှင့် လိုက်ဖျက်မည့်အဒေါ်မျိုး။ သူ တော်တော်ကရစိုက်မှ ကိုယ်ဖြစ်ချင် တာ ဖြစ်မည်။

ခွာဖြူတို့အဖွဲ့ ဘာဘနှင့် စကားစမြီတွေ ပြောကြပြီးချိန်မှာ

ဒေါ်ပန်းနုဆွေတစ်ယောက် အခန်းထဲသို့ ရောက်လာပြန်သည်။

“ကဲ ... တူမလေးတို့ အနားယူကြပါဦး၊ အခန်းပြင်ဆင် ထားတယ်၊ ကြိုက်ရဲ့လားလို့ လိုက်ကြည့်ပါဦးကွယ်၊ မကြိုက်ရင် အားမနာနဲ့ ပြင်ပေးမယ်”

(၆) ယောက်လုံး ဘာဘကို နှုတ်ဆက်ကြပြီး သူတို့အတွက် ပြင်ဆင်ထားသည့် အပေါ်ထပ်မှ အခန်းကျယ်ကြီးသို့ လိုက်သွား ကြသည်။

“ဟာ ... ကြိုက်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ ကြိုက်တယ်၊ ဟိုတယ် ကျနေတာပဲ၊ လိုလေသေးမရှိပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေကြနော်၊ ဒီမှာ စတည်းချပြီးမှ သွားချင်တဲ့နေရာတွေကို သားကို လိုက်ပို့ခိုင်းပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ၊ ဒါထက် သူ့ချစ်သူကို ဘာဖြစ်လို့ အောက်ထပ်မှာ အခန်းခွဲထားတာလဲဟင်၊ သူနဲ့ အတူတူမထားဘူး လား”

“သူ့ကို ထားတာ စုတ်ပြတ်နေတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို အခန်း ပြင်ပေးမထားတာလဲ”

ဒေါ်ပန်းနုဆွေ မျက်နှာကို မဲ့လိုက်ပြီး အဖြစ်မှန်ကို ပြောမ လို့ ပြင်စဉ် မာန်ဟန်ခွင်း သူတို့အခန်းထဲသို့ ရောက်လာသဖြင့် မပြောလိုက်ရတော့ပေ။

“အန်တီ အောက်ထပ်မှာ ထမင်းပွဲ ကျပြင်ပေးပါ ... တဲ့”

သူတို့ကို ကျွန်တော် ခေါ်လာခဲ့မယ်၊ သူငယ်ချင်းတို့ရေ... ချိုးကြဦးမလား၊ ပြီးရင်... အောက်ဆင်းခဲ့နော်၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာ နေကြ... ဟုတ်ပြီလား”

ဒေါ်ပန်းနုဝေ မကျေမနပ်နှင့် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားလျှင် ခွာဖြူတို့အဖွဲ့ သူ့ကို မကျေနပ်ချက်အား ပြောကြ၏။

“ယူချစ်သူကို ဘာဖြစ်လို့ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်ထားရတာလဲ၊ ဒီလို ဘာဖြစ်လို့ ကောင်းကောင်းပြင်မပေးတာလဲ၊ ဘာလဲ... ယူသူ့ကို မချစ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး... ချစ်ပါတယ်၊ အဲဒီအခန်းက မပူအခန်းလေ၊ သူ့ကြိုက်လို့ ပေးထားရတာ၊ သူက ရိုးရိုးပဲနေတတ်လို့ပါ၊ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင်တော့ ကိုယ့်အခန်းထဲ ရောက်လာမှာပေါ့”

“မသိပါဘူး၊ မချစ်ဘဲ ခေါ်ထားရတာလားလို့ပါ”

“ကဲ... အပျိုကြီးမမတွေ ကိုယ့်ကိုစွပ် ကိုယ်စဉ်းစား မြန်မာနိုင်ငံက ပူတယ်၊ ခုလို တပေါင်းဆို ပိုပြီးဆိုးတယ်၊ ရေချိုးကြ၊ ပြီးရင်အောက်ထပ်မှာ lunch စားကြမယ်”

“အိုကေ... အိုကေ”

ထိုအဖွဲ့ကို ထားခဲ့ပြီး မာန်ဟန် အောက်ထပ်ဆင်းလာတော့ ဒေါ်ပန်းနုဆွေတို့က ညှော်ခန်းမှ ဆီးပြီး ရန်တွေ့ကြသည်။

“နေစမ်းပါဦး... သားက ဘာသဘောနဲ့ ဟိုဒုက္ခိတမကို ရည်းစားလို့ ပြောရတာလဲ၊ ခွာဖြူလေး ဘယ်လောက်ချမ်းသာလဲ။

ချာလိုက်တာလည်း အပြစ်ပြောစရာမရှိဘူး”

“အေးလေ... ဟိုကဖြင့် သူ့ကို တန်းတန်းစွဲနေလို့ ဒီထဲ အောင် လိုက်လာတာ၊ အဝေးကလာတဲ့သူကို ရင်ဝကို ဆီးပြီး ဘန်တယ်”

“ဟာ... အန်တီတို့ မသိပါဘူး၊ ကျွန်တော် နိုင်ငံခြားသူတို့ ဘယ်တော့မှမယူဘူး၊ ကိုယ်နဲ့ လူမျိုးတူ၊ ဘာသာတူတဲ့ မြန်မာလေးမှ ယူမှာ”

“အောင်မာ... ဟိုဒုက္ခိတမနဲ့တော့ တစ်သက်လုံး သဘောမတူဘူး မှတ်၊ အသက်ချင်းလဲပစ်လိုက်မယ်”

“ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို ကာဗာယူတဲ့သဘောပါ၊ ခွာဖြူကို မယူချင်လို့”

“ဒီလောက်ချမ်းသာတဲ့ အမေရိကန်သူဌေးမကိုများ မယူချင်ဘူးလို့ပဲ၊ နင် ရူးနေတာ မာန်ဟန်ရဲ့”

“ကျွန်တော်ကရော စားရမဲ့မဲ့ သောက်ရမဲ့မဲ့ သူတောင်းစားမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ စောင့်လေမျိုးခွယ်ဆိုတဲ့အတိုင်း ကိုယ့်လူမျိုး၊ ကိုယ့်နိုင်ငံကို ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်ဘူး”

“သောက်ရူး”

“အန်တီတို့ကို ပြောထားရဦးမယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယွန်းခွာမိကို ဝိုင်းရိုက်တာတော့ လူစိတ်ကင်းမဲ့ပါတယ်ဗျာ”

“တော်... တော်... သား ဒီကောင်မကို ဘာမှသနား

နေစရာမလိုဘူး။ သက်သက် လူပါးဝနေတာ၊ စီးပိုးနေတာ၊ သူ့ကို ကားနဲ့ တိုက်မိတာလေးကို အခွင့်အရေးယူနေတာ၊ တစ်သက်လုံး များ ဒုက္ခပေးနေဦးမလားမသိဘူး”

“အို ... အဲလို လူလည်ကျလို့တော့ ဘယ်ရမလဲ၊ အိမ် ပေါ်က ဆွဲချပြီး ပလက်ဖောင်းဘေး သွားစွန့်ပစ်လိုက်မှာပေါ့”

“ကဲ ... တော်ပြီ၊ တော်ပြီ၊ ဒီလူနာကို ကျွန်တော့်လူနာ လို့ သတ်မှတ်ထားတာ၊ အန်တီတို့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့အတွက် ဘာမှ ဝင်ပြီး မစီစဉ်ကြပါနဲ့၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

တူဝဇီးတွေ ဂျာအေး သူ့အမေရိုက်နေကြတုန်း မပု ယွန်း အခန်းထဲမှ အလျင်အမြန်ထွက်လာခဲ့လျှင် အပျိုကြီးသုံးယောက်က ဆီးမာန်ကြသည်။

“သွား ... မီးဖိုထဲမှာ ဒေါ်အေးမူတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုလုပ်နိုင်မလဲ၊ အရေးကြီးတာလုပ်”

“ယွန်းမိလေး ... ချွေးတွေရွှဲနေလို့ အဝတ်လဲပေးနေတာ ပါ မမကြီး”

“ဆင်ခြေမများနဲ့ ... သွား”

ယွန်းမိ နေမကောင်းဟု ကြားလိုက်ရသဖြင့် မာန်ဟုန် သူ့၏အခန်းသို့ သွားကြည့်လိုက်သည်။ ထုရိုက်ခံထားရသည့်အိမ်ကြောင့်ရော၊ ဆရာဝန်ဆေးထိုးပေးထားသည်နှင့်ပါ ပေါင်းပြီး ချွေးတွေ ရွဲနေသဖြင့် အဝတ်တစ်ခုနှင့် ချွေးသုတ်ပေးတော့ သူမက

မျက်စိဖွင့်ကြည့်သည်။

“ရှင်ဂရုစိုက်ရင် ရှင့်အဒေါ်တွေ မကြိုက်ဘူး၊ ကျွန်မကို လာမကြည့်ပါနဲ့၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မကို ဆေးရုံပို့လိုက်ပါ”

“သူတို့ကို ကြောက်မနေနဲ့၊ ငါ ချီတယ်၊ ကဲ ... မနက်စာ ဘာစားမလဲ၊ ထမင်းလား ... စွပ်ပြုတ်လား”

“နေပါစေ ... ကျွန်မကို မပု အားရင် လာကျွေးလိမ့်မယ်”

“ကိုယ့်အဒေါ်တွေ တကယ်ဆိုးတယ်၊ မုန်းလိုက်တာ”

သူမကို ချွေးတွေ သုတ်ပေးပြီး အိပ်ရာပေါ်မှ ဦးချဲ့ပေါ်သို့ ပွေ့ချီတင်လိုက်သေး၏။ ပြီး ... ထမင်းစားခန်းသို့ တွန်းခေါ်လာခဲ့သည်။ မောင်ဇော်ကိုလည်း လှမ်းပြီး ဩဇာပေးလိုက်သေး၏။

“ဘဘကိုလည်း ထမင်းစားခန်းထဲ ခေါ်ခဲ့ပါဟေ့”

ဘဘနှင့်ယွန်းမိဟာ ဦးချဲ့နှင့်နေရပေမယ့် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း လုနာတွေပါ။ နှုတ်နေတာမဟုတ်၊ ဒါကိုပဲ ဒေါ်ပန်းနုဆွေတို့သုံးယောက်က ရွံရှာနေကြတာ။

မာန်ဟုန်ကတော့ လုနာနှစ်ယောက်လုံးကို ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ပွေ့ချီနေရာ ချထားပေးပြီး အားလုံးပင် စုံစုံညီညီနှင့် နေ့လယ်စာ စားပွဲကို ကျင်းပပေးသည်။

ဟိုသုံးယောက်မှအပ အားလုံး ပျော်ရွှင်ကြသည်ပွဲ။

အခန်း (၁၃)

အားလုံးကို အတိုက်အခံလုပ်ပြီး ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် ယွန်းမီကို ခေါ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်မိတာ မာန်ဟန် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အံ့ဩ မိသည်။ အိမ်မှာ အန်တီတွေနှင့် လုံးဝစိတ်မချရတော့သည်မို့ ခေါ် သွားမိတာလား မသိတော့။

အစက ပင်လယ်ကမ်းခြေလောက်သာ ခေါ်သွားချင်ပေမယ့် ယခုကျ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံးကို သူ ခေါ်သွားတော့မည်။ ဘာဘက ကိစ္စမရှိ။ သူ့အိမ်မှာ သူ့သမီးတွေ သူ့အလုပ်သမားတွေနှင့် နေနေကျ။

ပထမတစ်ရက် ... ရန်ကုန်ထဲလျှောက်လည်ပြီးသည်နှင့် နောက်နေ့မှာ ချောင်းသာကိုပဲ သွားကြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ငပလီက

လှပေမယ့် ခရီးဝေးသည်။ သူတို့က ပုဂံ၊ အင်းလေး၊ ပြင်ဦးလွင် တွေလည် သွားချင်သေးတာမို့။

သူ့ကားက လူ (၁၀) ယောက်လောက် အေးအေးဆေး ဆေးပါသည့်ကား။ သူ ကားမောင်းဖို့နှင့် အရေးကြီးရင် ပြင်ဖို့ သူ တပည့်နှစ်ယောက်ကိုပါ ခေါ်ခဲ့သည်။ ဖိုးတာနှင့်ဂျေမီ။ အသက် အစိတ်လောက်တွေရှိပြီး ဗလကောင်းကောင်း၊ ရုပ်ရည်သန့်သန့်နှင့် ချစ်စရာမြန်မာလေးတွေပါ။

စားသောက်စရာ အစုံအလင်နှင့် ပျော်စရာခရီးကို စတင် ခဲ့ပါပြီ။ အီလည်လည်နှင့် အခါးပေါ် သကာအုပ်ထားသည့် ကျိတ် မနိုင်း ခဲမရောင်တွေနှင့် အန်တီသုံးယောက်ကို တမင်ပင် ပြီးပြီးရွာရွာ လက်ပြရင်း မာန်ဟန် ခရီးစခဲ့သည်။

ဘာဘကတော့ ယွန်းမီအတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ။

“အိမ်ထဲမှာ နှစ်လနီးပါး ကုပ်နေရတာ၊ ကောင်းတယ်၊ ဒီခရီးက သူ့အတွက် ထူးခြားချင်လည်း ထူးခြားမယ်၊ တစ်ခုတော့ သတိပေးပါရစေ မြေးရယ်၊ မင်း သူ့ကို မမြီငြင်နဲ့နော်၊ မင်း အလုပ် သမားတွေနဲ့လည်း လွဲမထားနဲ့ဦး၊ ငါ့မြေးမလေးကို မှည့်တစ်ပေါက် မစွန်းအောင်လည်း စောင့်ရှောက်ပါ”

“စိတ်ချပါ ... ဘာဘရဲ့၊ သား သူ့ကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံပါဘူး၊ ဘာဘ ... ဒီလောက်တောင် စိုးရိမ်နေလည်း ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ခန်းထဲ ထားလိုက်မယ်လေ”

“ခွေးကောင်... သူများသားသမီး အပျိုစင်လေးကို”
 ဘာဘက ဝမ်းသာနေပေမယ့် အဒေါ်သုံးယောက်ကတော့
 ပြောလိုက်၊ ဆိုလိုက်ကြတာ ရစရာမရှိတော့။ လူရှင်းတုန်း လူကွယ်
 ရာခေါ်ပြီး ပြောကြလို့သာ။

“မင်းက အဒေါ်တွေကို အရွဲ့တိုက်ပြီး ငရဲပန်းမှ ရွှေပန်း
 ထင်တဲ့လူ၊ သစ်သားရုပ်ကို နတ်ရုပ်ထင်နေတဲ့လူ”

“ပေါင်တိုကြီးကို ကြိုက်တဲ့ မင်းသမီးလို မင်းမှာလည်း
 ဝဋ်ကြွေးတွေက များတော့ ငါတို့ အတန်တန်ဖျက်နေတဲ့ကြားက
 ဒုက္ခိတကြီးနဲ့ အပျော်ခရီးထွက်တယ်၊ ကြည့်နေ... နင့်ဟာမက
 တစ်လမ်းလုံး ဒုက္ခပေးမှာ”

“ကိုယ့်ဒုက္ခနဲ့ကိုယ် ရှိပါစေတော့ အန်တီတို့ရာ၊ ကျွန်တော်
 ကတော့ နိုင်ငံခြားသူနဲ့လွဲရင် တော်ပါပြီ၊ မြန်မာဆို ကျိုးကျိုးပဲ့တဲ့
 နို့နဲ့ဝဲ၊ ကြည်ဖြူမယ်”

“ခွေးကောင်လေး... ငါတို့ လက်နဲ့ရေးတာကို ခြေနဲ့
 ဖျက်တဲ့ကောင်”

ဒီလို... ဒီလို ကောင်းချီးဩဘာပေးခဲ့တာ။

မာန်ဟန်ကတော့ ဘာဘကို ဦးချကန်တော့ခဲ့ပြီး ပျော်ရွှင်
 ဖွယ်ခရီးကို စခဲ့ပြီ။ ကားထဲမှာ သက်သောင့်သက်သာ။ ကားက
 ခရီးကြမ်း သွားလို့ရသည့်ကား။ အမြင့်ရော... အကျယ်ပါ ပြော
 စရာမရှိ။ ရှေ့မှာ သူ့တပည့် ဖိုးတာနှင့် ဂျေမီ၊ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ

လည်း နိုင်ငံခြားသူ အလန်းစားတို့နှင့် ခရီးသွားရမှာမို့ မြူးမှမြူး။
 သွက်မှသွက်။ ကားရှေ့ခရီးမှာ (၃) ယောက်နေလို့ရသဖြင့် စံပယ်
 သုတို့အနားမှာ ထိုင်သဖြင့် နှစ်ကောင်သား နတ်မြင်းပျံစီးနေ၊ မောင်း
 နေရသည့်နယ်။

နောက်ဖက်မှာတော့ ခွာဖြူတို့ (၄) ယောက်နှင့် မာန်ဟန်၊
 ယွန်းပုဏ္ဏမီ၊ ယွန်းမီမှာ သူ အတင်းခေါ်သဖြင့်သာ ပါလာရသည်
 ကြောင့် မျက်နှာမကောင်းရှာ။

သူ့အန်တီတွေ ဝိုင်းရိုက်သည့် ဒဏ်ရာတွေကတော့
 ပျောက်လုနီးပါး ရှိပါပြီ။ မနက်က ယွန်းမီကို မပုနှင့်သူ ကူညီအဝတ်
 လဲပေးကြသည့်အခါ ခရီးသွားတာနှင့် ကိုက်ညီအောင် ဘောင်းဘီ
 ဒူးအုပ်လေးနှင့် တီရှပ်၊ အရောင်က ပန်းနုရောင်။

ယွန်းမီအသွင်က တကယ့်အရုပ်မလေးပါပဲ။ ပုလဲမျက်ရည်
 နီချင်လာသည့်ကောင်မလေးကို သူ မျက်မှောင်ကြွတ်ပြ၊ လက်ညှိုး
 ထောင်ပြပြီး အတင်းပင် ကားထဲသို့ ပွေ့ချီထည့်ခဲ့သည်။ ဦးချလည်း
 ဖြုတ်ပြီး တင်ခဲ့တာပေါ့။ သူမရဲ့ဦးချက ဆင်လို့ရ၊ ဖြုတ်လို့ရသည်။

ကားပေါ်ရောက်လို့ ထိုင်ပေးထားလိုက်လျှင် သူများတကာ
 လိုပဲ သူမလည်း အကောင်း။ ယွန်းမီရဲ့အနားမှာ မာန်ဟန်ခွင်း
 ထိုင် သည်။

သူ့မိတ်ဆွေများကလည်း သူ့နေရာနှင့်သူ ထိုင်ကြပါသည်။
 နောက် ချောင်းသာသို့သွားသည့်လမ်းတစ်လျှောက် ဗျူးကောင်း

သည့်နေရာတွေမှာ ဆင်းပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ကြ။ စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ ဆင်းပြီး စားသောက်ကြသည်။

စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုရောက်တိုင်း မာန်ဟန်ကတော့ မျောက်အုန်းသီးရသည့်ပမာ ယွန်းမိကို ကားပေါ်မှ ပွေ့ချီပြီး ခေါ်သွားတာပါပဲ။ သရုပ်ဆောင်နေသည်ဆိုပေမယ့် သူ ယွန်းမိကို မမြဲငြင်မိပါ။

မျက်နှာလေး အိုနေသည့်ကောင်မလေးကို ကလူကူစုထဲရင်း သူ့ဇာတ်ရုပ်အတိုင်း သရုပ်ဆောင်နေလိုက်တာ တကယ့်တူအူလိုက်၊ အသည်းလိုက်။

သူတို့နှင့်အတူ တစ်စားပွဲထဲ နေ့လယ်စာစားနေသည့် ကောင်မလေးဟာ ဖိနပ်ကတော့ ခဏခဏစီးမပေးရအောင် ကြိုးသိုင်းဖိနပ်လေးနှင့်ပါ။

“အဆင်ပြေပြေနေစမ်းပါ ယွန်းမိရ၊ ကိုယ်လည်း ဘာမှထူးပြီး ကိုယ်အင်္ဂါချို့တဲ့နေလို့လဲ”

“ရှင်ပဲ ချီချ၊ ချီတင်နေရတာလေ”

“အို... ဒါလေးများ၊ ပြီးတာနဲ့ ယူက အိုကေသွားတာပဲ”

“ချောင်းသာကျရင်တော့ ပင်လယ်ထဲသာ ပစ်ချခဲ့ပေတော့ ကျွန်မ ဒီဘဝမှာ အသက်မရှင်ချင်တော့ဘူး”

“ဆေးတော့ မှန်မှန်သောက်ပါဇာလ်နော်”

တီးတိုး၊ တီးတိုးနှင့် ကျိတ်ပြီး ရှန်ဖြစ်နေကြတာ။

စားသောက်ပြီးတော့ ခရီးဆက်ကြဖို့ ကားပေါ်သို့ တက်ကြသည်။ ဖိုးတာက သူ့ဆရာကို နောက်သည်။

“ဆရာ... ကျွန်တော် မမလေးကို ချီသွားလိုက်မယ်လေ”

“ရတယ်... ရတယ်၊ ဒါ... ငါ့ပစ္စည်း၊ ငါ့ဘာသာ ချီမှာ၊ မင်းတို့ လုံးဝမျက်စောင်းမထိုးနဲ့”

တဟားဟားရယ်ရင်း ပျော်စရာကောင်းနေသည့် ခရီးလေး။ ခွာဖြူကတော့ သူတို့ကို အကဲခတ်လျက်သာ။ ဒါဟာ တကယ့်ဇာတ်လမ်းလား။ အင်... ကြီးလား။ သူ့ကို အန်တီကြီးက အတွင်းစကားပြောလိုက်ပြီးသား။

“သမီးကို ချစ်လို့ပြောတာ၊ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့သားဘာမှမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ... အန်တီတို့ကားနဲ့ တိုက်မိလို့ အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားရတဲ့ မိန်းကလေး၊ သားက စတန်ထွင်နေတာ၊ သမီးရဲ့အချစ်ကို စမ်းချင်လို့ဖြစ်မယ်”

ဒီတော့ ဘယ်သူ့စကားက မှန်သလဲ၊ မှားသလဲဆိုတာ သူမ သေချာစောင့်ကြည့်ရမည်။ ဒေါ်ပန်းနုဆွေပြောတာ မှန်သလား။ မာန်ဟန်ပြောတာ မှန်သလား။ သူမ စောင့်ကြည့်ရဦးမည်။

မာန်ဟန် ဘယ်လောက်ထိ သရုပ်ဆောင်နိုင်မလဲ။ ယွန်းပုဏ္ဏမိ ဘယ်အထိ ဟန်ဆောင်နေနိုင်မလဲ။

သူမကတော့ မာန်ဟန်ကို သူမဘဝအတွက် မရှိမဖြစ် တကယ့်ကို လိုအပ်သည်။ အနောက်တိုင်းအချစ်နှင့် အရှေ့တိုင်း

ကားပေါ်သို့တက်ကြတော့ မာန်ဟုန်ဘေးမှာ ရွာဖြူ သွား
ထိုင်ပစ်လိုက်သည်။ ယွန်းပုဂ္ဂမီက တစ်ဖက်မှာ။

ကားမှန်မှတစ်ဆင့် ပြင်ပရှုခင်းများကိုသာ တမေ့တမော။

“မာန်... ယူ့ကို ခွာဖြူချစ်တယ်”

သူမအသံက တိုးပေမယ့် မာန်ဟန် ကြားပါသည်။ ကျွန်းမိက သုံးယောက်ကတော့ ရှေ့ခုံတန်းမှာ စကားတွေ ကွဲစိ၊ ကွဲစိနှင့် ရယ်ရယ်မောမော။ သူ နောက်ဖက်မှာ ချွေးပြန်နေရသည်။

ယွန်းမိက သူနှင့် နည်းနည်းကွာနေသည်မို့ ဒီဒုက္ခတွေ့ကြားပုံ၊ မြင်ပုံမရ။

“ယူ့ ရက်စက်တယ်”

မျက်ရည်ပါးပါး စီးကျရင်း သူ့ကို ကြိုးဖက်ထားတော့ တကယ့်ကို မာန်ဟန် ချွေးပြန်ရပါသည်။ ဒါတောင် ကားပေါ်မှာ ဟိုတယ်ထဲက အခန်းထဲမှာဆို ဘာတွေဘယ်လို လုပ်ဦးမည်မည် သူ ယွန်းမိကို လက်တို့ရပါသည်။

“ဟင်... ဘာလဲ အစ်ကိုလေး”

ယွန်းမိ လှည့်လာသဖြင့် ခွာဖြူလက်တွေ ပြေလျော့သွားရသည်။

“ဪ... မုန့်စားဦးမလားလို့ပါ”

“မစားတော့ဘူး အစ်ကိုလေး”

“ယွန်းမိ ညောင်းပြီလား၊ ညောင်းရင်း အစ်ကိုကို ချစ်အိပ်လေ”

သူ ခွင်ဆင်ပေမယ့် မချောက ရှောခနဲထွက်သွား။

“ရတယ် အစ်ကိုလေး၊ ရှုခင်းတွေ အရမ်းသာယာတာပဲ... ပုသိမ်နားနီးလို့ ရှုခင်းတွေ စိမ်းစိုလာတယ်၊ ယွန်းမိ တစ်ခါမှ မနပ်ထွက်ဖူးဘူးလေ”

အရေးထဲ သူမ ပျော်ရွှင်နေလျှင် မာန်ဟန် ဝမ်းသာပေးရလို့။ သူ့မှာဖြင့် ကျဉ်းထဲ၊ ကျပ်ထဲ။

သူ ယွန်းမိကို သူ့အနားသို့ ဆွဲကပ်ထားပြီး ပခုံးလေး အိပ်ထားလိုက်သည်။

“အာ... အစ်ကိုလေးကလည်း မခွာဖြူကို အားနာပါဦး”

သူမက သူ့အိပ်ပွားနေသည့်သူ ပြောလျှင် ခွာဖြူ မချိပြီးလေးနှင့် မာန်ရယ် တို့ရေ ရှားရေ အချစ်ကလေးတောင် ဖွဲ့မပေးနိုင်ဘူးနော်။

သူမတို့ဆီမှာတော့ အချစ်ဆိုတာ စိတ်ဆင်းရဲစရာမဟုတ်။ ကိုယ်ချစ်မိသူဟာ လူလွတ်ဖြစ်ဖြစ် အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ဖြစ် ချစ်ချင်ရင် ချစ်လိုက်ကြတာပဲ။ လက်မထပ်ရသည်ဖြစ်စေ။

ခွာဖြူ ခရေတို့ဖက်သို့ ကူးသွားတော့ မာန်ဟန် ယွန်းမိကို အလေးလေးလို ပွေ့ချီထားလိုက်သည်။

“အစ်ကိုလေး”

“မရှည်နဲ့၊ တစ်လမ်းလုံး လန်းဆန်းနေလိုက်တာ၊ နည်းနည်းတော့ အိပ်ဦးမှပေါ့၊ ဆေးတွေသောက်ထားတယ် မဟုတ်လား”

“အိပ်ပစ်ရမှာ နှမြောစရာ အစ်ကိုလေးရယ်”

“နှမြောမနေနဲ့၊ အိပ်... ရောက်ရင် နှိုးမယ်”

ကလေးလေးလို ဟောကံလိုက်တော့မှ မျက်တောင်လေး
စင်းပြီး အိပ်ပျော်သွားသည့် ယွန်းမိလေးဟာ တကယ့်ချစ်စဖွယ်
သူ့ရင်ထဲမှာ ငလျင်လှိုင်း အသေးစားနယ်။

အခန်း (၁၄)

ချောင်းသာကမ်းခြေကိုရောက်လျှင် နေရာတွေပြည့်နေသ
ဖြင့် ဟိုတယ်မှာ အခန်း (၂) ခန်းပဲ ရသည်။ မိသားစုခန်း (၁)
ခန်း၊ နှစ်ယောက်ခန်း (၁) ခန်း၊ နွေရာသီမို့ ချောင်းသာကမ်းခြေက
ကျောင်းသာ၊ ကျောင်းသူများနှင့်ပါ စည်ကားနေသည်။ ဒါတောင်
ဪတင်ပြီး လှမ်းချိတ်ထားလို့၊ ချိတ်တုန်းက (၄) ခန်း၊ (၂) ခန်းပဲ
သည်။

“ကဲ”

ဘယ်လိုနေရာယူကြမလဲလို့ စောင့်ကြည့်နေကြတော့
မာန်ဟုန် စီမံခန့်ခွဲလိုက်သည်။

“ယူတို့ (၅) ယောက်က မိသားစုခန်းကိုယူ၊ ကိုယ်တို့

(၂) ယောက်က တစ်ခန်းယူမယ်”

“မိသားစုခန်းမှာ (၅) ယောက်ဆိုတော့ ကျပ်တယ်၊ ယူတို့

(၂) ယောက်ခန်းထဲမှာ ခွာဖြူ လိုက်နေမယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ ချောင်းသာမှာ (၂) ရက်၊

(၃) ရက်လောက်နေမှာမို့ အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ထားမှ”

အားလုံးကလည်း ခွာဖြူဖက်တော်သားတွေပီပီ ခွာဖြူအစီအစဉ်အတိုင်း၊ သူသာ ယွန်းမီကို ခေါ်မလာမိပါက ခွာဖြူနှင့် သူ့ကို တစ်ခန်းတည်း ထည့်ထားပေးမှာ မှချ။ နိုင်ငံခြားသူ ချောချောလှလှ တောင်တောင်ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီးကို သူကလည်း ရှောင်ချင်မှ ရှောင်နိုင်မှာ။

ခုတော့ သူ့မှာ အမဲရိုးလေးနှင့်မို့ တော်သေးသည်။ အဲ... အမဲရိုးလို့ ပြောရတာ ယွန်းမီကို အားနာပါသည်။ သူမကလည်း ချစ်စရာ ရွှေယမင်းရှုပ်လေးပါ။ နိုင်ငံခြားသူလို အဖော်၊ အချွတ်၊ အပေး၊ အကမ်း မရက်ရောပေမယ့် မြန်မာပီပီ ရှက်ပြီးလေးနှင့် နလပ်နီးတုံး အပြီးလေးနှင့် ဖြူဖြူစင်စင်။

သူကလေးကို ကြည့်နေရတာ လရောင်အောက်မှာ လမ်းလျှောက်နေသလိုပါပဲ။ ချမ်းမြေ့သည်။

သူတို့သဘောအတိုင်းပင် (၂) ယောက်ခန်းမှာ (၃) ယောက်တည်းရတော့မည်။ အိတ် (၃) လုံးကို တွန်းပြီး အခန်းထဲ ဆီ သွားကြရသည်။ မိသားစုခန်းက ဟိုတယ်အောက်ထပ်မှာ။ (၂)

ယောက်ခန်းက ဟိုတယ်အပေါ်ထပ်မှာ။ သည်တော့ ... သူတို့အိတ်တွေကို ညှော်ကြိုကောင်လေးကို လိုက်ပို့ခိုင်းပြီး သူက ဦးချဲ့ပေါ်မှ ယွန်းမီကို ကလေးအဖေကြီးလို ကောက်ပြီးချဲ့လိုက်တာပါပဲ။

အကြောင်းမသိသည်မို့ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းတွေနှင့် ညှော်သည်တွေ ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ သူမပုံစံက ပိုလီယိုပုံလည်းမဟုတ်။ ချောနေတာလည်း မဟုတ်။ ကြည့်လိုက်လျှင် အကောင်းပဲမို့။

သူကတော့ ဂါဝန်အစိမ်းနုလေးနှင့် နုဖတ်ချောဥနေသည့် ယွန်းမီရဲ့ကိုယ်လေးကို သက်သောင့်သက်သာပင် ချိုးပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ပါသည်။ နောက် ခွာဖြူကြည့်နေသည်မို့ သဏ္ဌာန်လုပ်သရုပ်နှင့်တူအောင် ယွန်းမီ၏ပါးနုလေးကို ငုံ့မွှေးလိုက်သေး။

“အာ ... အစ်ကိုလေး”

“ရှုး ... သရုပ်ဆောင်နေတာ”

သူက ထွားထွားမြင့်မြင့်၊ ယွန်းမီက သွယ်သွယ်လေးမို့ ခုတ်တော့လိုက်ဖက်သည်။ နောက် ... ခွာဖြူကလည်း ချောချောကြည့် ခွင့်ခွင့်ထွားထွားမှာ နိုင်ငံခြားသူပီပီ ဘောင်းဘီတိုနှင့် စပို့ရှပ်၊ အလန်းစားတွေနှင့်မို့ သူ့ကို လူတွေက ကိုဖိုးစွဲကြီးရယ်လို့ အားကျသည့်အကြည့်များနှင့်။

အခန်းထဲရောက်တော့ ခုတင် (၂) လုံးတွေရသဖြင့် သူ့ခွာဖြူကို ...

“ခွာဖြူ ... အဲဒီခုတင်မှာ ယူ၊ ကိုယ်တို့က ဒီဖက်ခုတင်

မှာ နေရာယူမယ်”

ခွာဖြူ မျက်နှာမကောင်းသလို ယွန်းမိကလည်း အလှတကြာ။

“အာ ... အစ်ကိုလေးငယ်ကြီးနဲ့ ကျုပ်နေမှာပေါ့။ ယွန်းမမခွာဖြူနဲ့ သွားနေပေးပါမယ်”

“ကောင်မလေးနော် ... ဘာ ငါ့ငယ်ကြီးနဲ့ ကျပ်တာစကားကို ရှင်းရှင်းပြော”

“ခုတင်က သေးတယ်လေ၊ မမခွာဖြူနဲ့ယွန်းမိက ယောက်လုံး ပိန်ပိန်လေးတွေရယ်၊ အစ်ကိုလေး ချောင်ချောင်နဲ့ အိပ်ပါ”

“ဟုတ်သားပဲ မာန်ရယ်၊ မာန်ပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အိပ်ပါ။ ခွာဖြူတို့ ဒီဖက်မှာ (၂) ယောက် အတူအိပ်ပါမယ်”

(၂) ယောက်ပေါင်းပြီး တက်ညီ၊ လက်ညီ ပြောနေတဲ့ မာန်ဟုန် အိပ်လည်လည်နှင့် စိတ်ညစ်သွားရသည်။ ညကျရင်ခွာဖြူ သူ့ခုတင်ပေါ်ရောက်လာမှာပဲ။ သူ လွတ်အောင်ရှောင်နှိပ်မလား။ ဟို ငတ်မ၊ ငတ်မကလည်း အကင်းမပါးဘူး။

“ကဲ ... ဒီခုတင် (၂) ခုကြားမှာ ကန့်လန့်ကာလေးတစ်ယာယီခြားမယ်၊ အဝတ်လဲရတာ၊ အိပ်ရတာက အစ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိအောင်ပေါ့”

မာန်ဟုန်ပြောပြီး ဧည့်ကြိုကောင်လေး၏အကူအညီ

ယာယီကန့်လန့်ကာတစ်ခု ဖန်တီးရသည်။ သူတို့ရောက်ချိန်ဟာ နေ့လယ်ကြီးမို့ ညနေ ဒီတက်ချိန်ကျမှ ရေဆင်းချိုးကြဖို့ စိတ်ကူးရသည်။ သို့ပေမယ့် အုန်းပင်တွေအောက်မှာထိုင်ပြီး ပင်လယ်ကြီးနှင့် သဲသောင်ပြင်ကို ရှုစားလိုတော့ ရဦးမည်။ အုန်းရေသောက်၊ ငါးကင်းစား၊ ပုစွန်ကင်းစားပေါ့။ ကျောက်ပွင့်သုပ်တွေ၊ ဘာတွေ၊ ပင်လယ်ငါး၊ ပင်လယ်ပုစွန် စားကြမည်။ အဲ ... အစားသောင်းကျန်းလို့လည်း ပင်လယ်အူနာတွေဖြစ်ကုန်မှ ဒုက္ခ။

“ကဲ ... သက်သောင့်သက်သာ အဝတ်အစားလဲ၊ ပြီးရင် နေ့လယ်စာ သွားစားကြမယ်”

“ဘယ်မှာစားမှာလဲ”

“ဒီဟိုတယ်မှာ ညစာမှစားမယ်၊ အပြင်က နာမည်ကြီး ဆိုင်မှာ စားမယ်၊ ကမ်းနားမှာ ပင်လယ်ကြည့်ရင်း အုန်းရေသောက်ကြမယ်”

သူ့စကားကို ယွန်းမိက ရှုံ့မဲ့မဲ့လေးနှင့် ...

“အစ်ကိုလေးရာ နေ့လယ်ကြီး ပူပါတယ်၊ (၂) ရက်၊ (၃) ရက်နေမှာဆို၊ ညနေဖက်၊ မနက်ဖက်၊ ညဖက်က ပိုပြီးမကောင်းဘူးလား”

“ဒါဆို ငါတို့က နေ့လယ်ကြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဘယ်သူ့ဖက်ပြီး အိပ်နေရမှာလဲ”

မာန်ဟုန် ငေါ့လိုက်တော့ ယွန်းမိ ပြုံးပုံလေးက ချစ်စဖွယ်။

“ဒါတော့ အစ်ကိုလေးသဘောပေါ့။ ဖက်အိပ်ချင်တဲ့လူနဲ့ အိပ်ပေါ့”

“ဟ... ငါ့သဘောဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ရည်းစားကိုယ် ဖက် အိပ်မှာပေါ့”

“ရည်းစားဆိုတာ ဖက်အိပ်လို့ မရသေးပါဘူးနော်၊ ယူရ သေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဝိုက်ကီးတွေ ပြောမနေနဲ့”

“ကဲပါ... သောင်ပြင်မှာ အုန်းလက်ဦးထုပ်တွေ ဆောင်း ပြီး လျှောက်သွားကြတာပေါ့။ ရောက်လာမှတော့ အလကားမထား နိုင်ပါဘူး။ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် အိပ်ပစ်ရမှာ နှမြောစရာကြီး”

“ဟို... ကားမောင်းသမား (၂) ယောက်ရော”

“သူတို့အတွက် နေရာမရလို့ တည်းခိုခန်းဖက် လစ်ပြီ ဒါပေမဲ့... ဒီမှာပဲ လာလုံးမှာပါ။ မပူပါနဲ့ ဆွဲအားက များတယ်လေ”

ရယ်မောလိုက်ကြပြီး အဝတ်အစားလဲကြသည်။ ကမ်းခြေ စတိုင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးတွေပေါ့။

မာန်ဟုန်က ဒူးကျဘောင်းဘီအလန်းစားနှင့် တီရှပ်ဆိုပြာ နေကာမျက်မှန်နှင့် ဦးထုပ်က ဂျန်းဂဲဟက်။ အပြာကြီးကြီး။

ခွာဖြူကလည်း ဘောင်းဘီတိုအဖြူနှင့် ရယ်ဒီမီတီရှပ် ပန်းရောင်လှလှလေး။ ချည်သားတွေမို့ လှလည်းလှ။ အေးလည်း အေး။ နောက် နေကာမျက်မှန်နှင့် ဦးထုပ်က လျှာပြားကြီးကြီးနှင့် အဖြူ။

ယွန်းမီ သူတို့ကို လိုက်ကြည့်ပြီး ကိုယ့်အိတ်ထဲ လျှောက် နှိုက်နေ၏။ ခုတင်ပေါ်မှာ မာန်ဟုန်တင်ထားပေးသည့်အတိုင်း ခြေ တွဲလွဲအနေအထားနှင့်။

သူမ တွေ့ရတာ ဂါဝန်လေးတွေ။ သူက အဝတ်ရလွယ် သည့် ဂါဝန်တွေပဲ ဝယ်ပေးထားတာ။ ချည်သားဂါဝန်လေးတွေက လှလည်း လှ။ လုံလည်း လုံခြုံပါသည်။

ဂါဝန်အားလုံး ဒူးကျော်တာချည်း။ ဘောင်းဘီဆိုလို့ လော လောဆယ် ဝတ်ထားသည့် ဒူးအုပ်လေးပဲ ပါသည်။ သူမ မွေနှောက် နေဆဲ မာန်ဟုန် ဒီဖက်သို့ ကူးလာ၏။

“ဒီဂါဝန်အစိမ်းနုလေး ဝတ်၊ လက်မောင်းစည်းလေးနဲ့၊ လည်ပင်းကလည်း ဝိုက်ဝိုက်လေး”

ပြောပြီး သူက အဝတ်လဲပေးမည်ပြင်လျှင် ယွန်းမီ ရှက်ရ သည်။ ခါတိုင်းလည်း သူ ဒီထိပါရတာမဟုတ်။

“ရတယ် အစ်ကိုလေး၊ ယွန်းမီဘာသာ ဝတ်ပါ့မယ်”

“ရှက်မနေစမ်းပါနဲ့ လာ... အချိန်တွေ ကြာနေပြီ စောင့် နေရတဲ့သူတွေ အားနာစရာ”

သူက ဂါဝန်အစိမ်းနုကို ခေါင်းမှ စွပ်ပေးဖို့ ကိုင်ထားလျှင် ယွန်းမီ အရှက်တွေ သည်းနေရသည်။

“အောက်ကအင်္ကျီ ချွတ်ရဦးမှာ... အစ်ကိုလေးကလည်း ဘာ အသာနေစမ်းပါ။ ယွန်းမီဘာသာ လဲလို့ရပါတယ်”

၁၃၄ ဝတ်စင်ပျို့စာ

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း လဲ”

“အစ်ကိုလေး... အခန်းပြင် ခဏထွက်၊ ပြီးမှ လာခေါ်”

“ကြီးကျယ်လိုက်တာ... နောက်လည်း မြင်ရမယ့်ကိစ္စ”

ယွန်းမီ ရှိခိုးဦးချုပ်လေးလုပ်ပြမှ မာန်ဟုန် အပြင်ထွက်နေသည်။ သရုပ်ဆောင်ရင်းနဲ့များ တကယ်မှတ်နေသလား မသိ။ အဲဒီအစ်ကိုလေးဟာလေ။

သူထွက်သွားတော့ ခွာဖြူလည်း လိုက်ထွက်သွားရင်း အခန်းတံခါး စေ့ပေးခဲ့ကြသဖြင့် ယွန်းမီ ထိုင်ရက်လေးနဲ့ပင် တီရှုပ်ချွတ်၊ ဘရာစီယာချွတ်ပြီး ဘရာစီယာအသစ်ကို ဝတ်ဖို့ပြင်သည်။

သူမခမျာ ဟိုတုန်းကဆို လုံချည်ရင်ရှားပြီးမှ အဝတ်လဲတာပေမယ့် ယခုကျ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါရသည့်ကြားထဲ လုံချည်ကလည်း ပါမလား။

စောစောက မမခွာဖြူကတော့ နိုင်ငံခြားသူပီပီ သူမရှေ့မှာ အားလုံးချွတ်ပြီး လဲချလိုက်တာပါပဲ။ ယခု သူမလည်း သူ့လမ်းစဉ် လိုက်ရမလို့။

ပျာယိပျာယာနှင့် ရှက်လန့်တကြား လဲတာမို့ ဘရာစီယာက နောက်မှာ ကြိုးလိမ်နေပြီး ချိတ်က ချိတ်မရ။ တစ်ခါ ပြန်ချွတ်ပြီး ပြန်ဝတ်နေစဉ် မာန်ဟုန် ဖြုန်းခနဲ ဝင်လာသဖြင့် သူမ မျက်စိထဲ ပြာခနဲ။ အော်လိုက်သံကလည်း ပြာလို့။

“အစ်ကိုလေး... ပြန်ထွက်၊ ပြန်ထွက်”

“ဟာ... ဒီကောင်မလေး ကြာလိုက်တာ”

သူပြန်ထွက်သွားမှ ကိုယ့်ဘာသာ ဘရာစီယာကို ချိတ်၊ အပေါ်မှ ဂါဝန်ကို စွပ်ချရသည်။ သူ ပြန်ဝင်လာပြန်၏။

“ဘောင်းဘီရော”

“ဟာ... ကိုယ့်ဘာသာ ဝတ်ပါ့မယ်ဆိုမှ”

စောစောက ယူထားသည့် ဘောင်းဘီအဝါလေးကို သူမ အတင်းယူဖွက်ထားလျှင်...

“ရှေ့ကုန်းပြီး ပြုတ်ကျလို့ ဒဏ်ရာထပ်ရနေဦးမယ်၊ ပေး... ရှက်မနေနဲ့”

“အစ်ကိုလေး... ကျွန်မတို့ တကယ်ချစ်သူတွေ မဟုတ်ဘူးနော်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“မေ့နေမှာစိုးလို့”

“မမေ့ဘူး... မင်းကို ဒုက္ခိတမို့ ကူညီနေတာ”

သူက စိတ်ဆိုးသံကြီးနှင့် ပြောနေလျှင် ယွန်းမီ မျက်ရည်ထဲရသည်။ သူပြောသလိုပါပဲ။ ဂါဝန်က အပေါ်မှ ဝတ်ချလိုက်လို့ ခပေမယ့် ဘောင်းဘီကျ အကူအညီလိုတာ။ ယွန်းမီ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံးအတွက် စိတ်လေးရ၊ ရင်မောသွားရသည်။

“အစကတည်းက ဒါတွေသိလို့ ကျွန်မ မလိုက်ချင်ဘူးလို့ အတန်တန် ငြင်းနေတာပေါ့”

“ငါကလည်း လိုအပ်လို့ခေါ်တာ၊ မင်းကိုရော ငါ တစ်ချစ်
ပြိုင်သလား ပြော၊ မင်းသာ ကြီးကျယ်နေတာ”

“အစ်ကိုလေး”

“ဘာလဲ ... ဘာဆင်ခြေပေးဦးမလို့လဲ”

“ငါလည်း လူပျိုလေးပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ လူသားချစ်
စာနာစိတ်ပဲရှိတယ်၊ အသားယူချင်စိတ် မရှိဘူး”

“ရတယ် ... ကျွန်မ ဖြစ်အောင်ဝတ်မယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ ပြီးမှ ပြန်ဝင်လာမယ်”

“ကဲ ... သွားကြစို့”

ကလေးလေးလို လက်မောင်းကွေးဖြင့် ပွေ့ချီပြီး သူ လမ်း
လျှောက်ပုံက ခပ်သာသာ။ သူမဟာ သူ့လက်ထဲမှာ ယမင်းရုပ်လေး
သဖွယ်။ သူများတွေကတော့ အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး ကွက်ကြည့်
ကွက်ကြည့်၊ ယွန်းမီလည်း အရေထူနေပါပြီ၊ ထူးပြီး မရှက်နိုင်တော့
ပါ။

“အစ်ကိုလေး ဝိုးချဲ့ပေါ်တင်လေ”

“အောက်ရောက်မှ တင်မှာပေါ့ ... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

သူတို့ (၃) ယောက် အောက်ရောက်တော့ စံပယ်တို့ (၆)
ယောက်က ဝိုးချဲ့လေးဖြင့် အသင့်စောင့်နေကြ၏။

“ဝိုးကြစို့ နေ့လယ်စာ အပြင်မှာစားကြမယ်”

သူတို့အုပ်စုက ထူးဆန်းသည်မို့ အားလုံး စိတ်ဝင်စားကြ

သည်။ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ချောကြသော နိုင်ငံခြားသူ (၅)
ယောက်နှင့် မြန်မာမလေးရယ်၊ နောက် တကယ့်ကျားကျားလျားလျား
ချောချောခန့်ခန့် မာန်ဟန်ရယ်၊ လူတွေကတော့ မကြားတကြား။

“မယ်စကြဝဠာပြိုင်ပွဲများ ချောင်းသာကမ်းခြေမှာ ကျင်းပ
တော့မှာလား မသိဘူး”

“သူတို့ ရေထဲဆင်းချိန်ကျရင် လိုက်ချောင်း အဲ ... လိုက်
ချိုးရမယ်၊ two pieces နဲ့ဆိုရင်တော့ ပွတာပဲ”

“ဘီကီနီနဲ့ဆိုလည်း မဆိုးပါဘူး”

“ရေကူးဝတ်စုံဆိုလည်း အလွတ်မပေးဘူးကွာ”

“သူငယ်ချင်းကို အားကျလိုက်တာ၊ ဘဝချင်း ခဏလောက်
လဲလိုက်ချင်တယ်”

“ဖျံထီး (၁) ကောင်နဲ့ ဖျံမ (၆) ကောင် ထိန်းထားနိုင်တယ်
နော်”

လူငယ်တွေပီပီ ပါးစပ်စက်သေနတ်တွေ ပစ်နေလျှင် မာန်
ဟန် သူတို့အုပ်စုတွေကို ပြုံးပြပြီး တောင်းပန်ရသည်။

“သူငယ်ချင်းတို့ ဒီအမေရိကန်သူလေးတွေက ကိုယ့်ဘော်
ဒါတွေပါ၊ ပြီးတော့ ... အားလုံး မြန်မာဘာသာရပ်ကို တက်ထား
ကြတာ၊ မြန်မာစကား နားလည်ကြတယ်”

“ဗျာ ... သေပြီ ဆရာပဲ၊ တောင်းပန်ပါတယ် မမတို့၊
ဆောရီး ... ဆောရီး ... ကျေနပ်ပါနော်”

အားလုံးပင် ခေါင်းလေးတွေ ညွတ်ပြီး အနူးအညွတ်
တောင်းပန်လိုက်ကြလျှင် မချော (၅) ယောက်က ...

“ကျေပါတယ် မအေးစိန်”

ဟု ဆိုလိုက်ကြသဖြင့် လူငယ်အဖွဲ့ တဟားဟား ရယ်ပြီး
လက်တွေပြကျန်ခဲ့လေသည်။

အခန်း (၁၅)

ညနေ ရေချိုးဆင်းဖို့ပြင်ကြတော့ ခွာဖြူတို့ (၅) ယောက်
လုံး ချောကူးဝတ်စုံတွေနှင့်။ မာန်ဟန်ကလည်း သူ့လေဒီအတွက်
ချောကူးဝတ်စုံ (၂) စုံ ဝယ်လာခဲ့တာပင်။

ခက်တာက မချောက ဝတ်ခိုင်းလို့မရခြင်းပါပင်။ သူ့မှာ
ကိုယ့်လေဒီဆိုပြီး ဘာမှသြဇာမကိုက်။ ခွာဖြူတို့ (၅) ယောက်မှာ
ချောကူးဝတ်စုံရောင်စုံဝတ်ထားပြီး အပေါ်မှ အင်္ကျီရှည်တွေ ဝတ်ထား
ကြပါသည်။ အင်္ကျီတွေက ပေါင်လည်လောက်အထိ ရှည်သည်။

ဒီဖိုင်းတွေကတော့ လှမှလှ။

သူတို့အဖွဲ့က အောက်ထပ်ညှော်ခန်းထဲမှာ စောင့်နေကြပြီ
ဖြစ်ပေမယ့် သူ့မှာ ယွန်းမီနင့်တိုက်ပွဲဝင်နေရတုန်း။

“နင်နော်... ငါ့ကို ထော်လော်ကန်လန်လုပ်တာတွေ များပြီ”

“အစ်ကိုလေးကရော ဘာဖြစ်လို့ ယွန်းမိကို ရေကူးဝတ်စုံဝတ်ခိုင်းမှာလဲ၊ ကျွန်မဘာသာ ဒီဂါဝန်နဲ့ပဲ ရေထဲဆင်းလည်း ရတာပဲ အလကား အပိုအလုပ်တွေ”

“ဟဲ့... ရေထဲကျ လှိုင်းရိုက်တော့ နင့်ဂါဝန်အပေါ်ကို လန်တက်မှာ သိလား”

“မလန်ဘူး၊ လန်လည်း အောက်မှာ ဘောင်းဘီရှိတယ်၊ အစ်ကိုလေးရဲ့ရေကူးဝတ်စုံထက်တော့ လုံခြုံသေးတယ်၊ ဘာမှန်လည်း မသိဘူး၊ နိုင်ငံခြားသူချောချောလှလှတွေနဲ့ တွဲပြီး လူတွေတကုန်းရုန်း ကြည့်နေကြတာ”

“တောသူမ... နင့်ကိုလေ... လူတောမတိုးဘူး”

“အစကတည်းက ဒုက္ခိတပါဆိုမှ၊ ဘယ်မှာလူထဲ တိုးချင်ပါ့မလဲ၊ အီး... မလိုက်ချင်ပါဘူးဆိုတာ အတင်း အာဏာတွေ ပါဝါတွေသုံးပြီး ခေါ်လာတယ်၊ ယွန်းမိ စိတ်ဆင်းရဲပြီး သေအောင် လုပ်နေတယ်”

ကလေးလေးလို သူ့ပေါင် သူ့ထုပြီး ငိုနေလျှင် မာန်ဟန် စိတ်ဆိုးပြေရသည်။

“မကျေနပ်တာများ ငါ့ကိုတော့ မထုဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထုရသလား၊ ငတုံးမရဲ့၊ ကဲ... ဒါဆိုလည်း ဒီတိုင်းပဲ လိုက်ခဲ့တော့

ရေထဲကတော့ မဆင်းလို့ မရဘူး၊ မင်းကို ခေါ်လာတာ ပင်လယ်ရေနဲ့ ထိပြီး လှိုင်းရိုက်တာ ခံရင်း အောက်ပိုင်း ပြန်သန်မာလာအောင် ထုပ်တာ၊ အာရုံကြောဆေးတွေလည်း မှန်မှန်သောက်တယ်မလား”

“သောက်တယ်... တချို့က အနှိပ်လည်း ခံရတယ်... ဟဲ့၊ အကြောနားလည်တဲ့သူ နှိပ်ပေးရင်၊ အကြောဖွင့်ပေးရင်လည်း ရတယ်တဲ့”

“ခုမှ ဘယ်သူပြောလို့ သိတာလဲ”

“ဟိုဖက်ခန်းက အန်တီကြီးပြောတာ၊ သူ့တုန်းကလည်း လေဖြတ်သွားတာ ဆေးပူလေးလိမ်းပြီး အကြောနှိပ်ပေးရတယ်...တဲ့”

“အဲဒီဆေးရော... သိလား”

“သူတောင် တစ်ပုလင်းပေးထားသေးတယ်”

“ကောင်းပြီ... ဒါဆို ငါ ညတိုင်း နှိပ်ပေးမယ်၊ ငါက အကြောနားလည်တယ်၊ သိုင်းသမားလေ”

“အင်... နေ... နေပါစေ အစ်ကိုလေးရယ်”

“ရတယ်... နင်သာ ငါ့စကား နားမထောင်တာ၊ ငါကတော့ နင့်အပေါ် စေတနာထားပါတယ်၊ မြန်မြန်ပြန်ကောင်းစေချင်မိပြီ”

“ဒါမှ အစ်ကိုလေး ယွန်းမိကို နှင်ချလို့ ရမှာကိုး”

“ကြည့်စမ်း... ခွေးမလေး... ငါ့ကိုများ အကောင်းကို

မထင်ဘူး”

မာန်ဟန် သူကလေးကို ရေကူးဝတ်စုံလဲခိုင်းလို့မရသည့် မှီ ဒီအတိုင်းပင် မျက်နှာသုတ်စောင်ကြီးသာ ယူခဲ့ပြီး ပွေ့ချီဆင်းလာရသည်။

သူကတော့ ရေကူးဘောင်းဘီဝတ်ထားပြီး အပေါ်မှ အင်္ကျီရှည်ကြီး ဝတ်သည်။ စောင်လောက်ပတ်လို့မရ။ သူက ကလေးအကြီးလေ။

ရေကူးကြမှာမို့ ဦးချစ်ယူတော့တဲ့ ဟိုတယ်မှ ကမ်းခြေအထိ သူ ချီလာခဲ့လျှင် ယွန်းမီ အားနာနေရသည်။ ဘယ်လိုလူကြီးထဲ မသိပါဘူး။ လူတွေ ဝိုင်းကြည့်လည်း ဂရုမစိုက်ဘူး။

သူကတော့ ကလေးချီသလို ဟိုဖက်၊ ဒီဖက် လက်ပြောင်းလျက်။

“ကိုရီးယားကားတွေထဲကလို ကုန်းပိုးပါလား။ အဲဒါက ဝိုင်းသက်သာတယ်”

ဘေးမှ ဂျေမိက အကြံမရဲတရဲပေးရင်း ဖိုးတာကတော့-

“ဆရာညောင်းရင်း ကျွန်တော်တို့ ချီခဲ့မယ်လေ”

“ရတယ် ... ရတယ် ... ဒါ ငါ့ကိုစွဲ”

ဟိုတယ်နှင့် ကမ်းခြေက အဝေးသား။ ကမ်းခြေရောင်တော့ ဘောကွင်းတွေ ငှားကြသည်။ ဝတ်လာကြသည့် အပေါ်အင်္ကျီတွေ ချွတ်ချပြီး ရေကူးဝတ်စုံတွေနှင့် ရေထဲဆင်းကြတော့ လူထဲ

တွေက အနီးအနားမှာ။

ချောင်းသာမို့ စတိုင်တွေ လန်းပေမယ့် ရေကူးဝတ်စုံဝတ်ကြတာတော့ ခပ်ရှားရှား။ ဘောင်းဘီတိုတွေ၊ တီရှပ်တွေနှင့်သာ။

မာန်ဟန် အပေါ်အင်္ကျီချွတ်လိုက်တော့ ရေကူးဘောင်းဘီနှင့် သူ့ဗလကြီးက လှမှလှ။ (၆) ပေလောက်အရပ်နှင့် သူ့ဗလ၊ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာအလှကြောင့် မြင်သမျှ ကောင်မလေးတွေ လက်တို့ကြရသည့်အဖြစ်။

“ဂျိမ်းစဘွန်းကြီးကျနေတာပဲဟယ်”

“လီယိုနာဒိုပါဟဲ့”

“အာနီး ... အာနီး”

“မှားတယ် ... ဘက်မန်း”

“ဘောလုံးအကျော်အမော် ... ဘက်မန်းနဲ့လည်း ဗလတူတယ်”

ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော မာန်ဟန်ကတော့ သူ့လေဒီကို ပွေ့ချီပြီး ဘောကွင်းထဲ ထည့်သည်။ သူ့အနားမှာ ခွာဖြူနှင့် ဗံပယ်ကလည်း အော်ခေါ်လျက်။

“တို့ဘောကွင်းကို လာထိန်းပေးပါဦး။ လှိုင်းတွေ လာနေပြီ ... အား”

“အဲဒီမှာ ကူညီချင်တဲ့သူတွေ အများကြီးပဲ၊ ယူတို့ ကြိုက်တာသာ ရွေး လှိုင်းကို ကျောပေးထား၊ အဲဒါမှ လှိုင်းပေါ်ရောက်မှာ”

သူ အော်ဟစ်ပြီး လှိုင်းစီးနည်း သင်ပေးလိုက်ပြီး ယွန်းစီနှင့်
ဘောကွင်းကို ပင်လယ်ထဲသို့ ဆွဲခေါ်လာ၏။

“အား... အစ်ကိုလေး... ယွန်းမိကြောက်တယ်”

“မကြောက်နဲ့၊ လက်တွေ့ ကောင်းသားပဲ၊ ဘောကွင်းကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ သေသေချာချာ ဖက်ထား၊ လှိုင်းတွေကို ကျောပေး ထား၊ ဟုတ်ပြီ... ခြေထောက်တွေကို ငါ အရှိန်နဲ့ လွှဲပေးမယ်”

သူ အချိန်နှင့်ပင် လွှဲစရာမလို။ လှိုင်းတို့၏လှုပ်ရှားမှုကြောင့်
သူမ၏ခြေထောက်များမှာ နာရီချိန်သီးသဖွယ်။

“အစ်ကိုလေး...လာ...လာ...ကျွန်မကြောက်တယ်”

ဘောကွင်းကို အသေဖက်ထားရင်း ယွန်းမီအော်နေတော့သူ မသိချင်ယောင်၊ မကြားချင်ယောင် ဆောင်လိုက်သည်။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးတတ်အောင်ပါ။

ယွန်းပုဏ္ဏမိရဲ့ခြေထောက်တွေက ပင်လယ်ကြမ်းပြင်ကို ထောက်မိသွားသည်။ လှိုင်းထန်နေတာမို့ လှိုင်းတွေက တာဝန်ဝန် လှူကောင်းတွေတောင် ဘေးကွင်းထဲမှ ပြုတ်ကျကြသေးတာ။ ယွန်းမိလည်း တစ်ခါသာ ဘောကွင်းလွတ်သွားပြီး ပင်လယ်ကြမ်းပြင်မှာ ဖင်ထောင်လျက်။

$${}^{46}\text{Ar} \cdots \text{O} \cdots \text{O} \cdots \text{O}$$

ခါးလိုက်တာ။ ပင်လယ်ရေကလည်း ငန်လွန်းလို့ ခါးနေ၏။

ယုန်းမီ သေမှာစိုးလို့ ကြောက်လန့်ပြီး ကြိုးရုန်းထပေမယ့် လူက
ထလိုမရ။ အကြောက်တရားကြောင့် ကိုးရိုးကားရားနှင့် ခြေထောက်
တွေ တရွတ်တိုက်ဆွဲပြီး တွားသွားသတ္တဝါတစ်ယောက်လို တရွေ့
ရွေ့။

သည်စဉ် သူမကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲထူလိုက်သဖြင့်
ယွန်းမီ ကြည့်လိုက်တော့ သူ။

“အစ်ကိုလေး... ကျွန်မ သေတော့မလို့... အီး”

သူ့ကို ထုခိုက်ရင်း ငိုတော့ မာန်ဟန် ပြုံးပြီး သူမကို
ထိန်းကိုင်ပေးထားရင်း...

“ကိုယ်... ယွန်းမိကို ကြည့်နေတာပါ။ ချက်ချင်းပဲ ရောက်လာတယ်လေ”

“ဘယ်မှာ ချက်ချင်းလဲ၊ ယွန်းမီဖို့ သွားရောအောင်းမေ့
တာ၊ ကြိုးရုန်းထတော့လည်း မရ”

“ကြီးရုန်းတော့ ထသေးတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ အမြတ်ပေါ့၊ ချာတိတ်မရဲ့၊ ကဲ... ဘောကွင်းထဲ ပြန်ဝင်”

“ဟင့်အင်း...တော်ပြီ ကျွန်မ အရမ်းကြောက်သွားပြီ”

“ကြောက်လို့မရဘူး၊ ဒါမှ ယွန်းမိရဲ့အကြောတွေ ပြန်ပြီး သန်မာလာမှာ၊ အမြန်ဆုံး ကောင်းလာမှာ၊ ဒီတစ်ခါ ကိုယ် ... ဒီမှာပဲ နေပါမယ်”

ချော့မော့ပြီး ယွန်းမိကို ဘောကွင်းထဲ ပြန်ထည့်၊ သူပဲ

ရောပြီး ဘောကွင်းကို ခိုစီးနေတော့ ...

အပျိုစင်ရိုင်းမလေး ရင်တွေခုန်နေပါပြီတည်း။ ဝင်းနေသော အသားအရေနှင့်လက်ကြီးမှာ ကိုယ့်မျက်နှာနှင့် ဟပ်လှမတတ်။ အမွှေး နုတွေ၊ အမွှေးကြမ်းတွေနှင့် လှလင်ပျိုကြီး၏ကိုယ်နှင့် သူမ၏ကိုယ် ကလည်း ပူးပူးကပ်ကပ်။

ဒွေးရောယှက်တင်း။

သူမကလည်း ဂါဝန်ရေစိုလေးနှင့် ပန်းပုသူအ။

မာန်ဟုန် ယွန်းမိ၏အလှကို အလန့်တကြား ဖြစ်နေရသည်။ အနီးကပ်ကြည့်လေ ဝင်းပလေပါ။ တချို့သော မိန်းမချောတွေလို မြင်းတပြေးအလှမဟုတ်။ သူမ၏အလှက အပြစ်ဆိုစရာမရှိ။

ဖြူစင်ဝင်းနုသော မျက်နှာလေးမှာ အသားအရေက ချောမွတ်နေသလို၊ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး၊ နှာတံလေးတွေကလည်း လှလှ၊ ချမ်းလို့ နှုတ်ခမ်းလေး ဆတ်ဆတ်တုန်နေပုံကအစ။

ကေန္တ ကောင်မလေးလည်း ငါ့ကို ရင်ခုန်နေပြီ ထင်တယ်။ ချဉ်သီးနဲ့ဆား။ ဖိနဲ့မ။ မီးတွေ ပွင့်ကုန်တော့မှာလား။

နဂါးတည်းက တိမ်ညွတ်ချင်ချင်စိတ်မှာ အရည်မျှော်တော့ မတတ်။

အိမ်မှာဆို အန်တီတွေက ငြူစုလွန်းလို့ တစ်ချက်ခုတ်၊ နှစ်ချက်ပြတ် ကရိုကထခံပြီး ခေါ်လာခဲ့တာ သူ့ရဲ့မေတ္တာ၊ သူ့ရဲ့စေတနာ။

“ချမ်းနေပြီလား”

“အင်း”

“နေပါဦးကွာ ... နာရီဝက်လောက်တော့ စိမ်လိုက်ပါဦး”

“မိုးချုပ်တော့မယ် အစ်ကိုလေးရဲ့”

“ချုပ်သေးပါဘူးကွာ၊ ဟိုမှာ လူတွေဖြင့် ပိုပိုတောင် များသေးတယ်”

“သူတို့က ခုမှဆင်းတာ”

“ယွန်းမိက ဆေးကုနေတာလေ၊ ရေထဲမှာ ခြေထောက်တလေး လွှဲနေရတော့ အကြောတွေ လန်းဆန်းတာပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော”

နှုတ်ခမ်းလေး စူကာ လှိုင်းစီးနေသည့် ကောင်မလေးအား မာန်ဟုန် ဘောကွင်းကို ထိန်းပေးရင်း အသည်းယားနေရသည်။

“ယွန်းမိ”

“ဟင်”

“ညကျရင်တော့ ဒုက္ခပဲ၊ ခွာဖြူ ကိုယ့်ရတနာပေါ်ရောက်လာမှာ သေချာတယ်”

“ကိုယ်က ယောက်ျားပဲ အစ်ကိုလေးရဲ့ ... ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟင် ... ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း၊ ကိုယ် နိုင်ငံခြားသူမနောက် ပါသွားမှာ မနုမြောဘူးလား”

“မနုမြောပေါင်း၊ အစ်ကိုလေးက ယွန်းမိအစ်ကိုလေးမှ

၁၄၈ ကြိတ်စင်စွာ

မဟုတ်တာ”

“ခွေးမလေး... သေမယ်သာပြင်”

သူ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ဘောကွင်းကို တွန်းထုတ်လိုက်လျှင် ကောင်မလေး ငယ်သံပါအောင် အော်နေသဖြင့် သူပဲ သွားဆယ်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

၇၁။ ၇၂။ ၇၃။

အခန်း (၁၆)

သူများကို အားနာသဖြင့် အစ်ကိုလေးကို ရေချိုးခန်းထဲသို့ ခို့ခိုင်းပြီး ယွန်းမိ ကိုယ့်ဘာသာ ရေပန်းအောက်မှာ ရေချိုးသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး သန့်စင်သွားအောင် ချိုးပြီးတော့ ရေပန်းကို ဝိတ်ဖို့ သူမ မှီတာမဟုတ်။

အစ်ကိုလေးကိုပဲ လှမ်းခေါ်ရသည်။

“ရှက်စရာမဟုတ်တာ ရှက်နေ၊ ကိုယ် အဝတ်လဲပေးရလား”

“ရတယ်... ရတယ်၊ အစ်ကိုလေး ပြန်ထွက်”

“ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရေတွေစိုကုန်တော့မှာပဲ၊ ငါ့နယ်”

“အစ်ကိုလေး စိတ်မရှည်တော့ဘူး မဟုတ်လား၊ ခေါ်တုန်း

က ခေါ်လာပြီး ... အီး”

သူမ ငိုမည်ပြင်လျှင် မာန်ဟန် ခေါင်းကို ပိတ်ထုလိုက်၏

“ငါက စိတ်မရှည်တာ မဟုတ်ဘူး နင်က ကြီးကျယ်နေတဲ့ သိပြီလား”

“အို ... ဒါတော့ ယွန်းမိက အပျိုလေးပဲ၊ ကိုယ့်မှာ ရှိတာတွေ သူများမမြင်အောင် သိုသိုသိပ်သိပ်နေရမှာပေါ့”

“နင့်မှာရှိတာတွေ ငါ အကုန်သိပါတယ်၊ ကဲပါ ... ငါဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဘာမှမလုပ်နဲ့၊ အပြင်ပြန်ထွက် ... လိုတော့ ခေါ်မယ်၊ ချောင်းလည်း ကြည့်မနေနဲ့ဦး”

“အောင်မယ် ... ငါပြုသမျှ နုရမယ့်ဟာလေးကများ နဲ့တော့ သေတော့မယ်”

မာန်ဟန် ရေချိုးခန်းအပြင် ပြန်ထွက်သွားတော့မှ ယွန်းမိ ရေစိုဝါဝန်ကို ချွတ်ချ၊ မျက်နှာသုတ်စောင်ကြီးကို လူမှာ ပတ်ရသည်

“အစ်ကိုလေး”

“လာပြီ”

သူခေါ်သည်နှင့် ဖျတ်ခနဲဝင်လာပြီး စွေခနဲချီသွားသည်နှင့် မြန်မြန်။

“အအေးပတ်တော့မှာပဲ၊ ခေါင်းကို ရေအရင်သုတ်မှ”

တစ်ဖက်မှ ခုတင်မှာ ခွာဖြူ အဝတ်လဲနေတာမို့ မာန်ဟန်

ဒီဖက်ခုတင်မှာပဲ သူမကို တင်ထားသည်။ သူပါ ခေါင်းကို ရေကူသုတ်ပေးနေလျှင် ...

“အစ်ကိုလေး ... ရေသွားချိုးလေ၊ ယွန်းမိ အဝတ်လဲထားနင့်မယ်၊ သွား ... သွား ရတယ်”

“ခေါင်းကို သေသေချာချာသုတ်”

“အင်းပါ”

သူ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားတော့မှ ယွန်းမိအဝတ်ကို အလျင်အမြန် လဲသည်။ ဂါဝန်တစ်ထည် ကောက်စွပ်လိုက်တာပါပဲ။ ဂါဝန်လေးက အနက်ပွင့်အိအိလေး။ လက်ပြတ်လေးမှာ ရင်ဘတ်မှာ စာအဖြူလေးတွေနှင့်မို့ သူမ အလှတော့ ပေါ်နေသလို။

ဘောင်းဘီကို မကွေးနိုင်သည့် ခြေထောက်အဖျားမှစွပ်ဖို့ သူမ ကုန်းလိုက်လျှင် လူတစ်ကိုယ်လုံး ခုတင်အောက်သို့ ဗုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားလေလျှင် ...

“ယွန်းမိ”

ရေစက်လက်နှင့် ပြေးထွက်လာသူဟာ မာန်ဟန်ဆိုသည့် အစ်ကိုလေးပါပဲ။ သူမကို ခုတင်ပေါ် ပွေ့တင်ပေးပြီး ပါးစပ်မှ တဖျစ် တောက်တောက်။

“ဒီကောင်မလေးတော့နော်”

သူ ရေချိုးခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားတော့မှ ...

ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲချလိုက်ရင်း ယွန်းမိ ရင်တွေဖိုလိုက်နေတာ

ဘာကြောင့်လဲ။ အစ်ကိုလေးရယ် ... ယွန်းမိအပေါ် စိတ်ရှည်လိုက်တာနော်။

၅၃*

ညကျတော့ သူတို့ (၇) ယောက်လုံး ကမ်းခြေမှာ မီးလုံကြသည်။ အဲ ... ဖိုးတာနှင့်ဂျေမီပါဆိုတော့ (၉) ယောက်ပေါ့။

မီးလုံရုံဘေးမှာ ဝိုင်းပတ်နေကြပြီး ဂီတာတစ်လက်နှင့် သီချင်းဆိုကြ၊ ငါးတွေ၊ ပုစွန်တွေ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကင်ပြီး အချဉ်ရည်တွေနှင့် တို့စားကြသည်။

ဖိုးတာက ဂီတာတီးပြီး ကျန်သူတွေက ကိုယ်ရသည့် သီချင်း ကိုယ်ဆိုကြသလို ကတဲလူက ကကြသည်။ တဟေးဟေး ... တဟားဟားနှင့်။

တပေါင်းလပေမယ့် ကမ်းခြေမှာ ဖျန်းလေက တသုန်သုန်သည်ကြားထဲ နှင်းတွေလည်း ကျသဖြင့် ပူအိုက်မှုတွေ ပျောက်ပြီး အေးအေးမြမြ။

ယွန်းမိလည်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မေ့ပြီး အပျော်တွေ ကူးဆက်လို့၊ ခွာဖြူကတော့ ခပ်ဆွေးဆွေးလေး ငေးလို့၊ မာန်ဟန်ကိုပေါ့။

ည (၁၂) နာရီကျော်သည်အထိ ဆိုကြတီးကြပြီး အတော်လေး အေးလာမှ သူတို့အဖွဲ့ ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

အပြန်လမ်းမှာလည်း မာန်ဟန်က ယွန်းမိကို ပွေ့ချီလို့။

အခန်းထဲရောက်တော့ မာန်ဟန် ပြဿနာရှာလေပြီ။

“ညရောက်ပြီပဲ၊ ဒီကန့်လန့်ကာကြီးကို ဖယ်လိုက်မယ်”

“ဟာ ... မာန်ကလည်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မမြင်ရတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အိပ်ရတာပေါ့။ ကာထားတာ ကောင်းပါတယ်”

“မကောင်းဘူး၊ မအိပ်တတ်ဘူးကွာ၊ ကျဉ်းကျဉ်းကျူတ်ကျူတ်နဲ့ ကန့်လန့်ကာ ဖွင့်လိုက်မယ်”

“မဖွင့်ပါနဲ့ဆို ... ခွာဖြူက ညအိပ်ရင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အိပ်တတ်တာ”

နောက်ဆုံး ကန့်လန့်ကာ ဆက်လက်ထားရှိဖို့ သဘောတူလိုက်ရသည်။ သန်းခေါင်ကျော်နေပေမယ့် အိပ်ဖို့စိတ် တထင့်ထင့်၊ မာန်ဟန်စိတ်ထဲ သူအိပ်နေတုန်း ခွာဖြူ သူ့ခုတင်ပေါ်ရောက်လာမှာ စိတ်ပူနေတာ။

မြန်မာမလေး မဟုတ်လို့ တာဝန်မယူရဘူးဆိုပေမယ့် သူတစ်သက်လုံး စိတ်ထင့်နေရမည့်အဖြစ်။

“တောက်”

အင်းလေ ... ယွန်းမိကတော့ မြန်မာမလေးမို့ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်တောင် လာအိပ်ပေးမှာမဟုတ်။ သူ့ဘာသာ ဒုက္ခိတဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ်။

နောက်ဆုံး သူ အရမ်းအိပ်ချင်လာပြီ။ တစ်ဖက်တစ်ဖက် ထဲပြီး ခိုးကြည့်တော့ ခွာဖြူနှင့်ယွန်းမီ အိပ်ပျော်၊ မပျော် မသိရသော်လည်း လှဲနေကြပေပြီ။ ပြောကြားဆို ငယ်ရွယ်သည့် ယွန်းမီက ပိုပြီး အိပ်ပျော်နေမှာ။

မာန်ဟန် စိတ်တထင့်ထင့်နှင့်ပင် အိပ်ပစ်လိုက်ရတော့သည်။ နောင်ခါလာ နောင်ခါစော့ပဲလေ။

ယွန်းမီက အအိပ်ဆတ်ပါသည်။ ကလေးလေးတစ်ယောက် လို နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်တတ်ပေမယ့် သူမ ကုလားသေ၊ ကုလားမော မအိပ်တတ်ပါ။ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ဘေးမှ လူတစ်ယောက် ထသွားလျှင် ပိုပြီး သိတတ်ပါ၏။

သူမ မာန်ဟန်ရင်ထဲမှ သောကကို နားလည်ပါသည်။ ခွာဖြူက သူ့ကို အရှင်ရရ၊ အသေရရ လိုချင်နေပေမယ့် သူမ စည်းစောင့်ချင်သူ။

မမခွာဖြူတို့ (၅) ယောက်ရဲ့စကားအချို့ကို သူမ အမှတ်မထင် ကြားဖူးခဲ့ပါသည်။

“ကိုယ်က ... သူ့ကို သိပ်ချစ်ခဲ့တော့ သူ့နဲ့ကိုယ်ပွားလေး တစ်ခုလောက် ရချင်မိတယ်။ သူ တာဝန်ယူယူ၊ မယူယူ၊ ကိုယ့်တာ

သာ မွေးမယ်”

ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ကြက်သီးထစရာ။ သူတို့နိုင်ငံခြားမှာ ဒါမျိုး မဆန်းဘူး ထင်ပါရဲ့။ ယွန်းမီ ကိုယ်ချင်းစာမပေးတတ်။ လူမျိုးမတူလို့ ခံယူချက်ချင်းလည်း တူမှာမဟုတ်။ ကိုယ်ဆိုလျှင်တော့ လက်မထပ်ဘဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ကလေးယူဖို့ဆိုတာ တွေးပင် မတွေးရဲ။

တစ်နေ့ကုန် မောပန်းထားတာမို့ ယွန်းမီလည်း အားပါးတရ အိပ်ပစ်လိုက်သည်။ ခုတင်က (၂) ယောက်အိပ်လို့ရအောင် တော့ ကျယ်ပါသည်။ အသားချင်းထိနေတာ တစ်ခုပဲ။

မာန်ဟန်စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီး။ အိပ်မက်မက်နေလိုက်တာ။ အိပ်မက်ထဲမှာ သူ့ကိုယ်လုံးကြီးကို မြွေတစ်ကောင်က ရစ်ပတ်နွယ်တက်နေလိုက်တာ။

ဘုရားရေ ... ယောက်ျားတွေရော ဗလက္ခာရပြုခံရတတ်သလား။ အိပ်မက်က မဟန်တာမို့ သူ အိပ်မက်မှ နိုးထအောင် မြွေတွေကို ခါချ။ မျက်စိကို အတင်းဖွင့်လည်း အိပ်မက်က မပြယ်။

အား ... အီးနှင့် သူ့မှာ မြွေတွေနှိပ်စက်နေတာ ခံနေရဆဲ။ သူ့နားထဲမှာ အသံလေးတစ်ခု။

“အစ်ကိုလေး... အစ်ကိုလေး... ကျွန်မကို သန့်စင်ခန်း လိုက်ပို့ပေးပါဦး... အစ်ကိုလေး”

အသံလေးတစာစာနှင့် နှိုးနေတော့မှ သူ ဖြုန်းခနဲ ထလိုရသွားသည်။ သူ့စောင်ခြုံထဲမှ ခွာဖြူလည်း လှစ်ခနဲ သူ့နေရာသို့ ပြန်ပြေးသွားတော့သည်။

အခန်းမီးကို သူ ဖွင့်ပြီး အိပ်ခဲပေမယ့် ယခုကျ တစ်ခန်းလုံး မည်းမှောင်လျက်။ မာန်ဟုန် သက်ပြင်းချရင်း အခန်းမီးကို ပြန်ဖွင့်လိုက်ရသည်။

ညအိပ်တုန်းက သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ တီရှပ်နှင့်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီရှည် ရှိပေမယ့်... ယခုကျ ဘာမှမရှိ။

သူ စောင်ပတ်ပြီး မီးထဖွင့်ရတာ။ နောက်မှ... ကန့်လန့်ကာ အားကိုးနှင့် အဝတ်တွေ ပြန်ဝတ်ရသည်။

“လာပြီ ယွန်းမီ”

ကောင်မလေးကို သန့်စင်ခန်းထဲ ပို့ပေးပြီး သူပြန်ထွက်လာတော့ ယွန်းမီ သူ့ကို ဆွဲထားပြီး တိုးတိုးလေး မေး၏။

“အစ်ကိုလေး... အချိန်မီပါတယ်နော်”

“အေး... ကျေးဇူးပဲဟာ၊ နင့်ကို ခေါ်လာရကျိုးနပ်တယ်”

“အစ်ကိုလေးကလည်း ယောက်ျားသိက္ခာကျလိုက်တာ”

“အောင်မယ်... နင်ကများ”

ယွန်းမီ ခေါင်းကို ခေါက်ပြီး သူ အပြင်ထွက်ခဲ့၏။ အတော်လေးကြာမှ ပြန်ခေါ်ပြီး အိပ်ရာပေါ် ပို့ပေးရသည်။ ဒီညတော့ လာတော့မည်မထင်။

ချောင်းသာမှာ (၂) ရက်နေကြပြီးနောက် သူတို့အဖွဲ့ ပုဂံသို့ တက်ကြသည်။ ဖိုးတာနှင့်ဂျေမီမှာလည်း ပျော်ရွှင်လို့။

ယွန်းမီကလည်း ထူးခြားလာပါသည်။ သူမ၏ခြေထောက်တွေ ပြန်ပြီး မသန်စွမ်းသေးပေမယ့် လှုပ်နိုင်လာ၏။

“ချောင်းသာမှာ တစ်ပတ်လောက်သာ နေရင် ယွန်းမီ ပြန်ပြီး အိုကေချင်ကေမှာ”

“ဪ... အစ်ကိုလေးရယ်... တော်ပါပြီ၊ ခုတောင် ယွန်းမီ အသားတွေ ဆားစိမ်သလိုဖြစ်ပြီး... နီတီတီပဲ”

“အသားနီတာက ကိစ္စမရှိဘူး၊ လူ ကျန်းမာဖို့က ပိုပြီး အရေးကြီးတယ်”

“အခုလည်း ပျော်ပါတယ်၊ ယွန်းမီ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဒီလိုခရီးမျိုးတွေ မထွက်ဖူးဘူး”

“အေး... နင့်ရောဂါက စိတ်နဲ့လည်း ဆိုင်တယ်... တဲ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုလေးရယ်၊ ယွန်းမီလည်း

အမြန်ဆုံး ပြန်ကောင်းချင်လှပါပြီ”

“အမယ်... ကောင်းရင် ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကောင်းရင် အလုပ်လုပ်မှာပေါ့၊ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးမှာ ပေါ့၊ အခုလို ဒုက္ခိတဘဝနဲ့ သူများပြုမှ နုရတဲ့ဘဝကနေ လွတ်မြောက် ပေါ့”

“အောင်မယ် ... ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း၊ ငါ ပိတ်ရိုက်
လိုက်လို့၊ ကောင်းမယ်မကြာဘူး၊ ငါ့ကို ပုန်ကန်ဖို့ ကြံစည်နေပြီဆို
... ဟုတ်လား”

ကားပေါ်မှာ သူမကိုပဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် စကားတွေ
ပြောနေတော့ ယွန်းမီ သတိပေးရသည်။

“ကဲပါ အစ်ကိုလေးရယ်... မေခွာဖြူနဲ့ စကားပြောပါဦး
ယွန်းမိက ကိစ္စမရှိပါဘူး”

သည်တော့မှ ခွာဖြူတို့ စံပယ်တို့နှင့် စကားတွေ ပြောနေကြတော့သည်။ အင်္ဂလိပ်လိုရေး၊ ဗမာလိုရေး၊ သူမ နားလည်သလောက်ဆိုရင်ဖြင့် ကိုယ်အကြောင်း ပြောနေကြတာ။

“ယူ... ယူလေဒီကို တအားချစ်တာပဲနော်၊ ဒီလောက် ကရိုကထခံနိုင်တာ ချစ်လို့ပေါ့”

“ငါ့ကြောင့် ဖြစ်တာလေး ငါ့မှာ တာဝန်ရှိတာပေါ့။ လူနဲ့ ပေးရမှာပေါ့”

“သွားလေရာ ကလေးအဖေကြီးလို ချီ ချီသွားရတာ မှော်

“လား”

“မရှက်ပါဘူး... ငါ့ချစ်သူပဲ”

ယွန်းမီ ဘာမှနားမလည်ချင်ယောင်ဆောင်ရင်း ကားပေါ်
အိပ်လိုက်ခဲ့သည်။

ဟံသိုဝ္သားသည်ဆိုပေမယ့် လမ်းမှာ ရွှေစက်တော်သို့ အရင်
ကြသည်။ ရွှေစက်တော်သို့ ညနေ (၄) နာရီလောက်မှာ ရောက်
ပြီးကြတော့ သူတို့အားလုံး တစ်မျိုးရှင်လန်းကြပြန်သည်။

ရေစပ်မှာရှိသည့် တည်းခိုခန်းတွေမှာ အုပ်စုလိုက် တည်းခို
ရသည်။ တည်းခိုခန်းတွေမှာ ဝါးနှင့်ပြုလုပ်ပြီး ထရုံတွေ ကာထား
သူတို့အုပ်စုလိုက်ပဲ တည်းခို ခန်းဖြတ်ကြသည်။ အခန်းမခွဲ
တော့။

“မနက် (၈) နာရီလောက်မှ ပုဂံကို ဆက်ကြမယ်”

“လောလောဆယ် ရေချိုးကြရအောင်ဟေ့”

တောင်ကျချောင်းရေမှာ ကြည်လင်ပြီး ရေစီးကလည်း
မိလိပ်ငမရ။ သူတို့အားလုံး ရေထဲမှာ ပျော်မြူးကြပေမယ့် ယွန်းမိ
တော့ ထိုးပေးထားသည့် ရေစင်မှာ ခြေတွဲလွဲချပြီး ထိုင်ရသည်။
အဲဒီက ခြေထောက်ကို တိုးတော့ ခြေထောက်များ လှုပ်နေရသည်။

“ယွန်းမိ... အားလွန်ပြီ ကျသွားမယ်နော်၊ ရေက တအားအား သိပ်လည်း မငေးနဲ့”

ရေချိုးပြီးတော့ ဘုရားတွေ ဖူးကြ၊ ထမင်းတွေ စားကြ

သည်။ ပြဿနာကတော့ အိပ်သည့်ကိစ္စပါပဲ။

လူက (၇) ယောက်မှီ ပစ္စည်းတွေနဲ့ပါဆိုတော့ ကျွန်းက ကျပ်ကျပ်နှင့် ပူးပူးကပ်ကပ်။ ဖိုးတာနှင့် ဂျေမီက တစ်ခန်းယူထားသဖြင့် မာန်ဟန် ယောက်ျားလေးခန်းသို့ သွားမည်။

မိန်းကလေး (၆) ယောက်ကို တစ်ခန်းထဲ ထားခဲ့ဖို့ စိတ်မချ။ ကိုယ့်အခန်းထဲ ခေါ်ဖို့ကျတော့လည်း မသင့်တော်ဘူးဟု ကောင်တွေခွဲ။

“ကဲပါ... တစ်ညလေးနဲ့ ရက်ပေါင်းခုနစ်ရာလည်း မနေကြပါနဲ့။ သူ အကူအညီလိုရင် စံပယ်တို့ ကူလိုက်ပါမယ်” ဆိုတော့မှ မာန်ဟန် သူ့အခန်းသို့ သွားတော့သည်။

၇၁

မနက်စောစောထပြီး အထက်စက်တော်ရာ သွားကြည့်လို့ ယွန်းမိကို ဖိုးတာက ကျောပိုးခေါ်ဖို့ အဆိုတင်သွင်းသည်။

“ဆရာ... တစ်လမ်းလုံး ပင်ပန်းနေပြီ မမလေးကို တော် ကျောပိုးပါမယ်”

ဂျေမီကလည်း အားကျမခံ။

“ကျွန်တော်လည်း ကျောပိုးလို့ ရပါတယ် ဆရာ၊ အခုပေမယ့် ကျွန်တော်က ဂင်တိုပါ။ သန်ပါတယ်”

“အောင်မာ... မင်းတို့က အလှအယက်ဖြစ်နေကြတာ၊ ကျောစီးမယ့် မမလေးကိုရော မေးကြည့်ကြပါဦး။ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲလို့”

သူ ယွန်းမိကို မေးဆတ်ပြတော့ သူမပုံစံက အေးအေးဆေးဆေး။

“အစ်ကိုလေးတို့ သွားဖူးကြလေ၊ ယွန်းမိက ဒုက္ခိတပဲ၊ အောက်စက်တော်ရာ ဖူးရလည်း ကျေနပ်ပါတယ်”

“ပြောပုံက ရိုက်ပေါက်ကွ၊ ခုပဲ မမကို သူ ပိုးမယ်၊ ငါ ပိုးမယ်နဲ့ ကြည်ဖြူလွန်းလို့ လှယ်ကံနေကြတာ မမြင်ဘူးလား”

“အားနာပါတယ်... တော်ပါပြီ၊ ဒီနေရာကပဲ ရည်စူးပြီး နှုတ်လိုက်ပါမယ်ဆို”

“မင်းတစ်ယောက်တည်း ဘယ်စိတ်ချမလဲကွ၊ သွားအတူ၊ လာအတူပေါ့၊ ထ... တစ်ယောက်ယောက်ကို စီး”

သူမပုံစံလေးက ဂါဝန်အဖြူမှာ ပန်းရောင်အစက်လေးတွေ နှင့်မို့ နုနုဖတ်ဖတ်လေး လှနေလိုက်တာ။ ဆံပင်က တင်ပါးအထိ နှိုးအိနေပြီး ဖားလျားလေး ချထားသဖြင့် အရပ်မလေးလို့။

သူမကို မကြည်ဖြူကြတာမဟုတ်။ ကြည်ဖြူချင်လွန်းလို့ နေကြတာ။

“ဘယ်သူ့မှမစီးဘူး၊ လိုက်လည်း မလိုက်ဘူး” အားလုံး သွားကြဖို့အသင့်။ ခွာဖြူတို့ (၅) ယောက်ဆို

ကင်မရာတွေ၊ ဖုန်းတွေ၊ ကျောပိုးအိတ်လေးတွေနှင့် စတင် တောင်ပေါ်သို့ တက်နေကြပါပြီ။ သူတို့ (၄) ယောက်မှာသာ ယခု အချေအတင် ပြောနေကြရတုန်း။

သည်စဉ် ဂျေမီက ပြုံးစိစိနှင့်...

“ကေန္တတော့ မမလေးက ဆရာပဲ စီးစေချင်တာ ထင်တယ်။ ကိုရီးယားကားတွေထဲကလိုလေ ... ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ငါ မလိုက်ပါဘူးဆိုမှ”

သို့ပေမယ့် ဂျေမီပြောတာ ဖြစ်နိုင်သဖြင့် မာန်ဟုန် ကိုလူကိုယ် ကျောပိုးလိုက်ပါသည်။

“ဒါပဲ ... စောစောက ပြောပြီးရော၊ အချိန်တွေ ကြာလို့”

ဖိုးတာက ပွစီ၊ ပွစီပြောရင်း ခွာဖြူတို့ (၅) ယောက်နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားလျှင် ဂျေမီကလည်း အားကျမခံ ပြေးလိုက်မိ၏။

“အနံ့ခံရလည်း မနည်းဘူး၊ အင်တာနေရှင်နယ် အထိ စားလေးတွေ”

မာန်ဟုန်ကတော့ ယွန်းမီကို သက်သောင့်သက်သ ကျောပိုးရင်း အထက်စက်တော်ရာသို့ တာဝေးအပြေးသမားကြီး စတင်တက်ပါလေတော့သည်။

“စစ်သားတွေတောင် သေနတ်တွေ၊ ကျည်ဆံတွေ၊ ငှက်

တွေ၊ ကျောပိုးအိတ်တွေကိုလွယ်ပြီး သွားကြသေးတာပဲကွာ၊ ကိုယ့် ကျောပိုးအိတ်ကလေးက အမောပြေပါတယ်၊ မောရင် ကြည့်လိုက် ခဲ့ပဲ”

“အားနာပါတယ် အစ်ကိုလေးရာ”

“မနာပါနဲ့ မမရယ် ... ကျောပေါ်မှာ ရှုသားပေါက်မချနဲ့၊ ကျောမှာ ပူနွေးနွေးလေးဗျ”

“အာ”

ကောင်မလေး ရှက်သွားပြီး သူ့ကျောပေါ်မှ အတင်းဆင်း ခဲ့ ပြင်သဖြင့် တဟားဟား ရယ်ရင်း ပြေးတက်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်။ ဘုရားပေါ်ရောက်တော့ ဘုရားအတူဖူးကြရင်း လေနအေးရဲ့တိုက် ခတ်မှုမှာ အမောတွေပြေ ... လို့။

ပြည့်။

“အခန်း (၃) ခန်းပဲ ရတယ်ဟေ့၊ အခန်းလေးတွေကလည်း ဘုန်းကျဉ်းလေးတွေ၊ ဘယ်လိုတည်းကြမလဲ”

“လွယ်ပါတယ်၊ မိန်းကလေးတွေက (၂) ခန်းယူ၊ ကျွန် ဆော်တို့နဲ့ဆရာက တစ်ခန်း”

“ဟာ ... မင်းတို့နဲ့ အတူတူ မတည်းချင်ပါဘူးကွာ၊ ဘုရားသီးစော်နံတယ်”

“ဟား ဟား ဟား ဟား ... ဆရာရော လူပျိုသီးပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်လောက်ဘူးကွ၊ တို့ဆရာက အမေမိကန်မှာ ကျောင်းပြီးလာတာ ... စဉ်းစားကြည့်ပေါ့”

“အေးလေ ... ဒီထိတောင် ဇယားတွေက ဆက်နေတုန်း၊ ချည်းစားဆိုတာလေးကလည်း တန်းလန်း”

“ဟေ့ကောင်တွေ တော်ကြတော့၊ မင်းတို့လည်း လူပျို သီးလောက်ဘူး၊ အလကား ... လူပြီတွေ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

(၂) ယောက်သား သဘောတကျနှင့် တဟားဟား ရယ်နေ ရင်း သူတို့ကတော့ တစ်ခန်းယူလိုက်တာပါပဲ။ မာန်ဟုန် ဘယ်လို စီစဉ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ် ခွာဖြူ ဝင်ပြီး စီစဉ်၏။

“မာန်နဲ့ယွန်းမိရယ်၊ တို့ရယ်က တစ်ခန်းပေါ့၊ စံပယ်တို့

အခန်း (၁၇)

စက်တော်ရာမှာ ရေထပ်ချိုးကြပြီး (၁၀) နာရီလောက် နံနက်စာ စားကြသည်။ နောက် ပုဂံသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြ၏။

ကားပေါ်မှာ သီချင်းတွေ တကြော်ကြော်နှင့် အပျော်ဆွဲ ကတော့ ဖိုးတာနှင့် ဂျေမီ။ ခွာဖြူတို့ (၅) ယောက် အဖွဲ့မှာလည်း ခွာဖြူကလွဲလျှင် (၄) ယောက်လုံး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေကြသည်။ မာန်ဟုန်နှင့်ယွန်းမိကတော့ ပျော်သည်လည်း မဟုတ် သည်လိုပါပဲ။

ညနေ (၅) နာရီလောက် ရွှေစည်းဆုံစေတီတော်သို့ ရောက် သွားကြပြီး အနီးအနားရှိ ဟိုတယ်တစ်ခုခုမှာ နေရာရှာကြရသည်။ အခန်းလောက်အောင် ရပါစေလို့ ဆုတောင်းပေမယ့် ဆုတောင်း

အခန်းထဲ တို့ဝင်ရင် အရမ်းကျပ်သွားမှာ”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်”

သည်လိုနှင့် (၄) ယောက်က (၁) ခန်း၊ (၃) ယောက်က (၁) ခန်းနှင့် နှစ်ယောက်က (၁) ခန်း ယူကြရသည်။

“ခုည ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ အေးအေးဆေးဆေးနေရင်း ဘုရားကို စိမ်ပြေနေပြေ ဖူးကြမယ်၊ မနက်ဖြန်ကတော့ စွယ်တော် (၄) ဆူကို ပြီးအောင် ဖူးရမယ်”

“ပုဂံက ဘုရားတွေ အများကြီး၊ လမ်းညွှန် (ဂိုက်) ငှားပြီး လျှောက်ဖူးမှ နဲ့မှာ”

“(၃) ရက်လောက် အချိန်ပေးလိုက်ကြမယ်လေ၊ ဒါမှ နေ့ဘုရားတွေပါ စုံသွားမှာ”

“ပုဂံဘုရားတွေက ပြို့၊ ပျက်နေတဲ့ ဘုရားတွေကလည်း တကယ့်အထင်ကရ သမိုင်းဝင်တွေ ဖြစ်နေတယ်၊ ပုဂံဘုရားသမိုင်းစာအုပ်တွေ ဝယ်ပြီး အကြမ်းဖျင်း ဖတ်ကြည့်မှ ရောက်သင့်ရောက်ထိုက်တဲ့ ဘုရားတွေ အကုန်ရောက်မှာ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အကြံပြုချက်များကို နားထောင်ကြပြီး လောလောဆယ် ကိုယ့်အခန်းထဲသို့ ကိုယ်ဝင်လိုက်ကြသည်။

အခန်းထဲမှာ ခုတင်ကျယ်ကြီးတစ်လုံးစီပဲ ထည့်ပေးထားသည်။ (၃) ယောက်လောက်ပဲ အိပ်လို့ရမည်ပုံစံ။

“စံပယ်တို့တော့ ကျပ်မှာပဲ”

“မကျပ်လောက်ပါဘူး၊ ခုတင်ကို ကန့်လန့်ဖြတ်အိပ်ရင်တယ်”

“ကဲ... အရမ်းညောင်းနေပြီ၊ ဘယ်လိုနားကြမလဲ”

“ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲကြလေ၊ ကိုယ်ကတော့ ဒီလွတ်နေတဲ့ အခန်းကြမ်းပြင်မှာပဲ နားပါမယ်၊ ပေး... အိပ်ရာဖုံးကို ကိုယ့်ပေး၊ ခင်းလိုက်မယ်”

အိပ်ရာဖုံးကို ဆွဲခင်းပြီး သူ လှဲမည်ပြင်တော့ ယွန်းမီက ထားသည်။

“အစ်ကိုလေး ဘုန်းနိမ့်နေပါမယ်၊ ယွန်းမီက အငယ်ဆုံးပဲ အောက်မှာ လှဲမယ်”

“ဟယ်... မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုလေးရဲ့၊ ယွန်းမီနဲ့ပဲ သင့်တော်တယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ယွန်းမီ လက်နှစ်ဖက်အားကိုးနှင့် ခုတင်ပေါ်မှ လျှောဆင်းလိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်လုံးလေးနှင့် တုံးလုံးလှဲပြီး နေရာယူပစ်လိုက်လျှင် မာန်ဟုန် ခေါင်းကုတ်ရသည်။

“ကဲ... ခဏလောက် နားလိုက်ပါ အစ်ကိုလေးရယ်၊ ကားပေါ်မှာ ညောင်းနေကြတာလေ”

“ဟုတ်ပါတယ် မာန်ရယ်၊ လာ... ခုတင်က အကျယ်ကြီးပါ၊ အလယ်မှာ ဖက်လုံးတွေ ခြားထားလိုက်... ရပြီ”

နောက်ဆုံး ခွာဖြူပြောသည့်အတိုင်းပင် သူတို့အားလုံး စိတ်လွတ်၊ ကိုယ်လွတ် အနားယူပစ်လိုက်ကြသည်။

၅၁

ညကျတော့ သူတို့အုပ်စု ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ ဘုရားကို အေးဆေးစွာဖူးရင်း အနားယူကြသည်။ နောက်နေ့အတွက် ဂိုက်ရှာပြီး အစီအစဉ်ဆွဲကြသည်။

ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်မှ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ရှုမျှော်ခင်းတွေ ကြည့်လိုက်၊ ကောင်းကင်သို့ ကြည့်လိုက်၊ ညရှုခင်းတွေကို ဓာတ်ပုံ ရိုက်လိုက်ကြနှင့် (၉) နာရီလောက်ကျမှ ဘုရားပေါ်မှ ပြန်ဆင်းခဲ့ကြသည်။

(၁၁) နာရီထိုးသည်အထိ အနီးအနားမှာ လျှောက်သွားနေကြပြီးမှ သူတို့ ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာကြသည်။ ဖိုတာနှင့် ဂျေမီက သူ့ကို ပြုံးစေစေနှင့်ကြည့်ပြီး လက်မတွေ ထောင်ပြကြတော့ သူနှစ်ကောင်လုံးကို ဆဲပစ်လိုက်သည်။

သူ ယွန်းမီကို ကုန်းပေါ်ရင်း လမ်းမှာ တီးတိုးစည်းရုံးခဲ့တာပဲ။

“ယွန်းမီရယ် ... ငါ ရှိရိုးဆို ခိုးပါမယ်ဟာ၊ ငါနဲ့ခွာဖြူကို လွှတ်မထားပါနဲ့၊ ခုတင်ပေါ်မှာ ကန့်လန့်အိပ်ရင် အချောင်ကြီးပါ”

နှင့် အလယ်က အိပ်ပါနော်၊ ငါတို့နှစ်ယောက်တည်းဆို တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ စိုးလို့ပါ”

“ဟာ ... အစ်ကိုလေးကလည်း လာပြန်ပြီ၊ ယွန်းမီက အပျိုလေးပဲ၊ အလယ်မှာ မအိပ်ချင်ပါဘူး၊ အစ်ကိုလေး အလယ်မှာ အိပ်ပေါ့”

“ဪ ... နင်ကလည်း ဈေးကိုင်နေပြန်ပြီ၊ နင် အိပ်ပါဆိုမှ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရင် နင့်ကို ငါ စိန်ဆွဲကြီး ဝယ်ပေးပါမယ်ဟာ ... နော် ... နော်”

“အမယ် ... စိန်ဆွဲကြီးများ ဘာလုပ်ရအောင်လဲ၊ အပျိုလေးတန်မဲ့ အစ်ကိုလေးနဲ့ အတူမအိပ်နိုင်ပါဘူး”

“ဟ ... ငါက နင့်ကို ဘာလုပ်မှာမို့လို့လဲ၊ ငါ အလယ်မှာ အိပ်လည်း နင့်ကို ထိမှာပဲလေ၊ အထိခံရမယ့်အတူတူ နင် အလယ်မှာ အိပ်တော့ ငါ စိတ်ချ၊ လက်ချ အိပ်ရတာပေါ့”

“မခွာဖြူကို အားနာတယ် အစ်ကိုလေးရဲ့၊ သူ့မျော ဒီထိ အောင် လိုက်လာတာ”

“အောင်မယ် ... ငါတော့ အားမနာဘူးပေါ့၊ တော်တော် လုပ်ပေးဖို့ကောင်းတဲ့ ကောင်မလေး”

“တော်ပြီ ... အစ်ကိုလေး ကောက်ညှင်းကမစေး၊ ဆန်ကြမ်းက စေးနေတဲ့ လူကြီးပဲ၊ ပိုကိုပိုတယ်”

ဘာပဲပြောပြော ယွန်းမီ သူ့ကို ထောက်ထားမည် ထင်ပါ

သည်။ သူ့ကိုချီပြီး အခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ကြပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်ရာပြင်
ရသည်။

“ကိုယ်တို့ ခုတင်ကို ကန့်လန့်နေရာယူကြမယ် ကျယ်သွား
တာပေါ့။ ယွန်းမိက အလယ်မှာအိပ်၊ ခွာဖြူက ခေါင်းရင်းဖက်မှာ
အိပ်”

ညွှတ်သည်မို့ ဦးစားပေးသည့်အနေနှင့် ခွာဖြူကို ခေါင်းရင်း
ဖက်မှ ထားသည်။ မရွှေယွန်းမိက စောဒကမတက်ဘဲ ငြိမ်နေသဖြင့်
သူ ကျေးဇူးတင်ရသေး၏။

အဝတ်အစားလဲကြပြီး သူတို့သုံးယောက် အားပါးတရပ်
အိပ်ပစ်လိုက်ကြသည်။ ခုတင်ကလည်း အကျယ်သားပါ။

သူတို့နှစ်ယောက် အပူအပင်ကင်းစွာ အိပ်ပျော်သွားကြပေ
မယ့် ခွာဖြူ အိပ်မရပါ။ မာန့်ကို သူ အလွန်အင်မတန် ချစ်သည်။
သူမ နားလည်သည့်အချစ်ကတော့ ကိုယ်ခန္ဓာချင်း ရင်းနှီးသည့်
အချစ်။

ကိုယ်သိပ်ချစ်သည့် ချစ်ရလွန်းသူနှင့် ကမ္ဘာခြားနေရပေမယ့်
တစ်ခါလောက် ချစ်ခဲ့ရမည်ဆိုလျှင် ဖြေသာဦးမည်။ ကံကောင်းရင်
လည်း သားလေး၊ သမီးလေး ရချင်ရမှာပေါ့။

ယခုကျ ချစ်သူက သူမ ဘယ်လိုပင် လိုက်လျော လိုက်
လျော ရှောင်ထွက်သွားသည်ချည်း။ သူတို့လူမျိုး၏စောင့်စည်းမှုဆို
တာကို ခွာဖြူ နားမလည်။ ဘာလဲ ဘာတွေစည်းခြားထားလို့လဲ။

သူ့ချစ်သူကတော့ အလွန်ချစ်လိုက်တာ။ ဒုက္ခိတဖြစ်နေ
တာတောင် သားပိုက်ကောင်ကြီးလို ရင်ဘတ်ထဲထည့်ပြီး သွားလေ
ရာ ခေါ်သွားနေသည့်အဖြစ်။

ရှာမှရှားသည့်အချစ်။ ဒါကို ကောင်မလေးကတော့ သိပုံ
မပေါ်။ သူကပဲ တဖြူဖြူ တစုစုနှင့်။ မာန့်... ဒီလောက်တောင် ငုံ
သားမတတ် ချစ်နေတာကိုမျှား။

ခွာဖြူ အိပ်လို့မပျော်သည်နှင့် အိပ်ရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ
ထထိုင်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ချစ်သူတွေ
သာဆိုတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အကြင်နာပေးတာလည်း
မတွေ့ရ။ လူတွေကြားထဲမှာသာ အမြဲတတ်တွဲတွဲ။

ယခုလည်း သူတို့အိပ်ပုံက အလယ်မှာ လူတစ်ယောက်စာ
လောက် ခြားနေသည်။ ကောင်မလေးက ခွာဖြူဖက် ကပ်အိပ်နေ
ပြီး မာန့်ကတော့ ခုတင်ခြေရင်းဖက်မှာ။ နှစ်ယောက်လုံး နှစ်နှစ်မြိုက်
မြိုက် အိပ်ပျော်နေကြတာ သေချာပြီမို့ ခွာဖြူ အခန်းမီးကို လှမ်း
ဖိတ်လိုက်သည်။

မျက်လုံးကျင့်သားရသွားတော့ ဝိုးတဝါးအလင်းနှင့်ပင်
အားလုံးကို မြင်နေရသည်။ ခွာဖြူ မာန့်နှင့် ယွန်းမိရဲ့ကြားထဲသို့

တိုးဝင်ပြီး နေရာယူလိုက်သည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါ မာန်ရယ်၊ ခွာဖြူတို့ အချစ်ဆိုတာကတော့ ရုပ်ဝတ္ထုပိုပြီးဆန်တယ်၊ ချစ်သူကို ထာဝရပိုင်ဆိုင်ချင်ပေမယ့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် လုံးဝမရတာထက်စာရင် တစ်ခဏတာလောက် ပိုင်ဆိုင် ရလည်း ကျေနပ်နေမှာပါ”

ခွာဖြူ မာန်ကို ဖြည်းညင်းစွာ သူမဖက်သို့ လှည့်ယူလိုက် သည်။ စိတ်ချလက်ချ အိပ်နေသည့် မာန်ဟာ နိုးမလာပေမယ့် သူမကို ယွန်းမီ ထင်လိုလား၊ ဘာလားမသိ၊ အားပါးတရပင် ဖက် ပြီး ဆက်လက်အိပ်ပျော်နေသည်။

ခွာဖြူ ဘယ်လိုပဲ ရှေ့ဆက်ဆက် သူကတော့ အိပ်မက် ထင်နေမှာပဲ။

ကိုယ်လိုချင်တာကို ရအောင်မယူလိုက်နိုင်ပေမယ့် ခွာဖြူ စိတ်ချမ်းမြေ့စွာ သူ့အနားမှာပင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အနားယူပစ် လိုက်နိုင်ခဲ့သည်။

အား

“ဟင်”

ချဉ်သီးနဲ့ဆား အတူမထားကောင်းဘူးလို့ ဒါကြောင့် ပြောကြတာပဲ။ မာန်ဟုန် နိုးတော့ မိုးစင်စင်လင်းပြီ၊ ကောင်မလေး

က သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ။ သူက ဖက်ခေါင်းအုံးကြီးလို့သဘောထားပြီး ဖက်ရုံတင်မက ခွ...လို့။

“ဟာ”

သူ ကပျာကယာ လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး မျက်နှာတွေ ပူထူ သွားရသဖြင့် ခုတင်တစ်ဖက်စွန်းသို့ တိုးကပ်သွားရင်း သူမကို ကျော ခိုင်းလိုက်သည်။

ညက အိပ်မက်ကြီးက ဘယ်လိုလဲ။ ငါ သူကလေးအပေါ် များ ကျူးလွန်သွားမိလား။ အရမ်းအိပ်ချင်နေတာမို့ အိပ်ချင်မှူးတူး နှင့်မို့ ဘာမဆိုဖြစ်သွားနိုင်တာ။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဇောချွေးတွေ ပြန်လာသဖြင့် ခုတင်ပေါ်မှ သူနိုးလို ချွတ်နင်း ဆင်းလိုက်ပြီး ဆိုဖာပေါ်သို့ သွားထိုင်လိုက်သည်။

“ညက ငါ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ... ဘုရား... ဘုရား”

သူ ယွန်းမီကို လှမ်းကြည့်တော့ ဂါဝန်လေးက ပေါင်ရင်း ရောက်လုလု။ ခွာဖြူကို ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ ညဝတ်အင်္ကျီပန်း ရောင်လေးက ကြယ်သီးပြုတ်တာ ပြုတ်လို့။

ဘုရားရေ... ညက ငါများ အလယ်ခေါင် ရောက်သွား သေးလား။ ဟိုဖက်ရော... ဒီဖက်ရော ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတာ ငါ့ကြောင့် လား။ သူတို့ဘာသာ အအိပ်ကြမ်းလို့လား။

ခေါင်းနောက်လာသည်မို့ သူ သန့်စင်ခန်းနှင့် ရေချိုးခန်း တစ်ဆက်တည်းရှိရာ အခန်းထဲသို့ ဝင်ပြီး ခေါင်းမှ ရေလောင်းကာ

အေးအောင်ချိုးပစ်လိုက်သည်။

“အား”

သို့သော် ရေမချိုးခင် ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုယ်ပြန်ကြည့်တော့ ဇေဝဇဝါ။ သူ့အသက်အရွယ်နှင့် သူ့ဘဝအတွေ့အကြုံကြောင့် သူဟာ လူပျိုစစ်စစ်တော့ မဟုတ်ပါ။

အမေရိကန်မှာ သူငယ်ချင်းမလေးတွေနှင့် ဒိတ်လုပ်ဖူးအရက်သောက်ဖူးတာမို့ အခြေအနေအရ sex ကိစ္စ ဖြစ်ဖူးတာပါ။

ဒါကြောင့် ယခု... သူ့ကိုယ်သူ ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက်တော့ ဇေဝဇဝါ။ အိပ်မက်ကြောင့်လား။ တချို့ကာလသား အိပ်မက်မက်ရင် အပြင်မှာ ဒီလိုပဲလေ။

နောက်ဆုံး ခေါင်းကို ခါထုတ်ရင်း ရေတွေသာ အများကြီး ချိုးပစ်လိုက်သည်။ စိတ်က သန့်ရှင်းမလား။

သူ ရေချိုးပြီး မျက်နှာသုတ်စောင်ပတ်ခါ ထွက်လာတော့ နှစ်ယောက်လုံး နီးနေကြပေပြီ။ ယွန်းမီက မျက်နှာလွှဲသွားပြီး ခွာဖြူက သူ့ကို ရွန်းရွန်းစားစားနှင့် ဆွေးဆွေးမြည်မြည် ကြည့်နေသည်။

“မကြည့်ကြနဲ့ဟာ ငါ အဝတ်လဲမလို့ သွား... နင်ထိုလည်း ရေတစ်ခါတည်း ချိုးထား။ ဟိုကောင်မလေး... နေဦးပြီးမှ ငါ ပို့ပေးမယ်”

ခွာဖြူ သူ့ကို ပန်းတွန့်ပွဲပြီး ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားတော့မှ သူ အဝတ်တစ်စုံ အမြန်ထုတ်ဝတ်ရသည်။ အပူဒဏ်ခံနိုင်အောင်

ချည်သားရှုပ်နှင့် ချည်သား ဘောင်းဘီဒူးအုပ်။ အရောင်ဖျော့ဖျော့ အစိမ်းနုအစင်းတွေ။

ယွန်းမီကတော့ သူ့ကို နောက်ခိုင်းပြီး ထိုင်နေသည်။

“ကဲ... လှည့်တော့ ရပြီ အဝတ်ချွတ်ထားလေ၊ ခွာဖြူ ပြီးရင် မင်းအလှည့်”

“သိပါတယ်... အထဲကျ လဲမှာပေါ့”

“နေစမ်းပါဦး... ညက မင်းနဲ့ငါ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးနော်”

“ဘာလဲ... ဘာဖြစ်စရာလိုလို့လဲ”

“ငါ နီးနေတော့ မင်းကလည်း ဂါဝန်ဖရိုဖရဲနဲ့”

“အာ... အဲဒါကြောင့် အစ်ကိုလေးနဲ့ အတူမအိပ်ချင်တာ”

“ငါကလည်း မအိပ်ချင်ပါဘူး နေရာမရှိလို့သာ”

“မသိပါဘူး ပိုက်ဆံနဲ့မြောပြီး အခန်းနည်းနည်း ယူတာ လားလို့”

“ဟေ့... မင်းကို ငါ ရိုက်မိတော့မယ်နော်”

ဆိုတော့မှ ကောင်မလေး ငြိမ်သွားသည်။ သည်စဉ် ရေချိုးခန်းထဲမှ ခွာဖြူ ထွက်လာသဖြင့် (၂) ယောက်အတူ ငေးကြည့်မိကြသည်။ အနောက်တိုင်းချော ချောသည့် ခွာဖြူဟာ တစ်မျိုးဆွဲဆောင်မှုနှင့် ချစ်စရာကောင်းနေလိုက်တာ။

“ကဲ... ယွန်းမီအလှည့်”

ခွာဖြူပြောသဖြင့် မာန်ဟုန် ယွန်းမီကို ဆတ်ခနဲ ပွေ့ချီပြီး

ရေချိုးခန်းသို့ ပို့ပေး။ ရေပန်း ဖွင့်ပေးခဲ့သည်။

သူမ ရေချိုးပြီးလောက်မှာ ဝင်ခေါ်ရမည်။

ကိုယ်က အဝတ်လဲပြီးထားပြီမို့ ကင်မရာနှင့် ကျောပိုးအိတ် လွယ်ကာ အခန်းပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ဖိုးတာနှင့်ဂျေမီလည်း အပြင်မှာ ရပ်စောင့်နေပါပြီ။ သူတို့ရှုပ်က ပြုံးစိစိနှင့်။

“ဆရာ ... ညက အိုကေလား”

“ခွေးကောင်တွေ ... ငါ့ကိုများ နှာဘူးမှတ်နေသလား”

“ဪ ဆရာရယ် ... ခုတင်ကလည်း တစ်လုံးတည်း ကောင်မလေးက နှစ်ယောက်”

“တော်ကြကွာ ... တော်ကြ၊ ပေါက်ကရတွေ”

“ဆရာ ... နှစ်ယောက်မို့ အလုပ်မဖြစ်တာ၊ တစ်ယောက် ဆို အလုပ်ဖြစ်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်”

ဖိုးတာနှင့်ဂျေမီကို အသံတိတ်ဆဲလိုက်ပြီး သူတို့သုံးယောက် လိုက်ပို့မည့်ဂိုက်ကို လှမ်းပြီး ဖုန်းဆက်ကြသည်။

“ကျွန်တော် အောက်မှာ ရောက်နေပါပြီခင်ဗျာ”

“ဪ ... အေး အေး ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ငါတို့ လာခဲ့ နော်”

ဖိုးတာနှင့်ဂျေမီကို ဟိုတယ်အောက်ထပ်သို့ လွှတ်လိုက်ပြီး သူ အထဲသို့ ပြန်ဝင်တော့ ခွာဖြူက လှပစွာ ပြင်ဆင်ပြီးယေပြီ

ဘောင်းဘီတို အဖြူ၊ တီရှပ်အဝါနုလေးနှင့် နုနုလေး လှနေသဖြင့် သူ ယွန်းမိကိုလည်း ဘောင်းဘီတိုဝတ်ပေးဖို့ စိတ်ကူးလိုက်သည်။ သည်စဉ် ... ရေချိုးခန်းထဲမှ ...

“အစ်ကိုလေးရေ ... ပြီးပြီ”

သူကလေးအသံကြောင့် တံခါးဖွင့်ပြီး ချီထုတ်ရသည်။ ဆရာမလေးတွေနှင့် ဖြူနုဝင်းပနေသည့် ယွန်းမိရဲ့အလှအပက သူ့ ခင်ကို ပရမ်းပတာ ကိုင်လှုပ်နေ၏။

ချစ်လို့ လှနေသလား၊ လှလို့ ချစ်နေသလားတော့ မသိ။

“ကဲ ... အစ်ကိုလေး အပြင်ထွက်၊ ယွန်းမိ အဝတ်လဲ မလို့”

“ကိုယ် ကူဦးမယ်လေ”

“ရတယ် ... ယွန်းမိဘာသာ ဝတ်မယ်၊ မေခွာဖြူနဲ့ စကား ခပြောနေ၊ ပြီးမှ လှမ်းခေါ်မယ်”

“နင်ဟာလေ တော်တော်ရှည်တယ်၊ ဒီနေ့ ဘောင်းဘီဝတ်၊ ဟို သမီးကွာတာအဖြူလေးနဲ့ စပို့ရှပ်ပန်းနုရောင်”

“ဟာ ... အစ်ကိုလေးကလည်း ဘောင်းဘီမဝတ်ချင် ပါဘူး၊ ဘုရားတွေဖူးတာပဲ၊ လုံချည်ဝတ်မယ်”

“အောင်မယ် ... နင့်ကို ငါက ကျောပိုးရမှာ၊ လုံချည်ကြီး နဲ့ ငါ ဘုန်းနီမို့တယ်၊ အဆင်လည်း မပြေဘူး၊ ဒီဘုရားတွေက ကျွန်တို့ထီးရိုးလို ကန့်သန့်ချက်မထားပါဘူး”

“မထားလည်း ဂါဝန်ပဲ ဝတ်မယ်၊ ဒူးပေါ်၊ ပေါင်ပေါ်ဆေး မဝတ်ချင်ပါဘူး၊ နိုင်ငံခြားသူလေးတွေ ဝတ်တာကတော့ တစ်ခုပေါ့”

“နင်နော်... ငါ ထုမိတော့မယ်၊ လူကြီးစကားကို ဘာတော့မှ နားမထောင်ဘူး”

“မထောင်နိုင်ပါဘူး၊ ယွန်းမီ လုံလုံခြုံခြုံပဲ ဝတ်မယ်”

ပြောပြီး ခြေမျက်စိရောက်သည့် ချည်သားဂါဝန်အိအိလေးကိုပဲ ရွေးဝတ်လျှင် မာန်ဟန် အသည်းယားနေရသည်။ တော်တော် ဆိုးတဲ့ ကောင်မလေး။

သို့သော် သူမဟာ လူသူမို့ ဘာပဲဝတ်ဝတ် ချစ်စရာကောင်းပြီး နုဖတ်နေတာ အမှန်။ သူမ ရွေးသည့်ဂါဝန်က ပန်းရောင်နု အပွင့်လေးတွေနှင့် ကော်လန်ဝိုင်းလေးတွေ၊ ဇာလေးတွေနှင့်၊ သူနှင့်လှပြီး လိုက်ဖက်သည်ပါပဲ။

မျက်နှာကို သနပ်ခါး ပါးကွက်လေးလှူပြီး ဆံပင်လေးကို ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ချောင်းထိုး၊ ဦးထုပ်အဝိုင်းနှင့်ဆိုတော့ နေပူထဲ ဘုရားဖူးမည့် စတိုင်လေးက လှပြီး ရှင်းသန့်နေ၏။

“ကဲ... သွားကြစို့”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်မျိုး စီးတော်မြင်းကြီး အသင့်ပါပြီ ခင်ဗျာ”

“အစ်ကိုလေးနော်... သူပဲ အတင်းခေါ်လာပြီး”

ခွာဖြူ သူတို့ (၂) ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ စူးနှင့် နေရသည်မှာ ကိုယ့်အတွက် ဝမ်းနည်းလို့ပါ။

အခန်းကို သော့ပိတ်ပြီး သူတို့ (၃) ယောက် ဆင်းခဲ့ကြသည်။ မနက်စာ စားပြီးကြသည်နှင့် ဂိုက်ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ဘုရားဖူးခရီးစဉ် စတော့သည်။

၇၁၊ ၇၂၊ ၇၃၊

အခန်း (၁၈)

စွယ်တော်လေးဆူ ပူဇော်ထားရှိသည့် ရွှေစည်းခုံစေတီမှ စတင်ဖူးမျှော်ပြီး တုရင်တောင်စွယ်တော်၊ လောကနန္ဒာစေတီနှင့် တန့်ကြည့်တောင်စွယ်တော်ရှင်ဘုရားတို့ကို တစ်နေ့တည်း ပြီးအောင် ဖူးကြရသည်။

တန့်ကြည့်တောင်စွယ်တော်ရှင်သို့ သွားရာတွင် ဧရာဝတီ မြစ်ကိုဖြတ်ပြီး မော်တော်များနှင့် ကူးကြရသဖြင့် သူတို့အုပ်စု ဓာတ်ပုံ ရိုက်ကြ၊ ပျော်ကြရသည်။

စိတ်ဝင်စားစရာ စေတီပုထိုးများ များပြားလှသဖြင့် ထင်ရှားသည့် ဘုရားများကိုသာ ဦးစားပေးပြီး ဖူးကြရသည်။

အချို့စေတီများမှာ ထင်ရှားသော်လည်း စေတီဟောင်း

စေတီပျက်များ ဖြစ်နေကြသဖြင့် မသိသူကျော်သွား၊ သိသူမှ ဖော်စားရမလို။

သူတို့အဖွဲ့ကတော့ ပုဂံ စေတီပုထိုးများ စာအုပ်ကို လက်ကိုင်ထားပြီး ဂိုက်နှင့် ညှိနှိုင်းကာ လျှောက်ဖူးကြသည်မို့ နှံ့တော့ နှံ့စပ်ပါသည်။

မှောင်သည်အထိ ဖူးသည့်ကြားမှပင် ထီးလိုမင်းလို ဥပါလိသိမ်း၊ သရပါတံခါး၊ အာနန္ဒာစေတီတို့နှင့်ပင် အချိန်က မရှိတော့။

ခွာဖြူတို့ (၅) ယောက်မှာ အချိန်မရသဖြင့် နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာဖို့ တိုင်ပင်နေကြသည်။ သည်တစ်ခေါက်ကတော့ (၉) ရက်ပဲ ဗီဇာရှိကြသည်မို့ ယခုညပင် ရှမ်းပြည်ဖက်တက်ရမလို။

စစ်ကိုင်း၊ မန္တလေး ဝင်ဖို့ပင် အချိန်ရ၊ မရ တွက်ချက်နေကြရသည်။ ရန်ကုန်မှာ တစ်ရက်၊ ချောင်းသာမှာ နှစ်ရက်၊ ရွှေစက်တော်မှာ တစ်ရက်၊ ပုဂံမှာ တစ်ရက် နေမည်မို့ ရှမ်းပြည်နယ် အင်းလေးသို့ တန်းပြီးသွားကြရတော့မည်။

“ညဖက် ကားမောင်းလို့ ဖြစ်ရဲ့လား”

“ဖြစ်တယ် ... ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ညဖက် ကားမောင်းနေကြ၊ လူအုပ်ကလည်း ကောင်းတယ်၊ ညဖက်မောင်းတဲ့ ကားတွေလည်း ရှိတာပဲ”

“ဒါဆိုလည်း ချကွာ။ ဒါမှ မနက်လင်းတာနဲ့ ညောင်ရွှေရောက်နေမှာ တစ်နေ့လုံး အင်းလေး၊ တောင်ကြီးတွေ လျှောက်သွား

ညခရီးမို့ အေးချမ်းသာယာသည့် တပေါင်းညမှာ သီချင်း
ငေးတွေဆိုရင် မမေ့နိုင်အောင် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခဲ့ကြရသည့်သူ။

“ငါက လွတ်လွတ်လပ်လပ် အိပ်ပစ်လိုက်ချင်တာ”

နောက်ဆုံး အားလုံးပင် အိပ်ချင်နေသဖြင့် ကိုယ့်အခန်းတွေ
ကိုယ်ဝင်သွားကြလျှင် မာန်ဟုန် စကားမများနိုင်တော့ဘဲ
ဘက်သား အဝတ်တွေပင် မလဲနိုင်အောင် အားပါးတရ
ပိုက်မိကြလေသည်။

အခန်း (၁၉)

မနက် (၇) နာရီမှာ အားလုံးနီးသွားကြပြီး ရေချိုး အဝတ် အစားလဲ၊ နံနက်စာကို တက်သုတ်ရိုက် စားလိုက်ကြသည်။ နောက် ... အင်းထဲသွားဖို့အတွက် မော်တော်ဆိပ်သို့ ဆင်းလိုက်ကြသည်။

စက်လှေဆိပ်ပေါ့။ ရေတိမ်နေသဖြင့် ကမ်းနှင့်ရေထဲ အဝေးသား။

သူတို့အဖွဲ့ စက်လှေတစ်စီး ငှားလိုက်ပြီး နေရာယူလိုက်ကြသည်။ အားလုံးဆင်းပြီးတော့ စက်လှေထွက်သည်။ တစ်စင်းနှင့် တစ်စင်း ကျော်တက်ကြပေမယ့် အင်းထဲကျတော့ တမျှတအောင် ရေပြင်ကျယ်ထဲမှာ အားငယ်စရာ။

သို့သော် သူတို့အုပ်စုထဲမှာ ရေကြောက်တာ တစ်ယောက်

မှပေါ့။ ရေကြောက်တာ ယွန်းမီတစ်ယောက်ပဲ။ ခုနေ့ မှောက်များ မှောက်လို့ကတော့ ငါ တစ်ယောက်ပဲ ဒုက္ခိတာ။ အိုလေ ... သေနေ့ ဆရာရင်တော့ ဘယ်နေ့နေ ... သေမှာပဲ။

ကြောက်စိတ်ကို ဖျောက်လိုက်တော့မှ ပျော်ရွှင်မှုတွေ ဝင် ရောက်လာကြသည်။ စက်လှေထိုးခွဲမှုကြောင့် ဖြာနေသည့် ရေ ပန်းတွေနှင့် ကြည်လင်စိမ်းလဲ့သည့် အင်းရေပြင်က သူတို့အားလုံး ကို ဆွဲဆောင်ထားကြသည်။

သူများ စက်လှေတွေ ကြည့်လိုက်၊ အချင်းချင်း ရေနဲ့ပက် လိုက်၊ ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်လိုက်နှင့် ပျော်ရွှင်နေကြဆဲ။ ကိုယ့်စက်လှေ က စက်ရပ်သွားလျှင် အားလုံး မျက်လုံးဖြူးသွားကြသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ... စက်ပျက်သွားတာလား၊ လုပ်ကြပါ ဦး”

စက်က ရပ်သွားပြီမို့ အင်းထဲမှာ စက်လှေခမျာ ချာလည် ချာလည်။ လာသမျှ စက်လှေကို လှမ်းတားပြီး အကူအညီတောင်း ပေမယ့် ၃-၄ စီး ကျော်သွားပြီးတော့မှ စက်လှေတစ်စီးက ဆွဲခေါ် သွားပေးသဖြင့် စက်ပြင်ဆရာဆီ ရောက်တော့သည်။

ကျွန်းမျောတွေပေါ် ကပ်နေပြီမို့ အင်းလေးထဲမှာ ဘုန်းကြီး ကျောင်းတစ်ကျောင်းကို သွားဖူး၊ မမြင်ဘူးတာတွေ လျှောက်ကြည့် နေကြစဉ် စက်လှေပြင်ပြီးသွားသဖြင့် သူတို့အဖွဲ့၊ အင်းလေးဖောင် တော်ငါးဘုရားရှိရာသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်သွားကြရသည်။

ဘုရားဖူး၊ နောက် ... အင်းလေးရွာမဈေးကြီးကို ဝင်
လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ လျှောက်ဝယ်ကြသည်။

မာန်ဟန်ကတော့ ကြည်ဖြူစွာပင် သူ့ဒုက္ခအိုးလေးကို
ကျောပိုးလို့။ ယွန်းမီလည်း ကျင့်သားရနေပါပြီ။ ကိုရီးယားကားထဲ
ကလို ကျောပိုးထားသည့် လှလင်ကြီးနှင့် လုံမချောချောလေးကို
ရောက်လေရာအရပ်က ပြီးစိစိနှင့် ကြည့်ကြတာ၊ နောက်ကြတာ
ရိုးလို့။

တစ်ခါတော့ မာန်ဟန် ယွန်းမီကို တိုးတိုးလေး မေးမိသည်။

“ယွန်းမီ ... တကယ်လို့များ မင်းနေရာမှာ ငါ၊ ငါ့နေရာမှာ
မင်းဆိုရင်ရော ငါ့ကို ဒီလိုပဲ နိုင်ငံအနှံ့ ကျောပိုးပြီး ခေါ်မှာလားဟင်”

သူ့စကားက အပြောင်လား၊ အတည်လား၊ ယွန်းမီ အားနာ
တာတော့ အမှန်၊ တကယ်ကျ ဒီကိစ္စကြီးက ထင်သလောက်မလွယ်။

သူပဲ ရူးနေသလား၊ ကိုယ်ပဲ ထူးနေသလား၊ ယွန်းမီ
စကားပြန်ပြီး ပြောစရာမရှိ၊ ရင်ထဲမှာတော့ ...

“ဪ ... အစ်ကိုလေးရယ် ... ယွန်းမီကို ငြို့ငြင်နေ
ပြီလားကွယ်”

သူ့ကျောပေါ်သို့ မျက်ရည်စက်လေး ပေါက်ခဲနေကျလာသည့်
အထိအတွေ့။

“ဟာကွာ ... ကိုယ်က နောက်တာပါ၊ ကိုယ့်ဗလကြီးကို
လည်း ယွန်းမီ ဘယ်ကျောပိုးနိုင်မလဲ ... တိတ် ... တိတ်”

သူက ယွန်းမီကို ကလေးလေးလို တိုးတိုးလေး ချောနေဆဲ။
သူ့မှ လျှောက်လာနေကြသည့် ဘုရားဖူးလူငယ်လေးများက သီချင်း
ညီရင်း လှမ်းနောက်နေကြ၏။

“ဟေ့လူဆိုး ... တို့ကို ခင်ဗျားရဲ့သားပိုက်ကောင်လေး
ဦးပေးပါလား”

“အာဒန်နဲ့ဝေလို အချစ်မျိုးပါလား”

“မှားတယ် ... ဒေသကီရိလို အသည်းကွ၊ ကြည့်ပါလား
... လေဒီအမိုက်စားတွေ အများကြီးနဲ့ ဒါလေးကတော့ ရှယ်”

ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော သူကတော့ သူ့ညွှာလေးကို
ကျောပိုးပြီး ရွာမဈေးထဲမှာ တလည်လည်။

“အစ်ကိုလေး ... ညောင်းနေပြီ ယွန်းမီကို ဒီဆိုင်ရှေ့က
ဆိုင်ခုံမှာ ခဏချထားပါလား၊ ယွန်းမီလည်း လိုချင်စရာလေးတွေ
နဲ့လို့ပါ”

သူမ အတင်းလျှောဆင်းတော့မှ မာန်ဟန် သူမကို
အထည်ဆိုင်ကြီးတစ်ခုရဲ့ရှေ့မှာ ချပေးရသည်။ သူ့လေဒီ (၅) ယောက်
စာတော့ မျောက်ကလေးတွေလို ဟိုဒီလျှောက်သွားလို့၊ ကိစ္စမရှိ။
သူတို့နောက်မှာ ဖဝါးခြေထပ်လိုက်ပါနေတာ ဖိုးတာနှင့်လျှေမီ။

“အစ်ကိုလေး ... သူတို့နောက်လိုက်သွားပါဦး၊ ပြီးတော့
ဒီကိုပြန်လာလေ”

“အမယ်လေး ... တော်ကြာ ကိုယ့်ယမင်းရုပ်လေး

ပျောက်သွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ဒီဒုက္ခိတကို ဘယ်သူမှလည်း စိတ်မဝင်စားပါဘူး အစ်ကိုလေးရာ၊ ပူမနေစမ်းပါနဲ့”

“ထင်သလားဗျ... ဒီလိုဒုက္ခိတမျိုးလေးဆို ထမ်းပြေးရင် တဲ့လူတွေ အပို”

“ကဲပါ... လိုက်သွားလိုက်ပါဆို”

“ခုပဲ ပြန်လာမယ်နော်”

ဆိုင်နာမည်နှင့်တည်နေရာကို မှတ်ပြီး သူ နောက်ဆံတစ်ဝင်နှင့် ခွာဖြူတို့နောက် လိုက်သွားတော့ စောစောကတည်းက စိတ်ဝင်စားနေကြသည့် ဆိုင်ရှင်မမတွေက မေးကြ၊ မြန်းကြ၊ စပ်စုကြသည်။

“ညီမလေးက လမ်းမလျှောက်နိုင်တာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ (၂) လကျော်သွားပြီ၊ ကားတိုက်ခံရလို့ အာရုံကြောတွေ ထိခိုက်သွားတာ”

“ဪ... သူ့ကားနဲ့ တိုက်မိတာလား”

“သူ့အဒေါ်တွေရဲ့ကားနဲ့ တိုက်မိတာပါ”

“ဟင်... သူ ညီမလေးအပေါ် စိတ်ရှည်လိုက်တာနော်၊ သေချာပါတယ်... သူ မင်းကိုချစ်နေတာ”

“အို... မဟုတ်တာ မမတို့ရယ်၊ ကဲပါ... ညီမကို ရှိရာလုံချည်ဆန်းဆန်းလေးတွေ ပြစမ်းပါဦး”

သူမမှာလည်း ပိုက်ဆံအိတ်လေး စလွယ်သိုင်းထားတာမို့ နာလုံချည်လေးများကို ရွေးချယ်ပြီး ဝယ်နေစဉ်...

“ခါးပိုက်နှိုက်... ခါးပိုက်နှိုက်”

ဈေးတန်းထဲမှာ ပြေးလွှားနေကြတာ ရုတ်တရက်သဲသဲ။ ယွန်းမီလုံချည်လေးများကို လွှတ်ချပြီး အံ့အားသင့်နေစဉ် နောက်ဖက်မှ ချွေခနဲ ကောက်ချီသွားတာခံလိုက်ရသဖြင့် ကြောက်လန့်တကြား သွား၏။

ချက်ချင်းပင် သူမ အော်ဟစ်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် ထိုလူသန်ပြီးက သူမရဲ့ပါးစပ်ကိုလည်း လက်ဝါးကြီးနှင့် ပိတ်ထားသေးရာ ဈေးဝါးဝါးတောင် အသံထွက်လို့မရ။

“ငြိမ်ငြိမ်နေ... နင့်ခါးကို စားနဲ့ထောက်ထားတယ်၊ သေသွားမယ်... ဘာမှတ်နေသလဲ”

တကယ်ပင် ကျောပေါ်မှောက်ချီထားပြီး ခါးဆီမှလည်း အသွား ခပ်ဖိဖိထောက်ထားသဖြင့် စူးခနဲ။

ယွန်းမီ မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် မာန်ဟန်ကိုရော၊ ကူညီမည့်သူများကိုပါ ရှာဖွေမိရင်း လူအများကြားမှ ကင်းလွတ်သည့် လူခပ်ကြိုက်နေရာသို့ ပါလာရသည်။

“အစ်ကိုလေးရေ... ယွန်းမီကို ကယ်ပါဦး၊ အစ်ကိုလေး”

ရင်ထဲမှာ အသံကုန်အော်ဟစ်နေမိပေမယ့် ခါးဆီမှ စိုက်

၁၉၀ ဩဇာစင်္ကြာ

ထားသည့် ဓား၏နာကျင်မှုကြောင့် အသံမထွက်ရဲ။

သို့သော် သူမတို့၏ပုံစံကိုကြည့်ပြီး တချို့က အကဲခတ်စဉ် လူသန်ကြီးအား သူ့စက်လှေထဲသို့ သူမကို ပစ်ချလိုက်သည်။
“ဦး... လေးလိုက်တဲ့ဟာမ”

ထိုလူ၏ဓားလက်နှင့် ကင်းလွတ်သည်နှင့် ယွန်းမီ ဖြစ်ရာဖြစ် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စက်လှေခုံရုံကို ကိုင်၊ စောင်းပြီး လူတို့ကိုယ်လုံး ရေထဲသို့ လှိမ့်ချလိုက်တော့သည်။

“ဗွမ်း”

“ဟာ ... လုပ်ကြပါဦး၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ... မိန်းကလေး”

ရေထဲမှာ သူမ ရုန်းကန်နေမိသလား။ ခြေထောက်မယက်မိနေသလား။ ယွန်းမီ မသိတော့။ ယွန်းမီသိတာ “အစ်ကို့တော်ရေ” လို့ အားပါးတရ တင်းတအော်ဟစ်ပြီး အားကိုးနေမိတာပါ။

အခန်း (၂၀)

“ယွန်းမီ ... ယွန်းမီလေး... သတိရပြီလား”

သူမနားထဲမှာ ဦးခိုင်းတကြီး အသံတွေကြောင့် ကိုယ်မသေသေးပါလားဟူသည့်အသံနှင့် ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်တော့ ဇူးတွေက ကွေးတက်လာကြသည်။

“ဟင် ... ကျွန်မ ... ကျွန်မ”

“ယွန်းမီ ... ဈေးထဲမှာ မင်းကို လိုက်ရှာရင်း ရေထဲက ဦးခိုင်းဆယ်နေကြတာတွေလို့ ကိုယ်တို့ ယွန်းမီကို ပြန်တွေ့ကြတာ”

“ဟို... ဟို လူဆိုးကြီးရော၊ ကျွန်မကို ဖမ်းခေါ်သွားတာ”

“သူကတော့ ထွက်ပြေးသွားပြီး မမိလိုက်ဘူး”

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ကြောက်တယ်၊ ကျွန်မကို အိမ်ပြန်

ပို့ပေးကြပါရင်း အိမ်ပဲ ပြန်ပို့ပေးကြပါ”

“အခု အိမ်ပြန်မှာလေ ကလေးရဲ့၊ အခု ကိုယ်တို့အဖွဲ့ စက်လှေပေါ်မှာ၊ ညောင်ရွှေဟိုတယ်ရောက်ရင် ပစ္စည်းတွေယူပြီး ရန်ကုန်ပြန်ဆင်းကြမှာ”

ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ပွေ့ချီရင်း မာန်ဟန်စိတ်ရှည်စွာ ချောမောနေပေမယ့် ယွန်းမီ အကြောက်တွေ လွန်နေမိသည်။ ရေထဲကို ခုန်ချခဲ့ပေမယ့် သူမမှာ ရေစိုဝတ်တွေ မရှိတော့။ နောက်ထပ် ဂါဝန်လေးတစ်ထည် ကိုယ်ပေါ်ရောက်နေခဲ့ပြီ။

တစ်ကိုယ်လုံး စုန်ယင်နေတာက အအေးမိတာလား ဒါမှမဟုတ် ခုမှ တဆုံးတွေးပြီး ကြောက်လန့်သွားတာလား၊ မသိချေ။

ခွာဖြူတို့အဖွဲ့ကလည်း တတ်သမျှ၊ မှတ်သမျှ ဝိုင်းနေကြပေမယ့် ယွန်းမီ အလွန်ပင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမိသည်။ မျက်ရည်တွေ တလိမ့်လိမ့် စီးကျရင်း ရှိုက်ငိုနေသည်ကြောင့် အားလုံးပင် သနားကရုဏာသက်နေမိကြသည်။

“အဲဒီလူကြီးက ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ ခိုးသွားတာလဲ ကျွန်မမှာ ရွှေ၊ ငွေတွေ ဝတ်မထားဘဲနဲ့”

“ဪ... ကလေးက ချောတာကိုး၊ ရောင်းစားမဝနေမှာပေါ့ကွယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ် မထားခဲ့ချင်တာ၊ ခဏထားခဲ့တာနဲ့ ကံကောင်းလို့ မဟုတ်ရင် ကိုယ်ရင်ကွဲပြီး ဘယ်လိုမှ ဖြေသာမှာမလဲ”

မဟုတ်တော့ဘူး”

မာန်ဟန်လည်း ရင်ထဲမှာ စူးနှင့်ကြေကွဲနေရပါသည်။ သူ့ဆက်လှယ်လေးကို တကယ်သာ ဆုံးရှုံးလိုက်ရလျှင်ဆိုသည့်အတွေးက ရင်ကို တစ်စိတ်စိတ် ဖွဲ့ခြေနေ၏။

ယွန်းမီကလည်း ကလေးလေးလို တအိအိနှင့် ဝိုလို့ကောင်းနေဆဲ။ သူ ယွန်းမီကို ပွေ့ချီထားပြီး ရင်ခွင်မှာ ကပ်ထားမိပါသည်။ သူ့ရင်ဘတ်ကြီးမှာလည်း မျက်ရည်တွေနှင့် စိုစွတ်လို့။

ညောင်ရွှေရောက်တော့ ခေတ္တနားပြီး နေ့လယ်စာ စားသောက်ကြသည်။ ညနေ (၃) နာရီမှာ သူတို့တွေ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ကြသည်။

သည်အဖြစ်ကြောင့် အပြန်ခရီးမှာ တစ်ဖွဲ့သားလုံး နှုတ်ဆိတ်နေကြပါတော့သည်။

မိုးလင်းစမှာပင် သူတို့အဖွဲ့ အိမ်ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ အိမ်မှာ ခေတ္တနားပြီးလျှင် ခွာဖြူတို့အဖွဲ့အတွက် လုပ်စရာရှိတာတွေ သွားလုပ်ရပေဦးမည်။

သူ ကားထဲမှ ယွန်းမီကို ပွေ့ချီဖို့ လက်လှမ်းလိုက်လျှင် ခုမက သူ့လက်ကို တွန်းထုတ်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်မ လျှောက်လို့ရပြီ ထင်တယ်”

သူမဘာသာ ဖြည်းညင်းစွာ ထရပ်ပြီး လမ်းလျှောက်တတ်ခါစ ကလေးတစ်ယောက်လို ဒယ်ဒယ်နှင့် လျှောက်သွားလျှင် ဝမ်းအသာဆုံးမှာ မာန်ဟုန်ဖြစ်နေတော့သည်။

“ဟယ်... ချာတိတ် လမ်းပြန်လျှောက်နိုင်ပြီ ဟုတ်လား လှုပ်လို့ရပြီ၊ လှုပ်လို့ရပြီကွ”

သူမပါ ဝမ်းသာအားရ ခုန်ပေါက်နေပြီးမှ သူ့အဒေါ်တွေထံ သတိရသွားသဖြင့် ချက်ချင်းပင် ယွန်းမိကို ဆတ်ခနဲ ပွေ့ချီပြီး...

“အန်တီတို့ သိလို့မဖြစ်ဘူး၊ တော်ကြာ ချာတိတ် ပြန်လွှတ်နေလိမ့်မယ်”

မနက်စောစောမို့ သူ့အဒေါ်တွေလည်း မနိုးကြသေးဘဲ မောင်ဇော်တစ်ယောက်သာ နိုးနေပြီး သူတို့ကို ခြံတံခါးဖွင့်ပေးတာ။

ခွာဖြူတို့ (၅) ယောက်လုံးမှာလည်း ယွန်းမိအတွက် ဝမ်းသာအားရဖြစ်ပေးကြသည်။ နောက် အမှတ်တရလက်ဆောင်တွေလည်း ပေးကြသည်။

မာန်ဟုန် ဦးဆောင်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြချိန်မှာ မပုနှင့်ဒေါ်အေးမူလည်း အူယားဖားယားနှင့် လာကြိုကြသည်။

မာန်ဟုန်ကတော့ ယွန်းမိကို ပွေ့ချီပြီး ဘာကို နှုတ်ဆက်ဖို့ ဘာအခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

“ယွန်းမိ... ကောင်းကောင်းမကောင်းသေးဘဲနဲ့ အခြေအနေတွေ စောင့်ကြည့်ပါဦး၊ အန်တီတို့က လွယ်တာမဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်မ ပြန်ကောင်းလာနေပါပြီ၊ ပြန်လွှတ်လည်း ရပြီ”

“အောင်မယ်... မင်းမှာ မိဘတွေမရှိဘူးဆို၊ ဘယ်ကို သွားမှာလဲ၊ ကိုယ့်စကား နားထောင်စမ်း ချာတိတ်”

ဘာ အခန်းထဲရောက်ပြီမို့ (၂) ယောက်လုံး စကားတွေ တိတ်သွားကြပြီး ဘာကို နှုတ်ဆက်ကြသည်။ လက်ဆောင်တွေ ပေးကြသည်။ ဘာခမျာ အိပ်ရာထဲမှ ကားသံကြားကတည်းက အသင့်ထိုင်ပြီး စောင့်နေရှာတာ။

“ငါ့မြေးတွေကို အောင်းမေ့နေတာ၊ ဘာကိုရော သတိရကြရဲ့လား”

“ရပါတယ် ဘာရဲ့၊ ဖုန်းဆက်တိုင်း ဖုန်းလိုင်းက မမိလို့ပါ”

“အေး... အေး... ငါ့မြေးမရော ကျန်းမာရေးအခြေအနေ တိုးတက်ရဲ့လား၊ လမ်းခရီးမှာ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ သူကရော ဗိတ်တိုပြီး အော်ငေါက်မနေဘူးလား”

ယွန်းမိ ပြုံးနေလိုက်ပါသည်။

“ကျန်းမာရေးအခြေအနေ တိုးတက်လာတယ် ဘာ၊ ခြေထောက်တွေ လှုပ်လို့”

မာန်ဟုန် သူမပါးစပ်ကို လာပိတ်သဖြင့် ယွန်းမိ စကားသံ

တိတ်သွားရသည်။

“အခြေအနေတိုးတက်လာပါတယ် ဘာ၊ မကြာခင် ပြန်
ကောင်းလာမှာပါ။ ကဲ ... ယွန်းမိ ... ပြီးမှ ဘာဆီ ပြန်လာ
အခန်းပြန်ပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ အဝတ်လေး၊ ဘာလေးလဲ၊ ပြီးရင်
ဘာဘရော ယွန်းမိကိုရော မနက်စာစားဖို့ လာခေါ်မယ်”

“အိပ်ဦးမယ်လေ၊ ကျွန်မ အိပ်ရာက နိုးမှ စားမယ်”

“အေး ... အေး ... လာ”

ယွန်းမိ ကိုယ့်ဘာသာ ကြိုးစားပြီး လမ်းလျှောက်ကြည့်ချင်
ပေမယ့် သူက ပွေ့ချီပြီး အခန်းထဲထိ ပို့ပေးခဲ့သည်။

“တစ်ယောက်တည်း မသန်း မမြန်နဲ့ လျှောက်သွားမနေနဲ့
ဦး၊ လဲပြီနော်ဦးမယ်”

“ဒီနေ့ မမခွာဖြူတို့ ပြန်မှာလား”

“မနက်ဖြန်မှ ပြန်မှာပါ။ ယွန်းမိ လိုက်ပို့ချင်လို့လား”

“မပို့တော့ပါဘူးလေ၊ အိမ်ကပဲ အပြီးနှုတ်ဆက်လိုက်
မယ်”

“ကဲ ... အိပ်ချင် အိပ်၊ (၈) နာရီလောက်ကျ လာခေါ်
မယ်”

ယွန်းမိကို ခုတင်ပေါ် တင်ပေးခဲ့ပြီး မာန်ဟန် သူ့အခန်းထဲ
ပြန်ခဲ့သည်။ ညှော်ခန်းထဲမှာတော့ အန်တီ (၃) ယောက် နီးလာကြ
ပြီး ခွာဖြူတို့အဖွဲ့နှင့် စကားတွေ လှိုင်ပေါလယ်နေကြသည်။

သူတို့အဖွဲ့ကလည်း ဝယ်လာသည့်လက်ဆောင်တွေ ပေး
နေကြ၏။

ယွန်းမိ ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ နံရံကိုကိုင်ကာ လမ်းလျှောက်
ကျင့်နေခဲ့သည်။ ခြေထောက်တွေ ပြန်ပြီး လှုပ်နိုင်လာပြီဆိုပေမယ့်
အာရုံကြောတွေ၊ အကြောအခြင်တွေ သိပ်ပြီး မသန်စွမ်းသေးတာ
လားမသိ။ လဲကျမသွားရအောင် တစ်ခုခုကိုကိုင်ပြီး သူမ လမ်း
လျှောက်ရသည်။

လေဖြတ်ပြီး ပြန်ကောင်းလာသည့် လူမမာလိုပါပဲ။ လေ့
ကျင့်ခန်းတွေ၊ ဆေးတွေ လိုပေဦးမည်။ ယွန်းမိ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်
စိမ်ဖန်တီးချင်လှပြီမို့ ခုတင်ကို ကိုင်ပြီး လမ်းလျှောက်လိုက်၊ နံရံကို
ကိုင်ပြီး လမ်းလျှောက်လိုက်နှင့် လေ့ကျင့်နေမိသည်။

တုန်ချည်၊ တုန်ချည်ဖြစ်နေသေးသည်မို့ မောဟိုက်သွား
လျှင် သူမ အိပ်ရာပေါ် ပစ်လဲပြီး အနားယူမိသည်။

သည်စဉ် သူမ၏အခန်းတံခါးကို အကြမ်းပတမ်း ဖွင့်ပြီး
ဝင်လာကြသူများမှာ ဒေါ်ပန်းနုဆွေနှင့် ဒေါ်ပန်းနုဝေ။ တစ်ပတ်
လောက် မမြင်ရလို့ အောင်းမွေပြီး ရောက်လာတာတော့ မဟုတ်တန်
ရာ။

“ယွန်းပုဏ္ဏမိ... နင့်ခြေထောက်တွေ ပြန်လှုပ်နိုင်သွားပြီ ဆို”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါပေမဲ့... သိပ်တော့ မသန်စွမ်းသေးပါဘူး”

“အပိုတွေလုပ်မနေနဲ့... နင့်ကို ငါတို့ တာဝန်ယူထားရတာ (၂) လကျော်နေပြီ၊ ဆေးလည်း ကုပေးရသေးတယ်၊ ဒီလောက် ဒုက္ခပေးပြီးရင် တော်လောက်ပါပြီအေ၊ ညည်း ထွက်သွားပါတော့”

“နင့်ကို စရိတ် ဘယ်လောက်ထပ်ပေးရမလဲ... ဒါပဲပြောဖေဖေနဲ့ ကိုခွင်းကို အပိုင်ကိုင်ပြီး မျက်ရည်ခံထိုးဖို့တော့ မကြိုးစားနဲ့၊ ဒီအိမ်မှာ ငါတို့သဘောက ပိုပြီး အဓိကကျတယ်ဆိုတာ မှတ်ထားလိုက်ပါ”

ခရီးရောက်မဆိုက် လာပြီး နင်ချနေသည့် အဒေါ်ကြီးနှစ်ယောက်၏ သူမအပေါ်ထားသည့်မေတ္တာတွေကတော့ ဩချချင်စဖွယ်။ ယွန်းမိ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ၊ ရင်ထဲမှာ နောက်ဆံတင်းနေမိတာ ဘာလား၊ အစ်ကိုလေးလား”

သို့သော် ယွန်းမိ ဒေါ်ပန်းနုဆွေတို့ကို ခူးမထောက်ချင်တော့ပါ။

“ကောင်းပါပြီ... ကျွန်မ ထွက်သွားပါ့မယ်၊ ဒီတစ်နေ့တော့ နေပါဦး၊ မနက်ဖြန် ထွက်သွားပါ့မယ်”

“အို... မလိုချင်ဘူး၊ သွားမှာဖြင့်လည်း ဒီနေ့ပဲ သွားတော့”

“ကျွန်မ မခွာဖြူတို့ကို နှုတ်ဆက်ပါရစေဦး၊ သူတို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ပါ”

“ဘာမှ သူတို့ကို ဆွဲထည့်မနေနဲ့၊ ငါက ခွာဖြူနဲ့ကိုခွင်းကို သဘောတူနေတာ၊ ခွာဖြူက အမေခိုကန်က သူဌေးမလေး၊ ညည်းလို ကလေးကချေမဟုတ်ဘူး၊ ကိုခွင်းက ညည်းနဲ့သူ ချစ်သူတွေပါဆိုလို့ ဝမ်းနည်းနေရတာ၊ အခု ညည်းတို့နှစ်ယောက် ဘာမှမပတ်သက်ကြောင်း သက်သေပြတဲ့အနေနဲ့ သူတို့ချေမှာပဲ ထွက်သွားလိုက်တော့”

“ဘာနဲ့ အစ်ကိုလေးကို နှုတ်ဆက်ပါရစေဦး”

“ဘာမှနှုတ်ဆက်မနေနဲ့တော့၊ သူတို့ကို နှုတ်ဆက်လို့ကတော့ ညည်းကို ငိုကြီးချက်မနဲ့ တားကြမှာပေါ့၊ ညည်း ညှိမလုပ်မနေနဲ့တော့”

ချက်ချင်းပင် နင်ချနေသည့် အဒေါ်ကြီးနှစ်ယောက်အား ယွန်းမိ အံ့သြထိတ်လန့်ရပါသည်။ တော်တော်ကောက်ကျစ်တဲ့ မိန်းမကြီးတွေ။

“ကောင်းပါပြီ... ကျွန်မ အထုပ်အပိုးပြင်လိုက်ဦးမယ်”

“အောင်မယ်... အဝတ်တစ်ထည်၊ ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ လိုက်လာခဲ့တဲ့ ကောင်မကများ ဘာတွေယူနေဦးမှာလဲ၊ အဲဒီပစ္စည်းတွေအားလုံး ငါတူဝယ်ပေးထားတာတွေ၊ ထားခဲ့... နင့်ဘာသာ တစ်

ယောက်တည်း ထွက်သွားပေတော့”

သည်အထိပြောလာတော့ ယွန်းမီ နေရာမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထရပ်လိုက်သည်။ လှုပ်နိုင်ပြီဆိုပေမယ့် ပြေးတာ၊ လွှားတာမျိုးလည်း မလုပ်နိုင်၊ လမ်းလည်း သွက်သွက်မလျှောက်နိုင်။ လမ်းမှာ ခွေးတွေ လျှင်တောင် ပြေးနိုင်ဦးမှာမဟုတ်။

“ဒါဆိုရင်လည်း ကျွန်မ ခုပဲ ထွက်သွားပါမယ်၊ ဒါပေမယ့်... ကျွန်မရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေကိုတော့ ကျွန်မ ကန်တော့သွားလူပီသမှာပေါ့”

“မလိုဘူး... နှင် မျက်ရည်ခံသွားပြီး မထိုးနဲ့”

“မထိုးပါဘူး မယုံရင် အန်တီတို့ လိုက်ကြည့်လေ၊ ကျွန်မ အခန်းပြင်တွေကပဲ သူတို့ မသိအောင် ကန်တော့မှာပါ”

“အပိုအလုပ်တွေအေ... ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ အချိန်တွေ ဆွဲနေတာ”

“ကဲပါ၊ မမရယ်... နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ခွင့်ပြုလိုက်ပါ၊ ညည်း လုံးဝအသံမထွက်နဲ့နော်”

ယွန်းမီ ဘာပစ္စည်းမှ မယူတော့ဘဲ ဝတ်ထားသည့် ဂါဇန် အစိမ်းနုလေးနှင့် ပိုက်ဆံအိတ်သေးသေးလေးကိုလည်း စလွယ်သိုင်း လိုက်သည်။ အစ်ကိုလေး ပေးထားတာပေမယ့် လမ်းစရိတ်လောက် တော့ ယူရမှာပါပဲ။ ငွေလေးနှစ်သောင်း ထည့်ပေးထားသည့် အိတ် ပေါက်စလေး။

သူမဟာ ယခုမှ နုလန်ပြန်ထခါစ၊ အောက်ပိုင်းခြေထောက် တွေ ပြန်ပြီး လှုပ်ခါစမို့ လမ်းသွားတာ ဝိညာဉ်လေး လွင့်မျောနေ သည့်နှယ်။ ဒါကိုပဲ ဒေါ်ပန်းနုဆွေ အသည်းယားနေ၏။ တမင် လုပ်နေသည်၊ အချိန်ဆွဲနေသည်၊ ဓွက်မသွားချင်လို့ ဉာဏ်ဆင်နေ သည်ဆိုပြီး ဒေါသတွေ ထွက်နေ၏။

“တောက်... ငါ ဆွဲဆောင့်ပစ်လိုက်ချင်ပြီ ဒီကောင်မ”

“သည်းခံပါ မမရယ်... ထွက်ပဲသွားတော့မယ့်ဟာ”

ယွန်းမီ တရွေ့ရွေ့သွားနေတာ ဘာဘရဲ့အခန်းသို့ပါ။ ဘာဘ အခန်းရှေ့မှာ ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်ပြီး ရိုးရိုးကန်တော့နေရင်း မျက်ရည် ကျမိတာတော့ သူမ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလို့ပါ။

“ခွင့်လွှတ်ပါ ဘာဘရယ်၊ သမီး တိတ်တဆိတ်ကန်တော့ နဲ့ပါတယ်၊ ဘာဘကို စောင့်ရှောက်ခွင့်မရခဲ့တာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဘာဘရဲ့အခန်းရှေ့မှ ဖြည်းဖြည်းချင်း အားယူပြီး သူမ ထရပ်တော့ ယိုင်လဲလှလှ။ သူမကို ဘယ်သူမှ ဖေးမမယ့်သူ မရှိ။ ယွန်းမီ မာန်ဟန်အခန်းရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့ပြန်သည်။

“အသံ လုံးဝမထွက်နဲ့နော်၊ မြန်မြန်ကန်တော့”

ယွန်းမီကို ဒေါ်ပန်းနုဆွေ အံသွားစေသံနှင့် ကြိမ်းမောင်း၏။ သူမ အစ်ကိုလေးကို မျက်ရည်ဖြိုဖြိုကြဲကြဲရင်း ရိုသေလေးမြတ်စွာ ကန်တော့လိုက်ပါသည်။

“အစ်ကိုလေးရဲ့ပြုစုစောင့်ရှောက်မှုတွေကို ယွန်းမီ ဒီတစ်

သက်မမေ့တော့ပါဘူးလို့ အစ်ကိုလေးကြောင့် ကျွန်မရဲ့ခြေထောက်တွေ ပြန်ပြီးသန်စွမ်းလာခဲ့တာပါ။”

သူမ ကန်တော့ပြီးလို့ ပြန်မော့ချိန်မှာတော့ အခန်းတံခါး ပြုန်းခနဲပွင့်လာပြီး မာန်ဟန်ခွင်းအခြေအနေတွေကို သဘောပေါက်နားလည်သွားသည်။ သူ့အသွင်က ဒေါသတကြီးနှင့် ကမ္ပူကရုဏ်းထိုး

“အန်တီဆွေတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြတာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့မှာ လူစိတ်မှ ရှိရဲ့လား၊ လူသားချင်း စာနာထောက်ထားမှုဆိုတာတွေ ရော နားလည်ကြရဲ့လား။”

“အလိုတော်... သူ့ဘာသာ ပြန်မလို့ လျှောက်ကန်တော့နေတာ၊ ကျုပ်တို့နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ၊ အစာ... လို့ ဌာနပြန်မယ့်သူကို ကျုပ်တို့က ဘာလို့ တားနေရမှာလဲ”

“ယုတ္တိရှိအောင်လည်း ပြော၊ အန်တီတို့အဆင်က ဇာတ်ထဲက ပုဏ္ဏားရုပ်၊ ကုန်းရုပ်တွေ ထွက်နေပြီ၊ သူတစ်ယောက်ကို ကျွေးမွေးထားရတာ ခင်ဗျားတို့မှာ ဘာတွေအပန်းကြီးနေလို့လဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ကျွေးထားရလို့လား”

“ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း၊ ဒီကောင်မနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နင် အဒေါ်တွေကို စော်ကားနေလိုက်တာ၊ ငါတို့က အဒေါ်တွေ နင်က တူ၊ နင် ဘာမှစော်ကားမော်ကား ပြောနေစရာမလိုဘူး”

“အန်တီတို့မှ သူတော်ကောင်းစိတ်မမွေးကြဘဲ၊ ထ... ယွန်းမီ... မင်း ဘယ်ကိုမှ ထွက်သွားစရာမလိုဘူး၊ မင်းမရှိရင် ငါ

ဘယ်လိုမှ နေလို့ပျော်မှာမဟုတ်တော့ဘူး”

မာန်ဟန် ယွန်းမီကို ယုယစွာ ဆွဲထူလိုက်လျှင် ဒေါ်ပန်းနု ဆွေတစ်ယောက် ဒေါသတွေနှင့် ရူးလုမတတ်။

“ကဲ မာန်ဟန်ခွင်း... နင် ရူးနေပြီ၊ နင် အရူးအမဲသား စားမိနေပြီ၊ ဒီလို ဘာမဟုတ်တဲ့ အုတ်ကြားမြက်ပေါက်ကို တန်းတန်း ခွဲခြစ်နေတာ နင် ရူးနေလို့လဲ၊ တကယ့် သူဌေးမ ထိတ်ထိတ်ကြိုတော့မယူဘဲ ဒုက္ခိတမကို အရူးအမူးဖြစ်နေရသလား”

သူ့အဒေါ် ဘယ်လိုပြောပြော မာန်ဟန်ကတော့ ယွန်းမီကို တယုတယနှင့် ဧည့်ခန်းဆီသို့ တွဲခေါ်သွားခဲ့သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ခံစားချက်ကြောင့် လှိုက်ဖိုနေ၏။

“ကိုယ့်ကိုထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားမတဲ့လား... ယွန်းမီရယ်၊ ဘိုယ် ဒီလောက်ချစ်နေတာ မသိဘူးလားကွာ”

ဧည့်ခန်းဆိုဖာမှာ ထိုင်စေပြီး သူ့အနားမှာ ကပ်ထိုင်ပြီး ဓမ္မဇက်ထားမိသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင်၊ ယွန်းမီ နှာလည်း မျက်ရည်လည်ရွှဲ။

“အစ်ကိုလေးရယ်... ကိုယ့်ကို မကြည်ဖြူကြတဲ့အိမ်မှာ ကျွန်မ ကုပ်ကပ်ပြီး မနေပါရစေနဲ့တော့၊ ယွန်းမီ ဒီထက်ပိုပြီး အရှက်ခံခဲ့ပါရစေနဲ့တော့ရှင်၊ ကျွန်မကို ထွက်သွားခွင့်ပြုပါတော့နော်”

“ဘာ”

သူကသာ မခွဲနိုင်၊ မခွာရက်နှင့် တစ်ဆံခြည်တောင် မဝေး

နိုင်ငံဖြစ်နေရပေမယ့် သူမကတော့ ထွက်သွားမယ်လို့ပင် ကြံစည်နေပါပကော။

“နေစမ်းပါဦး ယွန်းပုဏ္ဏမိရယ်... မင်းက ငါ ပြုစုစောင့်ရှောက်လို့ ခြေထောက်တွေ ပြန်ကောင်းသွားတာနဲ့ ငါ့ရင်ဘတ်ကြီးစုံကန်ဖို့ ကြိုးစားတာလား။ အစကတော့ မိဘမဲ့လေးဆို၊ အခုက ပြန်စရာနေရာရှိသွားပြီတဲ့လား။ ငါ့မှာဖြင့် သနားလိုက်ရတာ၊ ကြင်နာလိုက်ရတာ”

“အစ်ကိုလေးရယ် ... ယွန်းမီ ဒီလိုပဲ ဒီအိမ်မှာ တစ်သက်လုံး ကပ်နေလို့ ဖြစ်မတဲ့လား”

“မင်းကို ငါ သားပိုက်ကောင်ကြီးလို ရင်ခွင်မှာ တစ်ချိန်ကျောမှာတစ်ဖုံ သယ်ပိုးပွေ့ချီပြီး ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် မငြိုမငြင်ခေါ်သွားနေတာ ငါ့အတွက် ကာဗာယူနေတာလို့ မင်းထင်သလား။ ငါ မင်းကို သိပ်ချစ်လို့ကွ၊ သိပ်ချစ်လို့ ဒီလိုပျော်စရာ၊ စိတ်လွှတ်စရာကောင်းတဲ့ ခရီးစဉ်မျိုးသွားရရင် မင်း ပြန်ကောင်းလာမှာပဲဆိုတဲ့စေတနာနဲ့ ငါ မင်းကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တာ”

“အခုကျ ... ဒီလိုပြုစုခဲ့သမျှ ငါ့ရင်ကို ခြေထောက်စုံကန်ပြီး ထွက်ခွာသွားဖို့ ငါ ရင်ကွဲဖို့ ဖြစ်နေပါလား ယွန်းပုဏ္ဏမိရယ်”

မေးကြောကြီးများ ထန်တင်းနေရင်း လက်သီးနှစ်ဖက်ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ခါ သူ ခံစားနေရတော့ ယွန်းမီရင်ထဲ ငှက်နင်းနေသော ခံစားရပါသည်။

“တော်ပါတော့ အစ်ကိုလေးရယ်၊ ယွန်းမီကို သူတို့တွေ ဆွေးလိုမောင်းထုတ်နေလည်း ယွန်းမီ အရှက်မရှိ ကုပ်ကပ်နေလိုက်မယ်။ အစ်ကိုလေး ကျေနပ်မယ်ဆိုရင် ယွန်းမီ ဒီအိမ်မှာ ခွေးတစ်ကောင်လိုပဲ သူတို့ ဆဲသမျှ၊ ဆူသမျှ၊ ငြိုငြင်ခံပြီး နေလိုက်ပါ့မယ်”

“ဘာလို့ သူတို့ ငြိုငြင်ရမှာလဲ၊ ဒါ ... ကိုယ့်အိမ်ပဲ၊ သူတို့ အားနေတာလည်း ကိုယ့်လုပ်စာ စားနေတာ၊ ယွန်းမီကို ဘယ်သူမှ သက်ဖျားနဲ့ မထိစေရဘူး အန်တီဆွေ ...”

ယွန်းမီကို ပွေ့ဖက်ထားရင်းမှ မာန်ဟုန် အော်ခေါ်လိုက်လျှင် ခေါ်ပန်းနုဆွေသာမက ခွာဖြူတို့ပါ အုပ်စုလိုက် ထွက်လာကြသဖြင့် မာန်ဟုန် ပါးစပ်ပိတ်သွားရသည်။ ညွှတ်သည့်တွေ့ရေမှာတော့ ကောင်းများလို့ မဖြစ်ပါ။

“လာ ... လာကြပါ၊ ခုမနက်စာ ... ကိုယ် ရွှေရှမ်းကန်မှာ ကျွေးမယ်၊ အင်းယားရဲ့အလှကိုလည်း ကြည့်ရတာပေါ့၊ ကိုယ့်ဆီရောက်တုန်း စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာတွေများ ရှိခဲ့ရင် တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

“မရှိပါဘူး မာန်ရယ်၊ မာန်ဖက်က အားလုံးတာဝန်ကျယ်ပါတယ်”

သူ တစ်ယောက်ချင်းစီကို စီစဉ်ထားသည့်လက်ဆောင်တွေ ပေးလိုက်သည်။ ခွာဖြူက အုပ်မျက်နှာနှင့် ယွန်းမီကို ကရုဏာသက်စွာ ငုံ့ကြည့်ပြီး ...

“ယွန်းမီလေး... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုယ်တို့ပြန်မှာ စိတ်ကောင်းလို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... မမတို့ကို ယွန်းမီ အမြဲသတ်ရနေမှာ”

“ယွန်းမီ မင်္ဂလာဆောင်ရင် မမတို့ကို ဖိတ်ရမယ်နော်”

ခွာဖြူ ယွန်းမီလက်ကလေးကို တယုတယကိုင်ပြီး ပြောနေလျှင် မာန်ဟန် ဝင်ပြီး...

“ဘာလဲ လက်ဖွဲ့ကြေးပေးမလို့လား၊ အဲဒါဆိုလည်း ခုထုတ်တည်းက လက်ဖွဲ့ခဲ့ကြပေတော့၊ ငါတို့က တန်ခူးကျရင် ဆောင်မှာ ယူတို့ ပြန်လာနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဟယ်... တကယ်လား”

သူတို့အားလုံး အံ့အားသင့်သွားကြသလို ဒေါ်ပန်းနုဆွေတို့ ညီအစ်မ (၃) ယောက်လည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားကြသည်မှာ ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်။

ညော်သည်တွေ့ရမှ ငါးစီးပက်စက်တွေ မပြောမိဖို့ ချုပ်ထားရပေမယ့် စရိုက်ကြမ်းသည့်ဘဝမှလာသူတွေပီပီ ယွန်းမီတို့ အရှေ့ဆွဲဆုတ်ပစ်ချင်စိတ်တွေက ပွင့်ထွက်တော့မတတ်။

အီလည်လည်ရုပ်ကြီးတွေနှင့် ခွာဖြူတို့အုပ်စုကို ပြုံးပြညော်ခံနေရပေမယ့် ယွန်းမီကိုတော့ မျက်စောင်းတခဲခဲ၊ ယွန်းမီ မျက်နှာညှိုးနေတော့ မာန်ဟန်လည်း မနည်းကူခြေဆည်နေရသည်။

ကိုယ့်အဒေါ်တွေအကြောင်းလည်း သိတာပဲ။ အိမ်မှာ

မင်းမူနေသည့် ကြက်ဆူပင်တွေ၊ ဘာဘရော... ယွန်းမီပါ စိတ်ဆင်းရဲအောင် နှိပ်စက်ကြမည့်သူတွေ။

လောလောဆယ်တော့ ခွာဖြူတို့အုပ်စုကို လိုက်ပြီး လုပ်ကိုင်ပေးစရာတွေ ရှိသေးတာမို့ သူ ယွန်းမီကို ဘာဘအခန်းထဲမှာ နေခိုင်းလိုက်သည်။

ပါးစိပ်မှလည်း တဖွဖွမှာခဲရသည်။

“ယွန်းမီ... သူတို့ ဘယ်လိုပဲနှင့်နှင့် အရေးမလုပ်နဲ့နော်၊ ကိုကို... ယွန်းမီတို့ အဆင်ပြေအောင် အားလုံး စီစဉ်ပေးမယ်နော်၊ လောလောဆယ် ဘာဘအနားမှာ သွားနေ၊ အကြောင်းရှိရင် ကိုကိုဆီ ဖုန်းဆက်”

“အစ်ကိုလေး... ကိုယ့်အဒေါ်တွေလည်း ကိုယ်ပြောလေ”

“အမယ်လေး... သူတို့ကတော့ ထန်းပင်ပေါ်က တရွှေတွေ၊ ဘယ်လိုပြောပြော နားဝင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုကိုကြည့်ကျက်လုပ်ပေးပါမယ်ကွာ... နော်”

ချစ်သူချစ်ခြင်းတရားတွေကို နားလည်နေရသည်မို့ ယွန်းမီမျက်နှာ ညှိုးညှိုးလေးနှင့်ပင် အိမ်မှာကျန်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

၃၁၈ ၃၁၈ ၃၁၈

အခန်း (၂၁)

ယွန်းမီ ဘာဘရေအခန်းထဲမှာရောက်နေပြီး ဘာဘမေးသမျှ တွေ ဖြေနေရသည်။ ဘာဘကိုလည်း အဆင်ပြေ မပြေ မေးနှင့် မြေးအဘိုးတွေ အဆင်ပြေနေကြတုန်း။

ဒေါ်ပန်းနုထွေး ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဖေဖေ ... ဒီနေ့ ထွေးတို့ ဆိုင်သွားမလို့ အပြန်ကျ ဘာစားမလဲ၊ ဘာဝယ်ခဲ့ရမလဲ၊ ဪ... ဖေဖေတို့ဖို့ ထွေး ခွားနို့ စစ်စစ်လေး၊ သကြားနို့ ကျိုထားတယ်၊ သောက်လိုက်ကြဦးနော်၊ ခွားနို့က အရိုးအဆစ်ကို သန်မာစေတယ်တဲ့ ဖေဖေ”

သူယူလာသည့် ဗန်းထက်မှ ခွားနို့ဖန်ခွက် (၂) ခွက်ကို ကြင်ကြင်နာနာပေးနေတော့ ဦးဘဆွေ ဝမ်းသာကောင်း သာသနာမှာ

သမယ့် ယွန်းမီမှာတော့ တစ်မျိုးကြီး။

ငါ့ကို အဆိပ်ခတ်ပြီး အပျောက်ရှင်းကြတော့မှာလား၊

ယွန်းမီ တအံ့တဩနှင့် ငေးကြည့်နေလျှင် ဒေါ်ပန်းနုထွေး အပြုံးနှင့် ခွားနို့ဖန်ခွက်ကို ယွန်းမီလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးရင်း...

“အဆိပ်ခတ်မထားပါဘူး ညီရယ်၊ ကိုယ့်လည်ပင်းတော့ ကိုယ် ဘယ်သူမှ ကြိုးကွင်းမစွပ်ဘူး၊ စိတ်ချ၊ လက်ချသောက်၊ ညီမတို့ ကျန်းမာမှ ငါတို့လည်း ဆေးဖိုဝါးခ အကုန်သက်သာမှာ”

ကိုယ်တိုင်လက်ထဲထည့်တာမို့ ယွန်းမီ ... ခွားနို့ကို ကုန် အောင်သောက်လိုက်မိသည့်နောက် ...

ဒူး

ယွန်းမီ သတိရလာတော့ သူမဘေးမှာ လူတစ်ချို့။

“ဟင်”

ကားဂိတ်ထဲမှာပါလား၊ သူမရင်ထဲ စူးအောင့်နာကျင်မိ တာ ဒေါ်ပန်းနုထွေးတို့ ညီအစ်မများ၏လူမဆန်မှုကိုပါပဲ၊ မိန်းမချင်းလည်း ကိုယ်ချင်းမစာ၊ ညီမချင်းလည်း မစာ။

အဝေးပြေးကားဂိတ်ထဲမှာ သူမကို လာပစ်ထားခြင်းပါ။ သူမကိုယ်မှာ ဖိုက်ဆံအိတ်လေး လွယ်ထားပြီး လက်မှနာရီလေး ဆတ်ထားခြင်းကြောင့် အချိန်ကို သူမ ကြည့်လိုက်နိုင်ပါသည်။ (၄)

နာရီ။ ညနေ (၄) နာရီပေါ့။

ဘုရားရေ... မနက် (၉) နာရီလောက်ကတည်းက သူ့အိပ်ပျော်သွားတာလား။ သတိလစ်သွားတာလား။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်လည်စစ်ဆေးရင်း ယွန်းမီ မျက်မှောက်တွေကျလာတော့ ကားဂိတ်မှာ လက်မှတ်ဖြတ်သည့် မိန်းကလေး (၂) ယောက်က သူမကို လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

ယွန်းမီအနားမှာလည်း ခရီးသည်တွေ။ သူတို့လည်း ဒီလိုခုံတန်းရှည်ပေါ်မှာ အိပ်နေ၊ ထိုင်နေကြတာမို့ ယွန်းမီကိုလည်း ဒီလိုထင်နေကြပုံ။

သူမ ကိုယ့်နေရာမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထရပ်ရင်း လက်မှတ်ရောင်းနေသည့် မိန်းကလေး (၂) ယောက်ထံသို့ သွားပြီး စုံစမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဘယ်အချိန်တည်းက ဒီကိုရောက်နေတာလဲဟင်”

“မနက် (၁၁) နာရီလောက်ကတည်းကပဲ။ ညီမကို အခုံတန်းပေါ်မှာ သိပ်ပစ်ခဲ့ကြတာ”

“ဘာမှာခဲ့ကြသေးလဲဟင်”

“ညီမ နေမကောင်းလို့ ကြည့်ပေးထားပါ... တဲ့ မနက်ကို မုန့်ထုပ်တွေတောင် ပေးသွားတယ်။ သူတို့ ပြန်လာမှာ... ဟေ့”

“ဪ... ဘယ်လိုပုံစံတွေလဲဟင်”

“ခပ်ချောချောမိန်းမ (၂) ယောက်နဲ့ အသားမည်းမည်း”

(၁) ယောက် လာပို့တာပဲ”

“အခု ဒီကားဂိတ်က ဘယ်ကိုသွားကြတာလဲဟင်”

“ဒီကားဂိတ်က မန္တလေးသွားတဲ့ဂိတ်”

“ဪ... ညဖက်ထွက်တဲ့ကား ရှိသေးလား”

“ရှိသေးတယ်။ ညနေ (၆) နာရီ ထွက်မယ်”

“ကျွန်မကို လက်မှတ် (၁) စောင်ပေးပါ”

“ညီမလေး... မန္တလေး သွားမလို့လား။ ဟိုမှာ အသိရှိလို့လား”

ယွန်းမီ တွေဝေနေပြန်သည်။ ငါ အိမ်ပြန်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ ငါပဲထွေးကြီးက ကြည်ဖြူပါ့မလား။ ငါကလည်း မသန်မစွမ်းနဲ့။ ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ။

သူမ ကြောင်ငေးနေစဉ် လက်မှတ်ရောင်းသည့် မိန်းကလေးက သူမ၏အခက်အခဲကို နားလည်နေပုံနှင့်။

“ညီမကြည့်ရတာ ဒုက္ခတွေ့နေပုံရတယ်။ မမတို့ ဘာကူညီရမလဲ။ လမ်းစရိတ် မရှိတော့လို့လား”

“ရှိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာကူညီရမှာလဲ။ မနက်က လာပို့ထားကတည်းက တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုလို့ တွေးမိပြီးသား”

လူတွေကို ယုံလို့မရတာ၊ နေရာတိုင်းမှာ လူကုန်ကူးမှုတွေ ရှိတတ်တာကို ယွန်းမီ သိပါသည်။ ဒါကြောင့် သူမ ဘယ်သူ့ကိုမှ

မယုံ။ သူမ အစ်ကိုလေးထံ ဖုန်းဆက်ချင်ပေမယ့် သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို အလွတ်မှတ်မထားမိပါ။

သည်ကြားထဲ သူမမှာလည်း ဖုန်းမပါလာတော့သဖြင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ မိဘအိမ်ပြန်လျှင်ရော၊ မေမေ့ကို ယွန်းမီ စိတ်နာပါသည်။ ထို့အတူ မေမေကလည်း ပထွေး ဝမ်းသာအောင် စိတ်နာနေကောင်း နေပါလိမ့်မည်။

နောက်ဆုံး သူမ မေမေထံ ဖုန်းဆက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး အများသုံးဖုန်းမှ ခေါ်လိုက်သည်။ အိမ်ဖုန်းမို့ ပထွေးတော်ကြီးနှင့် မတိုးဖို့ သူမ ဆုတောင်းရင်း ဖုန်းခေါ်လိုက်လျှင် ...

“ဟဲလို ... အမိနို့ရဲ့ပါ”

ဆိုသည့် ဦးကျော်ဗလ၏အသံကြီး ကြားလိုက်ရသဖြင့် ယွန်းမီ ဖုန်းကို အလန့်တကြား လွှတ်ချမိလိုက်သည်။ သူမ ကံကောင်းလိုက်တာ။

သူမကို ခွေးတစ်ကောင်လို ကားဂိတ်မှာ လာပြီး စွန့်ပစ်ထားတာ ဒေါ်ပန်းနုထွေးတို့ညီအစ်မနှင့် မောင်ဇော်ပဲ ဖြစ်ရမည်။

ဘယ်ကိုမှ မသွားတော့ဘဲ လောလောဆယ် ခရီးသည်များနှင့်သာ သူမ ရောထွေးပြီး နေလိုက်ပါသည်။

နွေလယ် (၁) နာရီလောက်မှာ မာန်ဟုန်အိမ်သို့ လှစ်ခနဲ ပြန်လာခဲ့တာ ယွန်းမီကို စိတ်မချလို့ပါပဲ။ သူမထံ ဖုန်းဆက်တော့လည်း ကိုင်မည့်သူမရှိ။ ခွာဖြူတို့အဖွဲ့ကိုတော့ သံရုံးမှာ ထားခဲ့သည်။

သူ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေလိုက်တာ သုသာန်တစ်ပြင်နှယ်။ မာန်ဟုန်ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ။ အလုံးကြီး ဆို့တက်လာခဲ့ပြီ။

“ယွန်းမီ ... ယွန်းမီရေ ... ယွန်းမီ”

သူ တစ်အိမ်လုံး လှည့်ရှာရင်း ဘာဘာအခန်းထဲသို့ အပြေးရောက်သွားတော့ ဘာလည်း ခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်နေလိုက်တာ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်။ ဘယ်အချိန်ကတည်းက အိပ်ပျော်နေသည်မသိ။

သူ မီးဖိုဖက်သို့ အပြေးသွားကြည့်ပြန်သည်။ မီးဖိုထဲမှာ မပုနှင့်ဒေါ်အေးမူတို့နှစ်ယောက်ကိုသာ မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာနှင့် တွေ့ရသည်။

“မပု ... နင့်မမလေး ဘယ်ရောက်သွားလဲ၊ အိမ်မှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲ၊ အန်တီတို့ရော”

“သူတို့ ဆိုင်ထွက်ကြတယ်၊ မပုတို့ မီးဖိုထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေကြရတယ်၊ ဒေါ်ပန်းနုဝေက မပုတို့ကို စောင့်ပြီး ခိုင်းနေတာ၊ အပြင်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ မသိရဘူး”

“ဟင် ... အော်သံဟစ်သံတောင် မကြားရဘူးလား”

“မကြားရဘူး၊ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲ၊ အဲ ... နွားနို့

နှစ်ခွက်ယူသွားတာတော့ တွေ့တယ်”

“သူတို့ ဆိုင်သွားတယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားပြီးတော့ ဒေါ်အေးမူ တို့အိမ်ထဲမှာ ယွန်းမိကို ရှာကြတယ်။ မတွေ့တော့ဘူး။ ဘာဘလည်း အိပ်နေတာ ခုထိ မနိုးဘူး။ တစ်မနက်လုံး အိပ်နေတာ”

“တောက် ... ဒါ လုံးဝမမိုးသားဘူး။ ဘာဘနဲ့ယွန်းမိကို ဆေးခတ်လိုက်တာဖြစ်မယ်။ မပု ဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းဆက်ပါ။ ဘာဘ အတွက် ဖုန်းခိုခိုရတယ်။ ငါ အန်တီတို့ဆီ ဖုန်းဆက်မယ်။ တော်တော် လူမဆန်တဲ့ ငါ့အဒေါ်တွေ”

မပုက ဆရာဝန်ထံ ဖုန်းအပြေးဆက်သလို၊ မာန်ဟန် သူ့အဒေါ်တွေဆီ ဖုန်းဆက်သည်။

“အန်တီတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြတာလဲ၊ ယွန်းမိကို ဘယ်လို လုပ်ပစ်ကြတာလဲ၊ သူ့သာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် အန်တီတို့ကို တရားနဲ့ မယ်”

“အလိုတော် ... ကိုသားရယ် ... အန်တီတို့လည်း ဘာမှ မသိရပါလား။ သားတို့သွားပြီး အန်တီတို့လည်း ဆိုင်ကို ထွက်လာ ကြတာပါ။ အခု ယွန်းမိကို အိမ်မှာ မတွေ့ဘူးလား။ ဒီကောင်မလေး ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေပါလိမ့်။ လင်နှောက်များ လိုက်သလား”

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့ဗျာ၊ ပြော ... ယွန်းမိကို ဘယ်လို လိုက်ကြတာလဲ၊ ဘာလဲ ... ရောင်းစားပစ်လိုက်ကြတာလား”

“စွပ်စွပ်စွဲစွဲ သားရယ် ... အန်တီတို့က ဒီလိုလုပ်မယ်”

အစားတွေလား။ ကိုယ့်သား ဒီလောက်ချစ်နေတဲ့ ဒုက္ခိတလေးကို ... အဟင်းဟင်း ... ကဲ ... ဒါပဲနော်၊ ဆိုင်မှာ လူကျနေလို့ကွယ်”

ဒေါ်ပန်းနုဆွေ ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ပြီမို့ သူ ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် ချေတော့ပါ။ မာန်ဟန်တစ်ယောက် အိမ်မြှောင်အပြီးပြတ်သလို ခြေ မကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ။

ဆရာဝန်ရောက်လာလျှင် ဘာဘကို စမ်းသပ်ကြည့်ရှုပေးရ သည်။

“အိပ်ဆေးတွေ ထည့်ထားတာ၊ ဆေးများသွားလို့ မနိုးတာ၊ အန္တရာယ်မရှိတော့ပါဘူး။ ဆရာ အမှူးပြောဆေးတွေ ထိုးပေးခဲ့တယ်။ နှိုးလာမှာပါ။ နှိုးလာရင် စွပ်ပြုတ်ပူပူလေးတိုက်၊ ပြီးမှ ဒီဆေးတွေ တိုက်ပါ”

ဘာဘလိုပဲ ယွန်းမိကိုလည်း ခွားနှိတ်လိုက်မှာ အသေ အချား၊ ထို့ကြောင့်သာ။ ဘယ်သူမှမသိဘဲ သူမကို ခေါ်ထုတ်သွား ခဲ့ကြတာ။

မာန်ဟန် ခေါင်းမီးတောက်နေရသည်။ ယွန်းမိကို ဘယ် လိုရှာမလဲ။

“အဲ ... မောင်ဇော်ရော ... မောင်ဇော်”

“သူ အန်တီတို့အဖွဲ့နဲ့ ပါသွားတာ ခုထိ ပြန်မလာသေး ဘူး”

သွားပြန်ပြီ တစ်ကွက်။

နောက်ဆုံး သူ ရဲဉာနသို့ လူပျောက်တိုင်ဖို့သာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ သူ့တစ်ယောက်တည်းတော့ ဘယ်လိုမှ ရှာရမည်မဟုတ်။ အိပ်ပျော်နေမည်ဖြစ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူတို့ ဘယ်လိုများ ရက်စက်လိုက်ကြမှာပါလိမ့်။

မာန်ဟုန် အနီးဆုံး ရဲစခန်းသို့သွားကာ ယွန်းမီဇာတ်ပုံနှင့် တကွ အခြေအနေတွေကို ရှင်းပြပြီး တိုင်ချက်ဖွင့်လိုက်သည်။ သူ ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေပြီလေ။ ရဲအရာရှိက ...

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားရဲ့အဒေါ်တွေ လက်ချက်ပေါ့”

“သေချာတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့က ဝန်မခံဘူး။ ဆရာတို့ပညာနဲ့သာ စစ်မေးပါတော့၊ ကျွန်တော့်ကောင်မလေးက ဒုက္ခပေးလေးပါ။ သူတို့ကားနဲ့ တိုက်မိလို့ အောက်ပိုင်းမလှုပ်နိုင်တာ (၂) လ ရှိပါပြီ။ ပြန်ကောင်းတာ (၂) ရက်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ကောင်းပြီဆိုပေမယ့် လူကောင်းလို မသန်စွမ်းသေးပါဘူး။ အန္တရာယ်များလွန်းလှပါတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်လိုက်ပါမယ်”

မာန်ဟုန်ခမျာ ကောက်ခိုးပုံထဲ အပ်ကျပျောက်သလို ဘယ်ကစပြီး အစကောက်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေရသည်။

နောက်တော့ ခွာဖြူတို့အဖွဲ့ကိုသာ အိမ်ပြန်ခေါ်လာပြီး ညှော်ဝတ်တွေကျေနပ်ပေးမယ့် လူက လုံးဝ နေမထိထိုင်မသာ။ သူတို့အဖွဲ့လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရသည်။

“ဂျေဝင်တာ ကြောက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာနော်၊ ခွာဖြူတို့ ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲဟင်”

“ယူတို့မှာ ဘာအပြစ်မှမရှိပါဘူး။ ကိုယ် ညှော်ဝတ်မကျေမှာသာ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ခုည စိတ်ချမ်းသာ၊ လက်ချမ်းသာ နေရအောင် အဆင်ပြေတဲ့ ဟိုတယ်တစ်ခုခု ပို့ပေးပါမယ်၊ မနက်ကျ လေဆိပ်ဆင်းဖို့လည်း ကိုယ် စီစဉ်ပေးပါမယ်၊ လိုက်မပို့နိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါတော့နော်၊ ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး မီးလောင်ခံနေရပါပြီ”

“ကိုယ်တို့ နားလည်ပါတယ်၊ တို့တွေ ပျော်စရာခရီးရှည်ကြီးကို အတူသွားခဲ့ကြရပြီပဲကွယ် ... ကျေနပ်ပါပြီ၊ ယူတာဝန်တွေ ကျေခဲ့ပါပြီ၊ ယွန်းမီအတွက် ကိုယ်တို့လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဝမ်းနည်းရပါတယ်”

အားလုံးကို အဆင်ပြေမည့် ဟိုတယ်တစ်ခုသို့ ပို့ပေးပြီး မနက်လေယာဉ်ကွင်းဆင်းဖို့ပါ စီစဉ်ပေးခဲ့ပြီး အားလုံးကို သူ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါသည်။

သူကတော့ ကန္တာရခရီးသည်ကြီးလို ချစ်သူပျောက်ကို ရှာပုံတော်ဖွင့်ရပါဦးမည်။

၇၁၈ ၇၁၉ ၇၂၀

အခန်း (၂၂)

တာ၊ ဘာသာသမီးတွေရဲ့လက်ချက်ဆိုတာလည်း ဖွင့်ပြောလိုက်ပြီ
ခုလောက်ဆို သူတို့ကို ရဲစခန်းက ခေါ်ပြီး စစ်နေလောက်ပြီ”

“ဟင်... ဒါဆို သူတို့ အဖမ်းခံရမှာလား၊ သူတို့လက်ချက်
ရော သေချာရဲ့လားကွာ”

“ဟာ... ဘာတောင် ကိုယ့်သွေးသားဖက်က စိုးရိမ်နေ
ပြီ၊ နာနေပြီ၊ မဟုတ်တာလုပ်လို့ကတော့ အပြစ်ဒဏ်ခံရမှာပေါ့
ယွန်းမိကို ရောင်းစားတယ်ဆိုရင် လူကုန်ကူးမှုနဲ့ အဖမ်းခံရမှာပေါ့”

“အေးလေ... သင်းတို့ကလည်း သန္ဓေ ဆိုးပါတယ်၊
စိတ်ဓာတ်တွေကိုက မကောင်းခဲ့တာ၊ သူ့အမေလည်း စရိုက်ကြမ်း
ပါတယ်၊ သူတို့က ပိုဆိုးတယ်၊ ခြောက်... ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခ၊ ဘာသာရဲ့သမီး
တွေဟာ မရောင့်ရဲနိုင်ကြဘူး၊ ဆင်းရဲတွင်းထဲက ဆွဲထုတ်ခဲ့ပေမယ့်
ရောက်တဲ့နေရာမှာ လောဘမသတ်နိုင်ကြဘူး၊ သူတို့က ဒီမှာရှိသမျှ
ပစ္စည်းကို အပိုင်စီးချင်ကြတာ”

ဦးဘဆွေ သံဝေဂတွေ ရနေပြီး တညည်းညည်း တဖြည်း
ဖြည်းနောက်ကို မှန်ဟန် စောင့်မနေနိုင်တော့၊ ဖေဖေကို လှမ်းပြီး
အကြောင်းကြားရ၊ တိုင်ပင်ရသည်။

“ဖေဖေ... ယွန်းမိကို ဖေဖေညီမတွေ အိပ်ဆေးခတ်ပြီး
ခွေးတစ်ကောင်လို ဘယ်သွားစွန့်ပစ်တယ်မသိဘူး၊ သား သူတို့လို
ရဲတိုင်လိုက်ပြီ”

“ဟေ... ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားကွာ၊ သေချာရဲ့လား”

“သေချာတယ် ဖေဖေ၊ ဘာကိုလည်း နွားနို့ထဲ အိပ်ဆေး
ခတ်လို့ ဆရာဝန်ခေါ်ပြီး စစ်ဆေးကုသရသေးတယ်၊ ဖေဖေနုမတွေ
အရမ်းလူမဆန်တာပဲ၊ အဲဒါ ဖေဖေကို အသိပေးတာ”

“သူတို့ (၃) ယောက်လုံး ဖေဖေနဲ့မတည့်တာ၊ ယောင်းမ
နဲ့ မတည့်တာ... စိတ်ဓာတ်တွေ မပြည့်ဝလို့ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ကွာ...
ကိုယ့်အဒေါ်တွေဆိုတော့လည်း စဉ်းစဉ်းစားစားတော့လုပ်ပါ”

“ဟာ... ဖေဖေ အိမ်မှာ သူတို့ရှိနေတာ မြွေပွေးခါးပိုက်
ပိုက်ပဲ၊ ဘာကိုလည်း အမြဲပြဿနာရှာတယ်၊ အခုလည်း ဘယ်
လောက် လူမဆန်လိုက်သလဲ၊ သူတို့ကြောင့်ဖြစ်ရတဲ့ ဒုက္ခိတလေး
ကို ဘယ်သွားရောင်းစားလိုက်တယ်မသိဘူး၊ သားတော့ သူတို့ကို
လုပ်လည်း မကျွေးချင်တော့ဘူး၊ အိမ်မှာလည်း လက်မခံချင်တော့
ဘူး”

“အဖေက သူ့သမီးတွေကို ဘယ်ခွဲနိုင်မလဲကွ၊ ဆိုးဆိုး
ကောင်းကောင်း မိဘဆိုတာ သားသမီးကို ချစ်မြဲပဲ”

“တော်ပါ ဖေဖေရာ၊ ကဲပါ... ဒါဆိုလည်း သူတို့ဆိုးသမျှ
သားက ခါးစည်းခံနေရမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဖေဖေလိုပဲ နိုင်ငံခြား
ထွက်ပြေးရမှာလား၊ ယွန်းမိကို ပြန်ရှာတွေ့ရင်တောင် ပြဿနာရှာ
နေကြဦးမှာ”

“အေးပါကွာ... ဖေဖေ စဉ်းစားပေးပါမယ်၊ သားကရော
ယွန်းမိကို တော်တော်စွဲလမ်းနေတာလား”

“သံယောဇဉ်ရှိတာ သနားတာပါ ဖေဖေရာ”

“အေးပေါ့ကွာ ... စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း လုပ်ပေါ့”

ဖေဖေကိုဖြတ်ပြီး ဘာဘာကို မပုတီးနှင့် အပ်ခဲ့ကာ သူ ယွန်းမိကို လျှောက်ရှာဖို့ ကားနှင့်ထွက်ခဲ့ပြန်သည်။ သည်စဉ် သူ့ဖုန်းသံ ဖိုးတာထံမှ ဖုန်းဝင်လာခဲ့သည်။

“ဆရာ ... အိမ်မှာ ဘာထူးခြားလဲ”

“ထူးတာပေါ့ကွာ ... ယွန်းမိကို ငါ့အဒေါ်တွေ ဘယ်လိုလိုက်မှန်း မသိလို့ သူတို့ဒိုင်ဘာမောင်ခေါ်လည်း ပျောက်နေတယ်”

“ကျွန်တော် မနက်က သူတို့အဖွဲ့နဲ့ တွေ့တယ်၊ ကားထဲမှာ မသင်္ကာလို့ လှမ်းကြည့်တော့ ယွန်းမိ အိပ်နေတာ တွေ့ရတယ်”

“သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ် ဆရာ၊ သူတို့အကြံအစည်ဆိုတာ သေချာတယ်”

“အေး ... ဒါဆို မင်းပါ () ရဲစခန်းကို လာခဲ့ကွာ သူတို့ ငြင်းနေလို့ ငါ သွားနဲ့ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ ... ကျွန်တော် လာခဲ့ပါမယ်”

မာန်ဟန် သူ့အဒေါ်များကို စစ်ဆေးမေးမြန်းနေသည့် ရဲစခန်းသို့ ကားကို အမြန်မောင်းနှင်လာခဲ့၏။ စခန်း ရုံးခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ဆူညံနေသည့် သူ့အဒေါ်များ၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

သူတို့ (၃) ယောက်ဟာ မည်သူ့ကိုမျှ ကြောက်သည့် လူတွေမဟုတ်ပေ။

“လာခဲ့ ... မယားတရား၊ အဒေါ်တွေကို မဟုတ်တမ်း တရားတွေ စွပ်စွဲတဲ့ကောင်၊ ရဲအရာရှိကြီးရယ် ကျွန်မတို့ ဆိုင်မှာ တစ်နေကုန်ရှိပါတယ်၊ ဆိုင်နီးချင်းတွေကို ခေါ်စစ်နိုင်ပါတယ်၊ သူက တူပေမယ့် ကျွန်မတို့ကို မကျေနပ်နေတာပါရှင်”

“ဟုတ်တယ် ... ရဲအရာရှိကြီး မယုရင် ဆိုင်နီးချင်းတွေကို ခေါ်မေးပါ၊ သူက ကျွန်မတို့ကို မကောင်းကြံစည်နေတာပါ”

သို့သော် ... သူမတို့အုပ်သဏ္ဌာန်များကိုကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို ဖြစ်ကွယ်ထားနေမှန်း ရဲအရာရှိများ ရိပ်မိပါသည်။ မိန်းမသားတွေမို့ ခေါ်ယူစစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းသာ။

သက်သေအထောက်အထား လည်း မရှိသဖြင့် ဖမ်းဆီးလို့ မရ။

သည်စဉ် ဖိုးတာ ရဲစခန်းသို့ ရောက်လာပြီး မနက်က ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်နေရာမှာ၊ ဘယ်လိုပုံစံတွေဖြင့် တွေ့ပါသည်ဟု တိုင်ကြားလိုက်သည့်အခါ ဒေါ်မန်းနုဆွေတို့ (၃) ယောက် ငြင်းလိုက်ကြသည်မှာ ဆွေ့ဆွေ့ခွန်မတတ်။

“အဲဒီကောင်က မာန်ဟန်ရဲ့တပည့်ပါ၊ သူတို့အချင်းချင်း နှစ်ပေါက်တစ်ပေါက်ရိုက်ပြီး ကျွန်မတို့ကို ထောင်ချမလို့ ကြံစည်နေကြတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့အဖေ့ကျွန်မတို့က အဖေတို့ အဖေကဲ့ မောင်နှမတွေပါ။ ရှိသမျှ အမွေ၊ သူတို့ချည်း လက်ဝါးကြီးအုပ်ချုပ်လို့ ကျွန်မတို့ကို ရှင်းထုတ်နေတာ၊ မယ့်ရင် စုံစမ်းကြည့်ပါ”

မိန်းမသားတွေမို့ မျက်ရည်လည်ရွှဲနှင့် ယုံအောင်၊ သနားအောင် ပြောနေလျှင် ရဲများ အကျပ်ရိုက်နေကြသည်။ ဘာမှသက်သေမခိုင်လုံသည်မို့ ဖမ်းထားလို့လည်း မဖြစ်။ နောက်ဆုံး ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနှင့်ပင် ဘာမှအဖြေမရလိုက်ကြဘဲ ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ကြသည်။

“ဘာမှမပူနဲ့ ကိုမာန်ဟုန်း၊ ကျွန်တော်တို့ နယ်မြေအလိုက် အကြောင်းကြားထားပြီး ရှာဖွေပေးပါမယ်”

“သူတို့လက်ချက်ပါလို့ သေသေချာချာ သတင်းပေးတဲ့ ကြားထဲက ပြန်လွှတ်လိုက်ကြတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲဗျ၊ ဆင်ကောင်ကြီး မြင်နေရဲ့သားနဲ့ ဆင်ခြေရာ ရှာနေကြတော့ အဖြစ်မှန် ဘယ်ပေါ်တော့မလဲ”

“ဒါပေမဲ့... သူတို့ပြောတာတွေလည်း မှန်နေတာပဲလေ၊ ဖိုးတာက ခင်ဗျားတပည့် ဖြစ်နေတယ်၊ နောက် သူတို့ကို တရားခံလို့ ယူဆပြီး ရိုက်ပုတ်စစ်ဆေးရအောင်လည်း ဂုဏ်သရေရှိအမျိုးသမီးတွေ”

“ကဲပါဗျာ... သင့်သလိုသာ ရှာဖွေပေးပါတော့၊ ကျွန်တော့်ကို တရားခံအဖြစ် မဆွဲတာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ”

မာန်ဟုန်းခွင်း ငေါ့ပြောလိုက်ပေမယ့် ရဲအရာရှိတစ်ယောက်က...

“ဒါတော့ မပြောနိုင်ဘူးဗျ၊ ဒေါ်ပန်းနုဆွေတို့ (၃) ယောက်က ခင်ဗျားကို တန်ပြန်ပြီး တရားစွဲမယ်လို့ တိုင်ပင်နေကြတယ်၊ အခုနေတွေ၊ ဘာတွေနဲ့ ရှင်းပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့... မှတ်သားလောက်ပါပေတယ်၊ သူတို့ တရားစွဲရင်လည်း ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်ပါ့မယ်၊ ခုတော့ သွားခွင့်ပြုပါဦး”

မာန်ဟုန်းခွင်းနှင့် ဖိုးတာတို့ ရဲစခန်းမှ အလျင်အမြန် ခြန်ထွက်ခဲ့ကြပြီး ဖြစ်နိုင်ခြေရှိမည်နေရာများကို လျှောက်ရှာကြဖို့ စားနှင့် လျှောက်သွားကြသည်။

ဒေါ်ပန်းနုဆွေတို့ (၃) ယောက်ကလည်း မာယာတွေ၊ ဆူလက်တွေဖြင့် မာန်ဟုန်းခွင်းကို ဒုက္ခပေးဖို့ တိုင်ပင်ကြစည်ကြရင်း အိမ်သို့ အမြန်ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

“သူ့ကို အနည်းဆုံး အချုပ်ထဲရောက်အောင် ဖန်တီးသိုက်ရင် အိမ်မှာ ငါတို့ ကြိုက်သလို ဖန်တီးလို့ရတယ်၊ အဘိုးကြီးကတော့ ထည့်တွက်မနေနဲ့တော့”

“သူ့ကိုလုပ်ရင် သူ့အဖေက ငြိမ်ခံနေမလား၊ ဟိုက ဆက်တယ်နော်”

“အမယ်လေး... သူက အမေရိုကားမှာပါ၊ ဒီလောက်လည်း ကြောက်ချေးပါမနေပါနဲ့ မမရယ်”

၂၂၆ ကြယ်စင်မြို့

“လူက အမေရိကားမှာပေမယ့် သူ့မှာ လက်တံထွေ အများကြီး၊ ကြည့်လုပ်ကြဦးနော်၊ တော်ကြာ သဒ္ဓါကြေးလေးတောင် မစားရဘဲ ဖြစ်နေဦးမယ်”

“ညီမ၊ ကြောက်ရင် ဘေးရှောင်နေလိုက်၊ ဒီနေ့ ငါတို့ ခဲစခန်းအခေါ်ခံရတာ အရမ်းခံပြင်းတယ်၊ စိတ်လည်း နာတယ် အလကား မယားတရား၊ ဟိုဒုက္ခိတမကိုများ အကောင်းမှတ်တယ်”

“ဒင်းဘာသာ ညားပစေပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ မမဝေတို့က ကောင်မလေးကို သွားလွှင့်ပစ်ရတာလဲ”

“ကြည့်မရလို့ဟေ့၊ ကောင်မကိုလည်း သောက်မြှောက်တယ်၊ မာန်ဟုန်ကိုတော့ ခုမှ ပိုပြီး မုန်းသွားတာ၊ အစာ အချိုသတ်လို့ ရသေးတယ်”

မာန်ဟုန်ကတော့ သူ့အဖေတွေသည်အထိ သူ့အမေ မုန်းတီး နာကြည်းနေတာ လုံးဝမသိပါချေ။

အခန်း (၂၃)

ယွန်းမိ ကိုယ့်မြို့ရှိ သူငယ်ချင်းများနှင့် ဖုန်းဆက်ပြီး ကိုယ့်အိမ်အခြေအနေ မေးရသည်။ သူမကို အမွေပြတ်စွန့်ပစ်ထား ပေမယ့် မေမေကတော့ စိတ်နာချင်မှ နာမှာပါ။

“မြတ်မြတ်ရေ ... ငါ့အမေ ဘယ်လိုနေလဲဟေ့၊ ငါ့ကို အရမ်းများ စိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲလား၊ အိမ်ကသတင်း ဘာကြားလဲ ဟေ့”

“ဟာ ... နင့်ပထွေးကြီးက အရမ်းဒေါသထွက်နေတာ၊ မင်္ဂလာဆောင်မယ့် မနက်ကျမှ ထွက်ပြေးလို့ သူတို့ အရှက်ကွဲတယ် ဆိုပြီး နင့်အကြောင်း လုံးဝစကားအစမခံဘူး၊ အခု ... နင့် ဘယ် ရောက်နေတာလဲ၊ (၂) လလုံးလုံး ဘယ်သွားပုန်းနေတာလဲ၊ ပြော

ပါဦး၊ နင်ဟာ နေနိုင်လိုက်တာ”

“ငါ ကားတိုက်ခံရပြီး အောက်ပိုင်းမလှုပ်နိုင်တော့တာ (၂) လလုံးလုံးပဲ၊ ကားပိုင်ရှင်တွေက တာဝန်ယူပြီး စောင့်ရှောက်ထားတာ”

“ဟယ် ... ဒုက္ခိတဖြစ်သွားပြီ ဟုတ်လား၊ အခုရော ပြန်ကောင်းသွားပြီလား၊ ယွန်းမီရယ် ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ငါ နင့်ကို ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟေ”

“ငါ မေမေနဲ့ ပြန်ပြီး ဆက်သွယ်ချင်တယ်၊ ပြန်လာချင်တယ်၊ ငါ့ပထွေးရဲ့သားရော၊ သူတို့ ဘာလုပ်နေကြလဲ”

“နင်တို့အိမ်မှာပဲပေါ့၊ လုပ်ငန်းတွေ ဦးစီးနေကြတယ်လေ၊ နင်ကလည်းဟာ ကိုယ့်အိမ်ပဲ၊ အတင်းပြန်လာပေါ့၊ သူတို့များ ဘာအရေးစိုက်စရာလိုလဲ”

“နင်ပြောသလောက်သာလွယ်ရင် ငါ ခုလို ဘယ်ထွက်ပြေးနေစရာလိုမလဲ၊ မဖြစ်ပါဘူးဟာ၊ ငါ သူတို့သားအဖနဲ့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်ပါဘူး၊ မေမေ့ကိုသာ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါ၊ ငါ ပြန်လာချင်တယ် ... လို့”

“အေးပါ ... ငါ မေးပေးမယ်၊ နင့်ကို ဘယ်လိုဆက်သွယ်ရမလဲ၊ အခုရော ကောင်းသွားပြီလား”

“ကောင်းသွားပြီ၊ ဒါထက် နင့်မှာ ရန်ကုန်မှာ အမျိုးနွယ်ဆို ငါနဲ့ ဆက်သွယ်ပေးပါလား၊ ငါ့ကို အခု ကားပိုင်ရှင်တွေက

ပြန်ကောင်းသွားပြီဆိုပြီး တာဝန်ယူတော့လို့ အိမ်ပြန်လာဖို့ကလည်း ခက်နေတော့ ရန်ကုန်မှာပဲ အလုပ်တစ်ခုခုရရင် လုပ်နေချင်လို့ပါ”

တစ်ဖက်မှ မြတ်ရှင်းချို့ ခေတ္တ အသံတိတ်သွားပြီး ချက်ချင်းပင် ...

“ဒါဆို ... ငါ့အဒေါ်လိပ်စာ ပေးလိုက်မယ်၊ သူနဲ့ သွားတွေ့လိုက်၊ ငါလည်း သူ့ကို ခုပဲ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်၊ နင်က အလုပ်ချေးမများဘူး မဟုတ်လား ... သူဌေးသမီးရယ်”

“တော်ပါဟာ ... သူဌေးသမီးဘဝက အဖေသေကတည်းက ပြုတ်ခဲ့ပါပြီ၊ ကဲ ... ပြော လိပ်စာ”

မြတ်ရှင်းချို့ပြောသည့် အဒေါ်လိပ်စာကို ရေးယူထားလိုက်ပြီး ယွန်းမီ ကိုယ့်ဘဝအတွက် ရုန်းကန်ဖို့ စတင်လှုပ်ရှားရပါပြီ။ မိန်းကလေးဆိုတာ ဘဝမှာ စမ်းတမ်းဝါးဝါးလုပ်နေခွင့်မရှိ၊ ယခုတောင် မသမာသူတွေက မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ပြီး ကြည့်နေလောက်ပါပြီ။

အစ်ကိုလေးရယ် ရှင့်ဆီကို ကျွန်မ ပြန်မလာရဲပါဘူး၊ ကျွန်တစ်ယောက်လုံး ဘီးလူးဆိုင်းတီးပြီး စောင့်နေမယ့် ကုတ်ချိုးသတ်မယ့် ရှင့်အဒေါ်တွေကို ကျွန်မ တကယ်ကြောက်ပါတယ်။

ရှင်မပါဘဲ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အကောင်းဆုံး ရင်ဆိုင်ကြည့်ပါရစေ။

မြတ်ရှင်းချိုပြောသည့် လိပ်စာအတိုင်း တက်စီသမားကို ပေးလိုက်ပြီး မှောင်နေပြီဖြစ်သည့် ရန်ကုန်ညမှာ ယွန်းမီ ငေးရင်း မောရင်း လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ လူတွေ၊ ကားတွေ အရမ်းရှုပ်ထွေးနေသည့် လမ်းပေါ်မှာ ကားက သိပ်ကြာလာသည့်အခါ သူမ မသင်္ကာတော့။ ဆိုင်းဘုတ်တွေ ကြည့်လိုက်၊ အပြင်ကြည့်လိုက်။

ဒီကားသမား ရိုးမှရိုးရဲ့လား။ ဘုရားရေ... ငါ ဘယ်သူ့ကို အကူအညီတောင်းရမလဲ။

“ဒီမှာ ရှင်... ဘယ်တွေလျှောက်မောင်းနေတာလဲ”

“မင်းပြောတဲ့လိပ်စာကိုပဲ မောင်းနေတာလေ၊ မသိရင်လည်း ငြိမ်ငြိမ်လိုက်ခဲ့”

“မလိုက်ဘူး... ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်တွေခေါ်သွားနေတာလဲ၊ ရော့... ဒီမှာ ကားခ၊ ကျွန်မ ဒီမှာဆင်းမယ်”

ယွန်းပုဏ္ဏမီ ကားခအဖြစ် ငါးထောင်တန်တစ်ရွက် ပစ်ခဲ့ပြီး ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်နှင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းတော့ ကားသမားက လက်ကိုလှမ်းဆွဲထားသည်။

“ဟေ့... ဟေ့... ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ မင်း ငါ့ ကားပေါ်မှာ အကြာကြီးစီးခဲ့ပြီးပြီ၊ ငါးထောင်နဲ့ ဘယ်ရမလဲ”

“ရှင် ကျွန်မလက်ကို လွှတ်နော်၊ ကျွန်မ အော်လိုက်လို့

ရှင် အရိုးတခြား၊ အသားတခြားဖြစ်သွားမယ်၊ ရှင့်ကို ကားခမေးတုန်းက ငါးထောင်ပဲ ပြောတာ၊ အခု... အဲဒီလိပ်စာတောင် ခရောက်သေးဘူး”

မီးပွိုင့် ကားတန်းထဲမှ သူမ အတင်းဆင်းပစ်လိုက်တော့ ကားသမား ဒေါ်တွေ့နေသည်။ သူ့အကြံကို ကောင်မလေး သိသွားပြီကိုး။

“တောက်... အခု ည (၉) နာရီကျော်နေပြီ၊ တစ်စစီ စုတ်ပြတ်သတ်သွားချင်လို့လား၊ ပြန်တက်၊ နင် ပြောတဲ့လိပ်စာ ရောက်တော့မယ်”

“ရှင့်ကို လုံးဝအယုံအကြည်မရှိဘူး... မလိုက်ဘူး”

ယွန်းမီ သူ့ကားပေါ်မှ ဆင်းပြေးပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ်ရှိ လူအုပ်ထဲသို့ ရောနှောလျှောက်သွားပစ်လိုက်သည်။ တစ်ယောက်တည်းနေတာထက် လူအုပ်ထဲနေတာက ပိုပြီး လုံခြုံမှုရှိတယ်။ သူမ လျှောက်သွားရင်းမှ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လိုအကူအညီတောင်းရမလဲဟု ခေါင်းမူအောင် စဉ်းစားရသည်။ နောက်ဆုံး...

“အဲ... နီးစပ်ရာ ရဲစခန်းတစ်ခုကို သွားပြီး ဒီလိပ်စာ အတိုင်း ပို့ပေးဖို့ အကူအညီတောင်းမယ်”

ဆိုင်တာ၊ မဆိုင်တာ မသိပေမယ့် ရဲမှအပ လူတွေကို ဘယ်သူ့ယုံရမှန်း သူမ မသိတော့လို့ပါ။ တက်စီတွေလည်း ငှားမစီးခဲ့တော့။

သူမ စတိုးဆိုင်တစ်ခုထဲသို့ ဖုန်းဆက်ရန် ဝင်သွားလိုက်ပြီး ဆိုင်ရှင်အန်တီကြီးကို အကူအညီတောင်းမိသည်။

“အန်တီရယ် ... ကျွန်မ နယ်ကလာတာပါ။ ဒီလိပ်စာ အတိုင်း သွားချင်တာ တက်စီသမားတွေကိုလည်း မယုံကြည်လို့ အဲဒါ ဒီနယ်မြေရဲစခန်းတစ်ခုရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ပေးပါရှင်၊ ရဲတွေကို အကူအညီတောင်းတော့မယ်”

ဆိုင်ရှင်အန်တီကြီးက သူမရဲ့အခက်အခဲကို နားလည်သွားပြီး ...

“ဪ ... အဲဒီလိပ်စာအတိုင်း သွားချင်တာလား၊ စိတ်ရတဲ့ တက်စီ ငှားပေးလိုက်မယ်လေ၊ ဖြစ်လား”

“အန်တီရယ် ... ကျွန်မ ဘယ်သူမှ မယုံရဲဘူးဖြစ်တယ်၊ စောစောက တက်စီတစ်စီး ငှားစီးပြီးပြီ၊ ကျွန်မကို ဒီခေါ်လာတာ ကြည့်ပါ၊ ကားပေါ်က အတင်းဆင်းပြေးခဲ့ရတယ်၊ ဒါတောင် အဲဒီကားသမား ကျွန်မကို နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်ကြည့်နေတုန်းပဲ”

အန်တီကြီး ကြည့်ရတာ စိတ်ကောင်းရှိတော့ ပေါ်ပါသည်။ သူ့စတိုးဆိုင်ကလည်း အကြီးသား၊ အရောင်းစာရေး (၃) ယောက် လောက်နှင့်၊ တိုက် (၂) ထပ်တိုက်ကြီး၊ သည်စဉ် သူတို့အနားသို့ လူငယ်တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ...

“အန်တီ ... ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ၊ ဘာရှော့တွေ ရှိနေလဲ”

“သားတို့ပြောတဲ့ ရှော့မှ ရှော့အကြီးကြီး၊ ဒီမိန်းကလေးက နယ်က ... တဲ့၊ သူသွားချင်တဲ့လိပ်စာကို ကားသမားက လိုက်ပို့မပေးဘဲ ဒီခေါ်လာလို့ ကားပေါ်က ဆင်းပြေးခဲ့ရတယ် ... တဲ့၊ အခုလည်း ကားသမားက နောက်ယောင်ခံလိုက်နေတုန်းပဲ”

“ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ခုလိုအချိန်မျိုးမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း မသွားလာသင့်ဘူးလေ၊ ကဲ ... အန်တီက ဘာကူညီရမှာလဲ”

“ရဲစခန်း ဖုန်းနံပါတ်မေးနေတယ်၊ ရဲအစောင့်အရှောက်နဲ့ သူသွားချင်တဲ့နေရာကို ပို့ခိုင်းမလို့ ထင်တယ်”

“ဪ ... အကြံကတော့ ကြီးပါ၊ ရဲကားနဲ့ သွားချင်တယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား၊ ပေါ်ပြုလာဖြစ်သွားမှာ သေချာတယ်၊ ကဲပါ ... ဒါဆို ခင်ဗျားကို ကျွန်တော့်ကားနဲ့ လိုက်ပို့မယ်၊ ခင်ဗျား လိပ်စာက ကျောက်မြောင်းထဲမှာဗျ၊ အခုရောက်နေတဲ့နေရာနဲ့ ဝေးတယ်၊ တစ်သောင်းတော့ ပေး၊ အိမ်ပေါ်ထိ ပို့ပေးလိုက်မယ်”

ယွန်းမီ ပြောနေသည့် ကောင်လေးကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်၊ ရုပ်က ခပ်ချောချော၊ ဝတ်စားထားပုံက အထူးတလည် ပြင်ဆင်ထားပေမယ့် ဥပဓိက သန့်သည်။ သို့သော် ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ မျက်နှာရိုးလူလိမ်တွေ အများကြီး။

“မလိုက်ပါဘူး၊ ရှင့်ကိုမှ ကျွန်မ မသိဘဲ”

“ခင်ဗျားမသိပေမယ့် အန်တီ သိတယ်လေ၊ အန်တီ ကျွန်တော့်ကို အာမခံပေးလိုက်ပါဗျာ၊ အန်တီကို မုန့်ဝယ်ကျွေးပါမယ်”

“ဟဲ့ ... ကျော်ရေးထင် နင် တကယ်ပြောနေတာလား၊ နင့်ပါပါက လွယ်တာမဟုတ်ဘူးနော်”

“ပါးပါးလေးပါ၊ ဒီနေ့ ပါပါ အိမ်မှာမရှိဘူး၊ မန္တလေး သွားတယ်၊ မာမီလည်း ခုလောက်ဆို ချောင်းသာမှာ သူ့မိတ်ဆွေ တွေနဲ့ နှပ်နေလောက်ပြီ၊ အေးဆေးပဲ”

“နင် ပိုက်ဆံမရှိတော့လို့ ကားဆွဲနေတာလား”

“အဟဲ ... တစ်သောင်းဆိုလည်း မနည်းဘူးလေ၊ အားလည်း နေတာနဲ့၊ အခက်အခဲတစ်ခုကို ကူညီဖြေရှင်းပေးရင်း မုန့်ဖိုးရလည်း မနည်းဘူးဆိုပြီး”

ကျော်ရေးထင် ... တဲ့၊ ပုံစံကတော့ ပစ္စည်းရှိ လူတန်းစား အဆင်။ အန်တီကြီးက ဝင်ပြီး အာမခံပေးနေ၏။

“သမီး ... ရော ဒီမှာ အန်တီလိပ်စာကတ် ယူသွား၊ ဒီဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်ချင်လည်း ရတယ်နော်၊ ကျော်ရေးထင်ကို အန်တီ အာမခံတယ်ကွယ်၊ သူတို့တိုက်က ဒီလမ်းထိပ်မှာပါပဲ”

ယခုမှ သိရသူများကို သူမ ယုံကြည်လို့ မဖြစ်ပါ။ မိန်းကလေးဘဝဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်၊ ရင်ထဲမှာ အစ်ကိုလေးကိုသာ နတ်သိကြားလို တမ်းတရင်း သူနဲ့ ဘယ်လိုဆက်သွယ်ရမလဲဟု

ယွန်းမီ အကျပ်ရိုက်နေစဉ် မာန်ဟုန်နှင့်ဖိုးတာတို့ ကားပေါ်မှ သူမကို ထင်းထင်းကြီး မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟာ ... ဆရာ...ဟိုမှာ ဆရာယွန်းမီ”

ကားကို ထိုးရပ်လိုက်ကြပြီး နှစ်ယောက်သား အပြေး အလွှား ဆင်းသွားကြသည်။

“ယွန်း ... ယွန်းမီ”

“ဟင် ... အစ်ကိုလေး”

“ရှာလိုက်ရတာ ကလေးရယ် ... ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဗလောင် ဆူနေရတယ်၊ ကဲ ... သွားကြစို့”

ယွန်းမီလက်ကို ဆွဲပြီး ကားဆီသို့ ဆွဲခေါ်လျှင် သူမ အန်တီ ကြီးကို ဦးညွှတ်ပြီးပြခဲ့ရင်း ပါလာရသည်။ မာန်ဟုန်အသွင်က ပျောက်ဆုံးသွားသည့် ရတနာတစ်ပါးကို ပြန်ရှာတွေ့သည့်အသွင်။ ရင်ထဲမှ ခံစားချက်ကြောင့် လူက တုန်တုန်ယင်ယင်။

“ယွန်းရယ် ... ကိုယ် ရင်ကွဲရတော့မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ သတိရတာနဲ့ ကိုယ့်ကို ဖုန်းမဆက်တာလဲ၊ အပြင်လောကဆိုတာ အန္တရာယ်များလွန်းလှပါတယ်ကွယ်”

ဖိုးတာ ကားမောင်းပြီး သူတို့နှစ်ယောက်က ကားနောက် ခန်းမှာ။ လောလောဆယ် ယွန်းမီ အစ်ကိုလေးရင်ခွင်ထဲရောက်နေ ရပြီး သူမမှာလည်း မျက်ရည်လည်ရွှဲ။

“အစ်ကိုလေး ဖုန်းနံပါတ် အလွတ်မရလို့”

“ယွန်းရယ်... ဖုန်းနံပါတ်လောက်တော့ အလွတ်ရနေပေါ့၊ ခုလို အရေးကြုံတဲ့အခါ ဘယ်လောက်အသုံးဝင်မလဲ၊ ကဲ... ယွန်း ဘာမှဒုက္ခမရောက်သေးပါဘူးနော်၊ ကိုယ့်အန်တီတို့တော်တော်လူမဆန်ခဲ့တာပဲ၊ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ မျက်နှာတောင် မထားတတ်တော့ပါဘူး”

“အခုရော... သူတို့ကို ယွန်းမိ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမှာလဲ၊ ယွန်းမိကို အဆောင်တစ်ခုခုသာ ပို့ပေးခဲ့ပါတော့ အစ်ကိုလေးရယ်၊ ယွန်းမိ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး အလုပ်လုပ်မယ်၊ နောက်တစ်ခါ စွန့်ပစ်တာလည်း မခံပါရစေနဲ့ အစ်ကိုလေးရယ်”

“အို... မဖြစ်ပါဘူး၊ ယွန်းမိ သန်စွမ်းသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ အလုပ်လုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကိုယ်နဲ့ပဲ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ၊ ကိုယ်... သူတို့ကို သေသေချာချာ သတိပေးလိုက်မယ်”

“ဘာဘကိုရော... သူတို့ ဘာလုပ်ကြသေးလဲ”

“အဲ... ဘာဘကိုလည်း ဆေးခတ်တယ်၊ ကိုယ် အိမ်ပြန်ပြီး ဆရာဝန်နဲ့ ပြရတယ်၊ ဘာဘလည်း ယွန်းမိအတွက် စိတ်ပူနေတယ်”

ကားပေါ်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဆွေးနွေးပွဲက အခြေမထွက်၊ ယွန်းမိ အစ်ကိုလေးအိမ်ကို ပြန်မလိုက်ရဲတော့ပါ။ ဒေါ်ပန်နုဆွေတို့ကို အရမ်းကြောက်နေပါပြီ။ သူမမမျှာ မျက်ရည်လည်ခဲ့

“ဘာဘကိုလည်း ယွန်းမိ စိုးရိမ်ပါတယ်၊ အစ်ကိုလေးရယ်

ယွန်းမိကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ယွန်းမိ သူတို့ရှိရာကို ပြန်မလိုက်ပါရစေနဲ့ တော့နော်၊ သင့်တော်မယ့် အဆောင်တစ်ခုခုသာ ပို့ခဲ့ပါတော့နော်”
ယွန်းမိ အရမ်းကြောက်နေတာမို့ နောက်ဆုံး မာန်ဟုန်သူမကို သူငယ်ချင်းမရဲ့တိုက်ခန်းမှာ ခေတ္တအပ်ထားခဲ့ရသည့်အဖြစ်၊

~~~~~

အခန်း (၂၄)

ဒေါ်ယွန်းလဲ့စိုး (၂) လလုံးလုံး သမီးရဲ့သတင်းကို စုံစမ်းလို့ မရသဖြင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူနှင့် အမြဲစကားများနေရသည်။ လက်သည် ဆိတ်တော့ လက်ထိပ်နာ။ ကိုယ့်သမီးအရင်ခေါက်ခေါက်တစ်ယောက် လုံး ပျောက်ဆုံးနေရသည့်ကြားထဲ သင်းက အမွေပြတ် ကြော်ငြာ ထည့်လိုက်တော့ ပိုဆိုးသွား၏။

သူမရင်ထဲ ဘယ်လိုနေလို့ရမှာလဲ။ ကိုယ့်သမီး ချောချော လှလှ၊ နုနုငယ်ငယ်လေး ဘယ်ဘဝရောက်နေရှာပြီလဲ။ လောကကြီး ထဲ မသူတော်တွေ များလွန်းလှသည်။ အိမ်ပြေးမလေးတွေရဲ့ဘဝ ဟာ ... ဘုရား ဘုရား။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ မျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက်။ သမီးအကြောင်း

တွေ့မိတိုင်း ရင်ထဲမှာ မီးလောင်နေရသလို။ အစက ယောက်ျားကို ဘုရားလို ကိုးကွယ်ခဲ့ပေမယ့် ယခုကျ ဒေါ်ယွန်းလဲ့စိုး အမှန်ကို မြင်လာပေပြီ။

သူမ အမှောင်ဖုံးခဲ့တာပဲ။ “ယောက်ျားဂုဏ် အနန္တော” လုပ်နေမိခဲ့လို့ သမီးတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရပါပကော။ သွားလေသူ ခင်ပွန်းသည်ရဲ့ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ကားယာခွဲပြီးလည်း သုံးစွဲနေလေ သေးရဲ့။ သင်း... မတရားလုပ်နေတာကို သူမ ငုံ့ခံနေသင့်သလား။

သူမ နံအ နို့နို့နေလို့ကတော့ သင်းက အရိုးပါ မကျန် အောင် ဝါးစားသွားပေလိမ့်မည်။ ဒေါ်ယွန်းလဲ့စိုးက အံ့ကိုတင်းတင်း ကြိတ်၊ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကာ ကိုယ့်ဘဝကို ပြန်လည်ထူမတ်ဖို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်သည်။

သူမချည့်နို့နေလို့ မဖြစ်။ သူမ ခွန်အားရှိမှ ရန်သူတွေကို ပြန်ပြီး ခုခံနိုင်မှာပါ။ သမီးတွေအတွက် သူမ ခွန်အားရှိရမည်။

သည်တော့ ဒေါ်ယွန်းလဲ့စိုး ကိုယ်ကျွမ်းကျင်သည့် ရွှေ၊ ငွေရတနာရောင်းဝယ်ရေးကိုပဲ လုပ်ကိုင်ဖို့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။

ခင်ပွန်းဆုံးပါးသွားကတည်းက ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ ရှိ တာတွေ ထိုင်စားနေခဲ့ရာမှ ဦးကျော်ဗလနှင့် ဆုံစည်းခဲ့ရသည်။ သူက ... ကို ထားခဲ့သည့် ကုမ္ပဏီကို ပြန်လည်ထူမတ်ပြီး ဦးစီးစီစဉ်ပေး ခဲ့တော့ စီးပွားရေးတွေ တိုးတက်လာခဲ့တာတော့ အမှန်။

သူမရဲ့ဘာတွေက ရွှေငွေရတနာရောင်းဝယ်ရေး လုပ်ခဲ့တာ မို့ ဒေါ်ယွန်းလဲ့စိုး ဒီလုပ်ငန်းအကြောင်း နားလည်ပါသည်။ သည်တော့ မိဘများ၏အကူအညီနှင့် ကိုယ့်အရင်းအနှီးပေါင်းစပ်ကာ ရတနာရောင်းဝယ်ရေးကို စတင်လိုက်သည်။ ဆိုင်အမည်က “သီတာရေစင်”။ မိဘရဲ့မေတ္တာကို ဖော်ကျူးတာပေါ့။

ဒီဆိုင်ဟာ သမီးကြီးအတွက်ပါ။ သမီးကြီးရဲ့နာမည်နှင့် သူမ လုပ်ကိုင်ထားခဲ့တာ။ သမီးကြီးရဲ့ဖခင်ထားခဲ့သည့် ပစ္စည်းဥစ္စာများကို တစ်ဖက်လှည့်နှင့် ပြန်ပေးခြင်းပါ။ ကျော်ဗလကိုတော့ သူမ စိတ်ပြေလက်ပျောက် သူငယ်ချင်းမရဲ့ဆိုင်မှာ အလုပ်သွားကူနေသည်လို့ ပြောထားသည်။

“သူက လုပ်ငန်းသိပ်နားမလည်တော့ စိုး... သွားပြီး ကူနေရတာ၊ ပြပေးနေရတာ”

သူမရဲ့စိတ်ကူးက သမီးကို တွေ့အောင်ရှာမည်။ သမီး ပြန်လာလျှင် သည်လုပ်ငန်းကို လွှဲအပ်ပေးလိုက်မှာမို့ ဦးကျော်ဗလရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး နေ့စရာမလိုတော့။ သမီး သူ့ဘဝသူ လျှောက်လှမ်းရုံပါပဲ။ သူမက ဘေးမှ ကူညီထူမတ်ပေးမည်။

တစ်နေ့ သူမ ဆိုင်မှာ အရောင်းစာရေးမလေးတွေနှင့် စာရင်းတွက်နေတုန်း သမီးသူငယ်ချင်း မြတ်ရှင်းချို ဆိုင်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ လူတွေနှင့် ဝေးရာသို့ ခေါ်သွားပြီးမှ...

“အန်တီ... ယွန်းမိဆီက ဖုန်းဆက်သွယ်လာတယ်”

“ဟင်... ဘယ်မှာ၊ ဘယ်မှာလဲ၊ သမီး ဘယ်ရောက်နေသလဲဟင်၊ အိမ်ထောင်တွေ၊ ဘာတွေများ ကျနေပြီလား”

ဒေါ်ယွန်းလဲ့စိုးအသံက ကမူးရှူးတိုး၊ သိချင်စိတ်က မဝံ့နိုင်၊ မဖိနိုင်။

“သူ ရန်ကုန်မှာပါ အန်တီ၊ ဒီက ထွက်သွားကတည်းက ကားတိုက်မှုဖြစ်ပြီး အောက်ပိုင်းမလှုပ်နိုင်တော့တာ... တဲ့”

“အမယ်လေး... ဘုရား ဘုရား၊ အန်တီသမီးလေး ဒုက္ခတွေ့ပါပြီ၊ ကိုယ်ကျိုးတွေ နည်းရပါပြီ၊ ဒါနဲ့တောင် မအေကို လှမ်းမဆက်သွယ်ဘဲ ဘယ်လိုမာနတွေ ထားနေရတာလဲ”

ဒေါ်ယွန်းလဲ့စိုး မျက်ရည်တွေ မနိုင်ရင်ကာ စီးကျလာပြီး ရင်ဘတ်စည်တီးဖြစ်နေသဖြင့် မြတ်ရှင်းချို ပြန်ပြီး တရားချနေရ၏။

“အန်တီကို ဒုက္ခမပေးချင်လို့ ဖြစ်မှာပါ။ သူ့ကိုတိုက်တဲ့ အိမ်မှာပဲ (၂) လလုံးလုံး သောက်တင်နေခဲ့တာ၊ ခုတော့ ပြန်ကောင်းသွားပြီးတဲ့ ကောင်းပြီလည်းဆိုရော ဟိုအိမ်က တာဝန်မယူချင်တော့ဘူးပေါ့ အန်တီရယ်”

“အမယ်လေး... ငါ့သမီးလေး သူများအိမ်မှာ မျက်နှာငယ်နေရရှာပြီ၊ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ်ပြန်လာပါလား၊ မအေကို လှမ်းပြောပါလား၊ ခလုတ်ထိတာတောင် အမိမတတဲ့ သမီး ကြားလို့ကောင်းကြသေးရဲ့လားကွယ်”

ဒေါ်ယွန်းလဲ့စိုး မျက်ရည်လည်ရွှဲဖြစ်နေသဖြင့် မြတ်ရှင်းချို

ခေါင်းကုတ်နေရသည်။

“အန်တီရယ်... အခု သူ့ဆက်သွယ်နေပြီပဲ၊ အန်တီရယ် ပြန်လာရင် သူ မယူချင်တဲ့လူကို ယူရမှာလည်း ကြောက်၊ အဖေ့ မြတ် စွန့်လွှတ်ထားတာမို့ ပြန်မလာရဲတာလည်း ပါတာပေါ့”

“ကဲ... ပြောပါဦး သမီးရယ်၊ ယွန်းမိကို ဘယ်လိုဆက် သွယ်ရမလဲ”

“သူက သူ့လိပ်စာတော့ မပြောဘူး အန်တီရယ်၊ အဲ... အလုပ်လုပ်ချင်တယ်ဆိုလို့ မြတ်... ကိုယ့်အဖေလိပ်စာတော့ မေး လိုက်တယ်၊ အဲဒီမှာများ ရောက်နေမလားမသိဘူး”

“သူ့ဖုန်းကိုရော ဆက်လို့မရဘူးလား အန်တီ ဖုန်းဆက် တိုင်း တစ်ခါမှမရဘူး”

“ဖုန်းကတော့ ပြောင်းသွားတာ ဖြစ်မယ် အန်တီ၊ မြတ်ကို ခေါ်တာ လမ်းဘေးဖုန်းနဲ့ပါ”

“နီးမလို့နဲ့ ဝေးပြန်ပြီ သမီးရယ်၊ အန်တီကို အကြံပေးပါ ဦး၊ ဘာဆက်လုပ်ရင် ကောင်းမလဲ”

“အင်း... သတင်းစာကနေ ပြန်လာပါဆိုပြီး ကြော်ငြာ ထည့်ပါလား အန်တီ၊ ဒါမှ သူပြန်လာရဲမှာ”

“အေး... အဲဒါကောင်းတယ်၊ အန်တီ ကြော်ငြာထည့် မယ်”

နောက်တစ်နေ့မှာတော့...

သမီး ယွန်းမိ...

မေမေ အလွန်စိတ်ပူနေသည်။ အမြန်ပြန်လာပါ။

အေးလုံးအဆင်ပြေအောင် မေမေ စီစဉ်ထားပါသည်။

ဒေါ်ယွန်းလဲ့စိုး

ဟူသည့် ကြော်ငြာလေး ကြေးမုံနှင့်မြန်မာ့အလင်းမှာ (၃) ရက်ဆက်တိုက် ပါလာပါတော့သည်။

***

အခန်း (၂၅)

အိမ်မှာ ယွန်းပုဏ္ဏမီလည်း မရှိ၊ မာန်ဟန်ကလည်း မိုးလင်း
မိုးချုပ်အလုပ်သွားနေရတာမို့ ဦးဘဆွေတစ်ယောက်တည်း နေနေ
ရပါသည်။ မပုနှင့်အေးမူကတော့ လိုအပ်တာလေးတွေ လာပြီး လုပ်
ကိုင်ပေးရှာပါသည်။

ဪ... လောကကြီးမှာ အကုသိုလ်များ ဝင်လာတော့
အလုံးလိုက်၊ အရင်းလိုက်ပါလား။

မည်သူမပြု၊ မိမိမှ ဆိုသလိုပဲ နောက်ဆုံးကျ ကိုယ်ပြုသည်
ကံ ကိုယ့်ထံပြန်ရောက်လာခြင်းပါပင်။

သူက သစ္စာမရှိဘဲ သားကြီးရဲ့အမေအပြင် နောက်တစ်
ယောက် အငယ်အနှောင်းထားမိခဲ့တော့ အဲဒီအထိတွေ ယခု ခါးစည်း

ခံနေရပေပြီ။

မယားအငယ်က ပညာမတတ်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာမရှိသည့် မျိုးရိုး
နိမ့်ကျသူ၊ ဟော... သူမမွေးလာသည့် သမီး (၃) ယောက်ကျတော့
မအေသွေးက အပြည့်။ ပြည့်ရုံတင်မက လျှံထွက်သွားသေးသည်။

သူက သမီးလေးတွေကို သနားပြီး သားတို့အမေကွယ်
လွန်ချိန်မှာ အိမ်ပေါ်တင်ပြီး ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့ပေမယ့် သင်းတို့က
ခုလေ လိုလေ အိုတစ္ဆေတွေ။

ရှိသမျှ အမွေပစ္စည်းကို အကုန်လက်ဝါးကြီးအုပ်လိုကြသ
ဖြင့် ဖအေကို တဥြူစုစု တစောင်းမြောင်းမြောင်းနှင့်၊ သားသမီးချင်း
အတူတူ သားကို မျက်နှာလိုက်သည်၊ မြေးကိုမှ ချစ်သည်ဆိုပြီး
အမြဲပြဿနာရှာနေကြသူတွေ။

ဖခင်ကို ပြုစုရမှုန်းလည်းမသိ။ ကျေးဇူးတင်ရမှုန်းလည်း
မသိကြ။

ယခု အိမ်မှာ သူတို့ ခိုကြတော့ အခြေအနေက ပိုဆိုးနေ
သည်။ မြေး မာန်ဟန်နှင့် ပြဿနာတက်ခဲ့တာမို့ သူမတို့က ကုလား
မနိုင်၊ ရခိုင်မကြချေ၏။

သမီးတွေကို ဦးဘဆွေ ချစ်ပေမယ့် အကြင်နာတရားမရှိ
ကြသူတွေမို့ သမီးတွေကို မမြင်ချင်တော့ပါ။ သူ့ကို မြင်လိုက်သည်
နှင့် ချိုချိုသာသာ စကားတွေ ထွက်မလာကြဘဲ ရန်စကား၊
အပြစ်တင်စကားတွေပဲ ထွက်လာကြသည်မို့ သူတို့စကားတွေလည်း

မကြားချင်တော့။

ကိုယ့်ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး တရားနဲ့လုံးသွင်းပြီး သေမည့်အချိန်ကို စောင့်မျှော်နေရတော့မည့်ဘဝ။ နေဝင်ချိန်ကို စောင့်ကြိုနေရမည့်အချိန်။

သူ့ဘဝဟာ သစ်ငှက်တိုဆွေးကြီးလို အညွန့် အညောက် မတက် ဖြစ်နေရပေပြီ။ ယွန်းမိဆိုသည့် ကလေးမလေး ပေါ်လာပြီး ဘဝရဲ့ဆည်းဆာလေး တောက်ပလာပြန်တော့လည်း သမီးတွေ့ဖို့ လူမဆန်စွာ စွန့်ပစ်နိုင်ထုတ်လိုက်မှုကြောင့် ဦးဘဆွေရဲ့ဘဝ မှောင်မည်း တွင်းဆုံး ကျခဲ့ရပြန်သည်။

တစ်နေ့တစ်နေ့ အိမ်ခန်းထဲမှာ တကုပ်ကုပ်နှင့် တရားနဲ့လုံး သွင်းချင်သွင်း။ တိဗိကြည့်ချင်ကြည့်။

နိုင်ငံခြားနေသည့် သားကို လွမ်းဆွတ်ရင်း ကိုယ့်ဘဝ အကျိုးပေးမကောင်းတာကို ဦးဘဆွေ နှလုံးသွင်းနေမိ၏။ သည်နေ့ တစ်နေ့လုံး သူတစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲမှာ စာဖတ်လိုက်၊ ဂီတကို လက်နှင့်လှည့်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်သွားလိုက် ဖြစ်နေရသည်။

ဒီနေ့မှ မြေးကလည်း ပြန်ခဲလိုက်တာ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဦးဘဆွေ သူ့မြေးနှင့်ယွန်းမိလေးကို လက်ထပ်ပေးလိုက်ချင်သည်။ ဒါဆို သူ့ဘဝ နေဝင်ချိန်ဟာ နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် အဓိပ္ပာယ်ရှိသွားမှာပဲ။ အကျည်းတန်ဘဝက လွတ်သွားမှာပဲ။

စိတ်ရင်းကောင်းသည့် မိန်းကလေးဟာ သူ့အတွက်

အဖော်ပြုပေးနိုင်သလို၊ မြစ်ကလေး ဘာလေးတောင် သူ ချိုးသွားနိုင်ပါသေးရဲ့။

သို့သော် သမီးတွေက လက်ခံပါ့မလား။ စိတ်ဓာတ်တွေ ကြမ်းရိုင်းနေသည့် သူ့သမီးတွေဟာ လောကကြီးထဲ အလိုကျနိုင်သည်ကိုမရှိ။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟများဖြင့် တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေကြတာ။

စာဖတ်ရင်း ပြတင်းမှ သူ့မျှော်နေမိတာ သူ့မြေး မာန်ဟုန် ကိုသာ။

ဥနေ (၅) နာရီတောင်ကျော်ပေမယ့် သူ့မြေး ပြန်မရောက် လာသေးသဖြင့် ဦးဘဆွေ စိတ်စောနေမိသည်။ သည်နေ့မှ နောက် ကျနေသည်။ သူက သူ့စိတ်ကူးကို မြေးအား ပြောပြချင်မိသည်။ မြေးက လက်ခံသည်ဆိုလျှင် သားနှင့်လွမ်းပြီး တိုင်ပင်မည်။

သည်စဉ် မပု သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး ဥစာကျွေးမွေး ဖို့ ပြင်ဆင်သည်။ သူမ ယူလာသည့် ဗန်းထဲမှ ထမင်းဟင်းများကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ သူ့ကို ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းပေး၏။

“ဘဘ ... ထမင်းစားရအောင်”

“ဒီနေ့ မာန်ဟုန် ပြန်မလာသေးပါလား။ ယွန်းမိလေး သတင်းရော ဘာကြားလဲ”

“အစ်ကိုလေး ရှာနေတုန်း ထင်ပါတယ်၊ အစ်ကိုလေးပုံစံက

အေးချမ်းသွားပြီမို့ ပြန်တွေ့နေပြီလားတောင် မသိပါဘူး ဘာဘရယ်”
 “တွေ့ရင်လည်း အိမ်ခေါ်လာပေါ့၊ ဒီကလေးဟာလေ”
 “အန်တီတို့ကို ကြောက်လို့ ခေါ်မလာတာ ဖြစ်မှာပေါ့
 ဘာဘ”

“အေး... ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ငါ့သမီးတွေကလည်း စိတ်ထား
 ယုတ်လွန်းပါတယ်လေ”

“ကဲပါ၊ ဘာဘရယ်... နောက်တော့လည်း အားလုံးအဆင်
 ပြေသွားမှာပါ။ ထမင်းစားရအောင်နော်၊ ကြက်သားသုပ်လေးက
 သံပရာနဲ့လေးနဲ့ မွှေးနေတာပဲ၊ ဟင်ချိုကလည်း ကောင်းမှကောင်း”

“အေး... အေး... ငါ စားကြည့်မယ်”

ဖွယ်ဖွယ်ရာရာလုပ်လာသည့် ထမင်းဟင်းများကို စား
 သောက်နေစဉ် ခြံထဲသို့ ကားဝင်လာသံ ကြားလိုက်ရ၏။

“ဟော... မြေး ပြန်လာတာလား”

မပုက လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးပြီမို့...

“အစ်ကိုလေး မဟုတ်ဘူး ဘာဘ၊ အန်တီတို့ ပြန်လာတာ”

“ဪ... ငါ့မြေး ဒီနေ့ ဘာဖြစ်နေပါလိမ့်”

ဦးဘဆွေ စိတ်အားလျော့စွာနှင့် ထမင်းစားပြီးသွားလျှင်
 မပု ပန်းကန်များ ပြန်သိမ်းသွားသည်။ ဦးဘဆွေ ဝှိုးချဲ့ကို ပြတင်း
 ပေါက်ဖက် လက်နှင့်လှည့်ရှုသွားပြီး မြေးလာရာ အဝင်လမ်းဖက်
 သို့ မျှော်ငေးနေရင်း လက်မှတ်တို့ကိုလည်း တစ်ချို့ တစ်ချို့ စိတ်လှက်

နာရီသံ (၉) ချက်အထိ သူ့မြေး ပြန်မလာသည့်အခါ
 ဦးဘဆွေ သူ့မြေးထံ ဖုန်းဆက်ဖို့ ကိုယ့်အခန်းထဲရှိ ကြိုးဖုန်းကို
 မလိုက်သည်။

“ဟင်... ဖုန်းလိုင်းတွေ ပြတ်နေတာလား၊ လိုင်းပိတ်နေ
 တာလား”

ဖုန်းပျက်နေသလို ဘာသံမှ မကြားရလျှင် ဦးဘဆွေ သူ့
 ဟန်းဖုန်းကို ရှာပြန်သည်။ အိပ်ရာဘေးဖြစ်ဖြစ်၊ စားပွဲပေါ်ဖြစ်ဖြစ်
 လွယ်လွယ်တင်ထားတတ်သည့် သူ့ဖုန်းကို ယခုမတွေ့ရတော့။

မပုနှင့်အေးမူကို ရှာခိုင်းဖို့ သူ ဝှိုးချဲ့ကို လက်နှင့်လှည့်ပြီး
 ထွက်ဖို့ပြင်စဉ် မျက်နှာနှင့်တစ်ကိုယ်လုံး အမည်းတွေ စွပ်ထားသည့်
 လူ (၂) ယောက် သူ့အခန်းထဲသို့ ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

“ဟင်”

ဦးဘဆွေ ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားသည်။ သူက ဒုက္ခိတ။
 ယခုမှ အစောကြီး ရှိသေးသည်။ ည (၉) နာရီ၊ သူ့အခန်းတံခါးကို
 ပိတ်လိုက်ကြပြီ။ အမည်းတစ်ကောင်က သူ့ကို ဓားနှင့်တွေ့ထား
 သည်။ ကျန်တစ်ယောက်က ဘေးမှ သေနတ်နှင့် ချိန်ထား၏။

“အဘိုးကြီး ငြိမ်ငြိမ်နေ... သေသွားမယ်၊ မီးခံသေတ္တာ
 သော့ပေး”

သူခါးကြားမှာ ဓားဦးက စူးခနဲ၊ ဦးဘဆွေ လန့်သွားပေမယ့်
 တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်။

“ငါ့ဆီမှာ သော့မရှိဘူး၊ ငါ့မြေးကိုင်တာ”

“မညာနဲ့ အဘိုးကြီး ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ ... ဟေ့ကောင် ... သော့ရှာစမ်း”

သေနတ်နှင့် ချိန်းထားသူက မီးခံသေတ္တာသော့ ရှာနေထေ
၏။ ဦးဘဆွေ ဒီနှစ်ယောက်ကို လိုက်ကြည့်နေရင်း စိတ်က အေး
အေးဆေးဆေး။ သော့ကို သူ လုံခြုံစွာ ဝှက်ထားတာ။ ခဏကြာလို့
မတွေ့လျှင် သူ့ခါးမှာ ဓားက စူးခနဲ။

“အဘိုးကြီး ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် လုပ်မနေနဲ့၊ ပေးစမ်း
... သော့၊ မပေးရင် သတ်ပစ်မှာ”

“ငါ့မြေး ကိုင်တာလို့ ပြောပြီးပြီပဲ၊ မင်းတို့ဘာသာ သတ်
ချင်သတိ၊ မသတ်ချင်နေ”

“သော့က ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ ထားတာ၊ ကျုပ်တို့ကို
မညာနဲ့”

“မညာပါဘူးကွာ၊ ငါ့မြေးကို ပေးထားတာ တစ်ပတ်
လောက် ရှိပါပြီ”

အမည်းနှစ်ကောင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်လုံး
ချင်း ဆိုင်လိုက်ကြပြီး တစ်ယောက်အပြင်ထွက်သွားသည်။ တစ်
ယောက်ကတော့ သူ့ကို ဆက်လက်မြည်တွန်တောက်တီးနေလေဆဲ။

ခဏကြာလျှင် ထွက်သွားသည့် တစ်ယောက် ဆတ်ခနဲ
ပြန်ဝင်လာပြီး ...

“သော့က သူ့လက်ထဲမှာ ... ကဲ မရရအောင် အရည်
ညှစ်ကြတာပေါ့”

ဦးဘဆွေ မျက်မှောင်ကြုတ်ရသည်။ သင်း ... ဘယ်သူ့
သွားမေးတာလဲ။ ဘုရားရေ ... သူ့သမီးတွေကိုများ သွားမေးတာ
လာ။ ဒီလောက် ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့အိမ်ကြီးထဲ ဘယ်လိုဖောက်ထွင်းဝင်လာ
တာလဲ။ လူတွေရော၊ အိမ်ထဲက လူတွေရော ဘယ်ရောက်နေကြ
သလဲ။

“ကဲ ... အဘိုးကြီး သော့ပေး၊ မပေးရင် ခင်ဗျားကို
သတ်ပစ်မှာနော်၊ ကိုယ့်အသက်က အရေးကြီးသလား၊ ပစ္စည်းက
အရေးကြီးသလား၊ ရွေးပေတော့”

တကယ်ပင် သေနတ်သမားက သူ့ကို ထိုးချိန်ထားလျှင်
ဦးဘဆွေ စကားစစ်ထိုးရသည်။

“ငါ့မြေး ပြန်လာတော့မှ မင်းတို့ ဒုက္ခရောက်သွားမယ်”

“အောင်မာ ... ခင်ဗျားမြေးက လူ့စွမ်းကောင်းမို့လား၊
ကျုပ်တို့ (၂) ယောက်ကို သူ ဘယ်နိုင်မလဲ၊ ကဲ ... ပေးဗျာ
... ဒီအဘိုးကြီး”

‘ခွပ်’ခနဲအသံနှင့်အတူ သူ့ခေါင်းကို သေနတ်ဒင်နှင့် ထု
လိုက်သဖြင့် ဦးဘဆွေ မိုက်ခနဲ။ သတိမလစ်သေးပေမယ့် သူ သတိ
လစ်ချင်ယောင်ဆောင်လိုက်လျှင် တစ်ယောက်က ...

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် အဘိုးကြီး သတ်လစ်သွားပြီ၊

သွေးတွေလည်း ထွက်လာပါလား။ မင်းကလည်း သောက်ရမ်းပဲ လုပ်လိုက်ရင် ... ဒီမှာ သော့တောင် မရသေးဘူး”

“မင်းယောက္ခမက လက်ပေါက်ကပ်နေတာကိုးကွ၊ အလကား ဥစ္စာရှားကြီး၊ အသက်ပဲ ပေးမယ်၊ ပစ္စည်းတွေ မပေးဘူးဆိုတဲ့ သောက်ချိုး”

“ရေနဲ့လောင်းချကွာ၊ သူ သတိမေ့နေလို့ မရဘူး”

“တောက် ... သူ့မြေး ပြန်လာရင် ဒုက္ခ”

“အမယ်လေး ... ပူမနေစမ်းပါနဲ့၊ ရဲဒင်တို့က မပိုင်ရင် ခြင်တောင်မသတ်ဘူး”

ခေါင်းပေါ်သို့ စားပွဲပေါ်မှ ရေပုလင်းထဲမှ ရေများ လောင်းချသဖြင့် ဦးဘဆွေ လန့်ပြီး သတိရသွားပြန်သည်။ သူတို့ (၂) ယောက် မေးမည်ပြင်စဉ် ခြံထဲသို့ ကားတစ်စီး ဝင်လာသံ ကြားရသဖြင့် (၂) ယောက်သား သူ့အခန်းထဲမှ ဖျတ်ခနဲ ပြန်ထွက်သွားကြသည်။

“ဘုရား ... ဘုရား ငါ့မြေးကိုများ ရန်ရှာနေကြဦးမှာလား၊ ဒုက္ခပါပဲ ... ငါ ဘယ်လိုပြောရပါ”

ဦးဘဆွေ သူ့ခေါင်းမှ ဒဏ်ရာက သွေးတွေ ရင်ဘတ်ပေါ်ထိ စီးကျလာလျှင် စိတ်တင်းထားသည့်ကြားမှ သတိက လွတ်ချင်ချင်။ မာန်ဟုန်ကို ဆီးပြီး သတိပေးချင်ပေမယ့် သူ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ သူ ပျော့ခွေချည့်ခဲ့လာပါပြီ။

သို့သော် အားတင်းပြီး ပြတင်းပေါက်ထိ ဂျိုးချဲ့ကို တွန်းယူသွားရင်း သူ့မြေးကို ဝှံ့ကြည့်၏။ သူ့မြေးက အိမ်ထဲတောင် ဝင်သွားပါပြီကော။ သူ့စိတ်တွေ အဆုံးစွန်ထိ ပူပန်စိုးရိမ်မိနေဆဲ။ မာန်ဟုန် အိမ်ထဲသို့ လျင်မြန်စွာ ဝင်လာနေပါပြီ။

ဟိုကောင်တွေနဲ့များ ထိပ်တိုက်တွေ့ဦးမှာလား။ ဟော ... သူ့အခန်းဆီ အမြန်လျှောက်လာနေပါပကော။ သူ့မြေး ...

“ဘဘရေ ... ဘဘ ... သား ဒီနေ့ နောက်ကျနေတာ ယွန်းမိကို ပြန်ခေါ်လာနေလို့ပါ။ ဘဘ နေကောင်းရဲ့လား ... ဟင်”

သူ့မြေးအသံ တိခနဲ ရပ်သွားလျှင် ဦးဘဆွေရင်ထဲ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ပြတင်းမှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ အားကုန်အော်ထည့်မိတော့သည်။

“လာကြပါ ... ကယ်ကြပါဗျို့၊ ဒီအိမ်မှာ ဓားပြတွေ ဝင်နေပါတယ်၊ ကယ်ကြပါဗျို့ ... ကယ်ကြပါ”

သူ့အသံက သူ့တစ်သက်မှာ အကျယ်ဆုံး။ သူ့မြေးကို လူဆိုးတွေ ရန်ရှာနေကြပြီဆိုသည့်အသံကြောင့် သူ့အော်သံက အဆက်မပြတ်။

အပြင်မှာလည်း အမည်း (၂) ကောင် ပျာယာခတ်သွားရသည်။ သူတို့ (၂) ယောက်။ မာန်ဟုန်ကိုရော၊ ယွန်းမိကိုပါ တစ်ယောက်စီ သေနတ်နှင့် ချိန်၊ ဓားနှင့်ထောက်ထားကြပေမယ့် မထင်မှတ်စရာ အဘိုးကြီးအသံကြောင့် ခေတ္တကြောင်သွားရသည်။

အပြင်ဖက်မှာတော့ လူတွေ ခြံထဲသို့ ဝင်လာနေကြပေပြီ။
ရဲကား ဥဒါဆွဲသံတွေလည်း ကြားရသလို တောက်... မြန်လိုက်
တာ။ သူတို့ (၂) ယောက် ဘာဆက်လုပ်ရမည်လဲဟု စဉ်းစားနေမိ
စဉ် မာန်ဟုန် သူ သေနတ်သမားကို ဖျတ်ခနဲ ပူးသတ်၊ သေနတ်ကို
လုယူပစ်လိုက်သည်။

“အား”

တစ်ဖက်မှ ယွန်းမီရဲ့အသံကြောင့် သူ ကိုယ့်နားမှ သေနတ်
သမားနှင့် အကြိတ်အနယ် ယှဉ်ပြိုင်ရင်း ပွဲသိမ်းဖို့ ကြိုးစားနေခိုက်။
အိမ်ပေါက်ဝမှ ရဲများ အပြေးဝင်လာခဲ့လေသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ... လက်မြှောက်ထား၊ လက်မြှောက်
... ငါ ပစ်လိုက်မှာနော်”

ဒါတောင် အမည်းတစ်ကောင်က ယွန်းမီကို ဓားစာခံလုပ်
ပြီး ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားသေး၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ... လက်မြှောက်ထားနော်၊ ဘယ်လိုမှ
လွတ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့တော့”

လူတွေရော၊ ရဲတွေပါ ဝင်လာနေကြပြီမို့ (၂) ယောက်သား
တက်တစ်ခေါက်ခေါက်နှင့် လက်လျှော့လိုက်ကြလျှင် ရဲများက
လက်ထိပ်ခတ်လိုက်ကြ၊ ခေါင်းစွပ်ကို ဖွင့်လိုက်ကြလျှင်...

“ဟင်”

ယွန်းမီထံမှအသံကြောင့်...

“ဘာလဲ ... ဘာလဲ ... ဒီအိမ်သားတွေရော၊ ဘယ်
ရောက်ကုန်ကြလဲ၊ လိုက်ရှာကြစမ်း... ဟေ့ကောင်တွေ”

ရဲအရာရှိစကားကြောင့် ရဲများ အိမ်တွေထဲ လျှောက်ရှာ
လျှင် မပုနှင့်အေးမူကို အခန်းတစ်ခုထဲမှာ ပိတ်ထားတာ တွေ့ရသည်။
ဒေါ်ပန်းနုဆွေတို့ညီအစ်မ (၃) ယောက်ကိုလည်း အခန်းတစ်ခုထဲ
မှာ တွေ့လိုက်ကြရသည်။

“အဲဒီမှာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ ကိုယ့်အိမ် ဓားပြတိုက်
နေတာတောင် မသိရအောင် ဘာတွေဖြစ်နေကြလဲ”

အင်း... အဲနှင့် ညီအစ်မ (၃) ယောက် မျက်စိ၊ မျက်နှာ
ဖျက်စွာနှင့် အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာကြသည်။ ညှော်ခန်းထဲမှာ ဆုံကြ
တော့ အားလုံးပင် တုန်တုန်ယင်ယင်။

ရဲအရာရှိများ စစ်ဆေးကြတော့ မပုက ရိုးရိုးသားသား။

“အဲဒီလူတွေ အန်တီတို့နဲ့ ပါလာကြတာပါ၊ ဘယ်လိုတွေ
ဖြစ်တယ်တော့ မသိဘူး၊ ကျွန်မတို့ (၂) ယောက်လည်း သူတို့ပဲ
တံခါးတွေ ပိတ်သွားတာ”

သည်စဉ် မာန်ဟုန် ဦးဘဆွေကို သူ့အခန်းထဲမှ စိုးရိမ်
တကြီး ဂိုးချဲ့နှင့် တွန်းထုတ်လာရင်း ဆေးခန်းပို့ဖို့၊ ဆေးရုံပို့ဖို့
အော်ဟစ်နေကြတော့သည်။

“ဘာ... ဘာ... တောက်... ကျွန်တော် ပြန်လာ
တာ နောက်ကျလို့ ခုလိုဖြစ်ရတာ၊ လူဆိုးကောင်တွေကလည်း ဒီ

လောက်တောင် အတင့်ရဲရသလား။ အစောကြီး ဓားပြတိုက်ရသလား”

“လူဆိုးတွေက အိမ်သားတွေနဲ့ ပေါင်းကြတာကိုး ခင်ဗျား အန်တီတွေနဲ့ အတူပါလာတာ ... တဲ့”

“ဟင် ... မိုက်ရိုင်းလှချည်လားဗျာ၊ ကိုယ့်အဖေကို ဒီလောက်တောင် သတ်ချင်၊ ဥစ္စာလိုချင်နေကြရင်လည်း ခင်ဗျားတို့ ကိုယ်တိုင်ပဲ သတ်လိုက်ကြပါတော့လား”

“နင်တို့ မတရား လက်ဝါးကြီးအုပ်လို့ လုပ်ရတာ၊ အဖေကို လှန့်ရုံလှန့်ခိုင်းတာ၊ အဖေက ခေါင်းမာနေတာကိုး”

ယခုချိန်ထိ ကိုယ့်အဖြစ်မမြင်ဘဲ မပီမရီ၊ မသေမသပ်နှင့် ဇာတ်ရှုပ်ကြီး၊ ဇာတ်ထုပ်ကြီးကတော့ ဘူးပေါ်သလို ပေါ်သွားရချေ ပြီတည်း။

လူဆိုး (၂) ယောက် သူတို့ကားပေါ် ပါလာတာကလည်း ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် မဟုတ်ပေမယ့် မပု တစ်နေရာမှ လှစ်ခနဲ မြင်လိုက်ရတာ။

“ခါတိုင်းလည်း အစ်ကိုလေး မရှိတဲ့ညတွေမှာ သူတို့ လူတွေနဲ့ ချိန်းတွေ့နေကျမို့ ခုလည်း အဲဒီလောက် ထင်မိလို့ပါ” တဲ့။ မပုစကားကြောင့် အဖြစ်သနစ်တွေက မလှမပဲ။

ဘာဘနှင့်မာန်ဟုန်၊ ယွန်းမီတို့ ဆေးရုံသွားနေချိန်မှာ ရဲအရာရှိများ ဆက်လက်စစ်ဆေးကြပြီးနောက် ညီအစ်မ (၃) ယောက်ကိုပါ

ဖမ်းဆီးသွားကြလေ၏။

အိမ်မှာ မပုနှင့်အေးမူတို့ (၂) ယောက်ပဲ ကျန်ခဲ့ပြီး တံခါးတွေ လုံခြုံစွာ ပိတ်ကာ ကြောက်ရွံ့တကြီး ကျန်ခဲ့ရပေမယ့် ဝမ်းသာနေတာကိုလည်း ဖုံးလွှဲ၊ ဖိလို့မရ။

“ကောင်းတယ် ... ခုမှ ဒီအိမ်မှာ အရိပ်မည်းကြီးတွေ လွတ်သွားရတော့မယ်”

“ယွန်းမီလေးလည်း ပြန်ပါလာပြီ၊ အစ်ကိုလေးနဲ့ မြန်မြန် အဆင်ပြေသွားကြပါစေ”

“ယွည်းဥစ္စာများ တော်တော်ထူထပ်ပေးတာပဲနော်၊ ဘာဘကြီး ခဗျာ သနားပါတယ်”

“လောဘသား၊ သမီး (၃) ယောက်တော့ သူ့စရိတ်နဲ့သူ ချောသွားပြီ၊ သံဝေဂရရှိ ကောင်းလိုက်တာ”

မပုနှင့်အေးမူတို့ (၂) ယောက် ညှော်ခန်းထဲမှာ ငုတ်တုတ် လေးတွေ ထိုင်ရင်း အိမ်ကြီးရှင်တွေကို အမျှော်ကြီး မျှော်နေရသည့် ည။

ဘာဘကို ဆေးကုသပေး၊ စစ်ချက်ယူပြီး ည (၁၂) နာရီ လောက်မှ အိမ်ပြန်ရောက်လာကြတော့ ... စကားစမြည်တွေ ပြောကြရင်း (၂) နာရီထိုးတော့မှ အားလုံး အိပ်ရာဝင်ဖြစ်ကြသည်။ မာန်ဟုန်ကပင် ...

“မနက်ကျ မပုတို့ စောစောမထကြနဲ့တော့၊ မနက်စာ

၂၅၈ ကြယ်စင်စူးစူး

ဆိုင်မှာ ဝယ်စားလိုက်ကြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုလေး”

ဘာပဲပြောပြော စိတ်မကောင်းခြင်းနှင့်အတူ စိတ်တွေ ရှင်း
သွားရတာလည်း အမှန်။

***

အခန်း (၂၆)

မနက်ခင်းမှစပြီး ကျက်သရေမကံလာအပေါင်းနှင့် ခညောင်း
နေပေပြီ။ဘာသာမှာ ပတ်တီးတွေ၊ ပလာစတာတွေ ရှိနေပေမယ့် မြေး
မာန်ဟန်နှင့်ယွန်းမိတို့၏ ယုယပြုစုမှုကြောင့် စိတ်က ရွှင်ရွှင်လန်း
လန်း။သမီး (၃) ယောက်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပေမယ့်
သူ့လောဘတွေနှင့် သူမို့ ဦးဘဆွေ ဥပေက္ခာပြုရတော့မည်။
အတတ်နိုင်ဆုံး သက်သာအောင်တော့ လုပ်ပေးရတာပေါ့။ယခုဆို အာမခံနှင့်ထုတ်ထားပြီး သူတို့အတွက် ဝယ်ပေး
ထားသည့်တိုက်မှာ သွားနေခိုင်းလိုက်ပြီ။ သူတို့ကလည်း ကိုယ့်အပြစ်

နှင့်ကိုယ်မို့ စောဒကမတက်ရဲတော့။

ဦးဘဆွေ၏သား ဦးရဲဆွေလည်း အမေရိကန်မှ အပြီး ပြန်လာတော့မည်။ သူ့အဖေရဲ့သတင်း၊ ညီမတွေရဲ့သတင်း ကြားပြီး သည်မှ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချလိုက်ခြင်းပါ။

“အဖေအတွက် သား အနားမှာ ရှိပေးမှဖြစ်တော့မှာပေါ့။ ဟိုကောင်မာန်ဟန်က စီးပွားရေးပဲ ဒေါင့်တန်းတက်နေတာ၊ အဘိုး ကို ဂရုစိုက်ရကောင်းမွန်းသိတာ မဟုတ်ဘူး။ သား ပြန်လာခဲ့တော့ မယ် အဖေ”

“ဟိုကောင်ကိုလည်း အိမ်ထောင်ချပေးရဦးမယ်၊ သား စီစဉ်ထားတာရှိတယ်၊ အရမ်းတွေလုပ်မနေနဲ့ဦးလို့ တားထားလိုက် ပါ ဖေဖေ”

သူ့အဖေရဲ့စကားကြောင့် မာန်ဟန် စိတ်ညစ်သွားတာတော့ အမှန်။ အဖေ ပြန်လာတာ ဝမ်းသာပေမယ့် အိမ်ထောင်ချပေးမယ် စီစဉ်ထားတယ်ဆိုတာကြီးကတော့ သူ့ရင်ဘတ်မှာ ဟက်ထိစရာ၊

ဖအေကိုလည်း ကြောက်ရသည်မို့ သူ အဘိုးမှတစ်ဆင့် စောဒကတက်ခိုင်းပေမယ့်မရ။

“ငါ့မြေးကလည်းကွာ မင်းအဖေ ဒီရောက်မှ ပြောစရာရှိ တာ ပြေး ပြစ်ရာရှိတာ ပြလည်း ရပါတယ်၊ ယွန်းမီးလေးကိုမြင်ရင် သူ သဘောကျမှာပါ”

“ဟာ ... ဘဘကလည်း တော်ကြာ ဖေဖေက ဘုမသိ၊

ဘမသိနဲ့ စွတ်လုပ်လာလို့ သား ပြေးပေါက်မှားနေရပါဦးမယ်၊ ကျွန် တော်ကတော့ ယွန်းမီးမှ ယွန်းမီးပဲနော်၊ သားတို့ ခရီးထွက်ခဲ့တဲ့တစ် လျှောက် အတူအိပ်လာကြတာ”

အဆင်ပြေမလားလို့ သူ့ စွတ်တင်လိုက်တော့ ဦးဘဆွေ မျက်လုံးပြူးပြီး ဒေါသတွေကြီးသွားရသည်။

“ဟင် ... ခွေးမျိုး မညာမတာ၊ သင်းက ဒီရည်ရွယ်ချက် နဲ့ ခေါ်သွားတာကို၊ ခွေးသူတောင်းစား၊ တော်တော် သောင်းကျန်း တဲ့ကောင်”

မြေးအဘိုး (၂) ယောက်ထဲ စကားနိုင်လှနေကြတာ။ ယွန်း မီးကတော့ ဘာမှမသိရှာ။ သူတို့အတွက် နံနက်စာကို မပုနှင့်အတူ ပြင်ဆင်နေသည်လေ။

“ဟာ ... ဘဘကလည်း မသောင်းကျန်းရသေးပါဘူး။ အိပ်တယ်ဆိုရုံလေးပါ၊ ဟိုနေရာ ဂိတ်ဆုံးထိ မတွေးနဲ့လေ ဘာဘရဲ့၊ လမ်းမှာ ဟိုတယ်တွေက အခန်းမရတော့ (၃) ယောက်တစ်ခန်း၊ (၄) ယောက်တစ်ခန်းတွေ တည်းရတာ ဘာဘရဲ့”

“မင်းတို့ (၂) ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ခွာဖြူလည်း ပါပါတယ်”

“ဒါနဲ့များ အသားယူနေရသေးတယ် ... ခွေးကောဉ်”

တဟားဟားရယ်ရင်း သူတို့ အူမြူးနေခိုက် ယွန်းမီး သူတို့ မြေးအဘိုးရှိရာ ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်လာပြီး ...

“ဘာဘနဲ့အစ်ကိုလေး မနက်စာ သုံးဆောင်လို့ရပါပြီရှင်”

“အိုကေ ... ရရင်လည်း ဆွဲကြတာပေါ့၊ လာ ... ဘာဘ”

ယွန်းမိန့်သူ ဘာဘကို ဦးချဲ့ အတူတွန်းပေးကြရင်း ထမင်း စားခန်းသို့ ခေါ်လာခဲ့ကြရင်း မာန်ဟန် သူမကို သတင်းပေးရသည်။

“ယွန်းမိ ကိုယ့်အဖေ ရှေ့လထဲမှာ အပြီးပြန်လာတော့မယ် တဲ့၊ မေမေကတော့ သဘောကောင်းပြီးသားပါ။ အဲ ... ဖေဖေနဲ့ တော့ အဆင်ပြေအောင် အလိုက်အထိုက် ကြည့်နေနော်”

ယွန်းမိကလည်း မနက်က မေမေ့ကြော်ငြာကို တွေ့ပြီး သားမို့ စိတ်ဓာတ်တွေ တက်ကြွနေသူပါ။ မေမေ့ဆီ ပြန်ဖို့ စိတ်ကူး ပြီးသား။ သူများတွေ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း ကိုယ့်မိဘကို တော့ ဘယ်မိမလဲ။ ဝင်ကစွပ်ကောင်လို သူများမျက်နှာကြည့်နေရ သည့် ဘဝမှလည်း လွတ်ချင်ပါပြီ။

အစ်ကိုလေးက သူမကို ချစ်တယ်ဆိုပေမယ့် ကိုယ်က မိန်းမသား။ ချစ်သူနှင့် နှစ်ယောက်အတူ ကြာကြာနေလို့မဖြစ်၊ ပြီး ... သူတို့မြေးအဘိုးချင်း ပြောနေသည့်စကားအရဆို အစ်ကိုလေး ရဲ့အဖေ သဘောတူထားသည့် မိန်းကလေး ရှိသည်တဲ့။

ယွန်းမိ အပူရပ်ကို ဟန်လုပ်နေရသည့်ကြားထဲ မေမေ့ ကြော်ငြာကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အားရှိသွားရပါသည်။

“အစ်ကိုလေးတို့သားအဖ၊ မိသားစုတွေ ပျော်ရွှင်ကြည်နူး နေရမယ့်အချိန်မှာ ယွန်းမိကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရမှာ

စိုးရိမ်မိတယ်”

“အောင်မာ ... ယွန်းမိလေသံက ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကြီးကို စုန်ကန်တော့မယ့်အသံပါလား။ ယွန်းမိရယ် ... မင်းဘေးမှာ ကိုယ် မားမားမတ်မတ်ကြီး ရှိနေမှတော့ အခက်အခဲမှန်သမျှ အတူရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းကြရုံပေါ့”

“အစ်ကိုလေးတို့ကို အားနာလို့ပါ။ ဘာဘမေ့ မတွေ့ရတာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ သားနဲ့ချွေးမ ပြန်လာမှာ ဘယ်လောက်များ ဝမ်းသာ နေရှာလိမ့်မလဲ၊ ယွန်းမိက ဆေးရိုးသည် ကန့်လန့်ဖြစ်နေမှာ၊ မိသား စုတွေ ပြန်ဆုံကြမယ့်ပွဲမှာ ယွန်းမိကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ကြမှာ”

ဘာဘကလည်း ပျာပျာသလဲ ဝင်ပြောရှာပါသည်။

“အားမငယ်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ဘာဘရဲ့သားနဲ့ချွေးမ ပြန်လာ ပြီဆိုပေမယ့် သူတို့ကလည်း အိမ်မှာ ငုတ်ဝုတ်ထိုင်နေမယ့်လူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုပဲ လုပ်ငန်းတွေ လုပ်ကြဦးမှာ၊ ဘာဘအနားမှာ သမီးရှိမှ ဖြစ်မှာပါ”

“အင်းလေ ... ယွန်းမိတို့ အကောင်းဆုံး စီစဉ်၊ ဆုံးဖြတ် ကြတာပေါ့နော်”

ဘာဘနှင့်အတူ မနက်စာ စားကြပေမယ့် အခြေအနေတွေ က ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး။ အာမခံနှင့် ပြန်လွှတ်ထားသည့် ဒေါ်ပန်းနုဆွေ တို့ကရော လူမိုက်တွေနှင့် အခဲမှ ကျေပါ့မလား။

“ကဲ... စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနေကြစမ်းပါ။ အကောင်းဆုံး ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းကြတာပေါ့နော်”

အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး မာန်ဟုန် အလုပ်သွားတော့ ယွန်းမီ ဘာဘနှင့်အတူ စကားတွေ ပြောလိုက်၊ စာတွေဖတ်ပြလိုက် နှင့်။

ဦးဘဆွေကတော့ ယွန်းမီလေးကို ဒီအိမ်မှာ အမြဲရှိနေစေချင်ပါသည်။

“မေမေ”

နွေလယ်လေးကမှာ ယွန်းမီ မေမေထံ ဖုန်းဆက်ကြည့်လိုက်သည်။ မေမေအသံက ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ လှိုက်လှဲတုန်ယင်နေ၏။

“သမီး... ငါ့သမီး ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်၊ မေမေဆီ ပြန်လာခဲ့တော့လေ၊ မေမေ ဒီမှာ အားလုံးအဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ထားတယ်၊ ငါ့သမီး မျက်နှာမငယ်စေရဘူး”

“မေမေယောက်ျားကြီးကော... ဘာပြောဦးမှာလဲ”

“သူ့ကို ထည့်မတွက်နဲ့တော့၊ သမီးအတွက် မေမေ လုပ်ငန်းစီစဉ်ထားတယ်၊ နေဖို့ရော ဘာမှမပူနဲ့ ပြန်လာခဲ့ပါတော့ သမီး

ရယ်၊ မေမေ စိတ်ပူလိုက်တာ”

တစ်ဖက်မှ မေမေ လှိုက်လှဲဝမ်းသာနေတော့ ယွန်းမီ တွေ့ငေးငေး။ မေမေ ဦးကျော်ဗလကို တကယ်ရော လွန်ဆန်နိုင်လို့လား။ ငါ မေမေအိမ် ပြန်တက်လို့ အဆင်ပြေပါ့မလား။ ဒီမှာရော ဘာဘနဲ့ အစ်ကိုလေးကို ငါ ထားခဲ့နိုင်လို့လား။

သို့သော် ဒီမှာက မကြာမီ အစ်ကိုလေးရဲ့မိဘ (၂) ပါး ပြန်ရောက်လာတော့မည်။ သူမရဲ့အဖြစ်က ဘယ်ယောက်ျားလေးရှင်မှ ကြည်ဖြူနိုင်စရာမရှိ။

ကားနှင့်တိုက်မိလို့ ဒုက္ခိတဖြစ်သွားပြီး အိမ်မှာသောင်တင်နေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ ဘာမှအတင်ကြီးစရာမရှိ။ ရင်ထဲမှာတော့ အစ်ကိုလေးကို ချစ်မိသည့်စိတ်ကြောင့် မီးလိုပူနေရပါသည်။ မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်အဖို့ ချစ်သူကို ခွဲချန်ထားခဲ့ရမှာ အတွေးနှင့်ပင် ရင်ထဲ နာကျင်ဆွေးမြည့်ရပါသည်။

“သမီး ဘာတွေတွေ့ပူနေတာလဲ၊ ဦးကျော်ဗလတို့ သားအဖကို ကြောက်နေတာလား၊ သူတို့နဲ့ အတူမနေရပါဘူး သမီးရယ်၊ မေမေ သမီးအတွက် လုပ်ငန်းရော၊ အိမ်ရော စီစဉ်ထားပါပြီ ကိုယ့်သမီး ကိုယ့်မျက်စိရှေ့အောက်မှာ ဘေးရန်ကင်းကင်းရှိနေတဲ့ အဖြစ်ကို မေမေ မြင်ပါရစေနော်၊ ပြန်လာခဲ့ပါတော့ သမီးရယ်”

တစ်ဖက်မှ မေမေ ငိုချေပြီတည်း။ ယွန်းမီ ပျာပျာသလဲနှင့် မေမေ့ကို နှစ်သိမ့်ရသည်။

“ဖေဖေ မငိုပါနဲ့ သမီး ပြန်လာမှာပါ။ မေမေစေတနာတွေကို အထင်သွဲ့မိတာလည်း သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်။ မေမေ့ကို သမီး ကန်တော့ပါတယ်။ ညီမလေးရော နေကောင်းရဲ့လား မေမေ သမီးကို သူ သတိရသေးရဲ့လား”

“သမီးလေးက သမီးကို အမြဲမေးနေပါတယ်ကွယ်၊ ကဲ... မေမေ့ဆီ အမြန်ဆုံးသာ ပြန်လာခဲ့တော့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

ယွန်းမီ ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး သည်းဖက်လှည့်လိုက်တော့ သူ့ကို မယုံသကဲ့သို့ အကြည့်နှင့် ကြည့်နေသည့် မာန်ဟုန်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူမ လန့်သွား၏။

“အစ်ကိုလေး”

“ဒါနဲ့ မင်းမှာ မိဘတွေမရှိတော့ဘူးဆို ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ညာရတာလဲ၊ မင်းမှာ ဘာတွေဖုံးကွယ်ထားတာ ရှိသေးသလဲ”

သူ့အသွင်က နာကျင်ကြေကွဲနေလျှင် သူမ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားရသည်။

“ဘာမှဖုံးကွယ်မထားပါဘူး အစ်ကိုလေးရယ်၊ ယွန်းမီ ရှင်းပြတာ နားထောင်ပါဦးနော်”

“မင်းပြောတာ အမှန်တွေပါလို့ ငါ ယုံကြည်ရမှာလား မုသားပြောတတ်တဲ့လူဟာ အမြဲမုသားတွေ ပြောနေမှာပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ယွန်းမီ အမှန်တွေပဲ ပြောပြမှာပါ၊ ပြီးမှ

အစ်ကိုလေး ကြိုက်သလို အပြစ်ပေးပါ၊ ဆုံးဖြတ်ပါ”

“ငါ ဆုံးဖြတ်ရမှာလား၊ မင်း ဆုံးဖြတ်မှာလား၊ ခုပဲ မင်း ငါ့ရင်ဘတ်ကြီးကို စုံကန်ပြီး ထွက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်နေပြီလေ၊ ယွန်းမီ ဖုန်းမိရယ် တော်ပါတယ်၊ မင်း သိပ်ကိုတော်ပါတယ်၊ ဒုက္ခိတဘဝနဲ့ ငါ့ရဲ့ကရုဏာတွေ၊ မေတ္တာတရားတွေကို သိမ်းကျုံးရယူပြီးမှ အခု ပြန်လည်းကောင်းသွားရော မင်း ကိုယ့်ကမ္ဘာ ကိုယ်ပြန်ပြေးတော့မှာ မဟုတ်လား၊ အစာဝလို့ ဌာနေကို ပြန်တော့မယ့် ငှက်ပေါ့၊ မင်း နားခိုခဲ့တဲ့ အပင်ကြီးကို လုံးဝမငဲ့ကွက်ဘဲ သွားတော့မယ်ပေါ့”

မေးကြောကြီးများ ထန်တင်းခါ သူ အရမ်းခံစားနေရသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ယွန်းမီ ခြေမကိုင်မီ၊ လက်မကိုင်မီနှင့် အရူးမီးဝိုင်း ဖြစ်နေရပါသည်။

“အစ်ကိုလေးရယ်... ဒီလိုသဘောမျိုးမဟုတ်ရပါဘူးရှင်၊ ယွန်းမီပြောတာ နားထောင်ပါဦးနော်”

သူမအသွင်ကလည်း အလွန်ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်နေပါသည်။ အစ်ကိုလေး အထင်အမြင် လွဲမှားပြီး မုန်းတီးသွားမှာကို ယွန်းမီ သေမတတ် စိုးကြောက်လှပါသည်။ သူမ သူ့အနားသို့ တရွေ့ရွေ့ ကပ်သွားပြီး နောက်မှ ဖက်ထားမိတော့ သူက အဖက်မခံပါ။

“အစ်ကိုလေးရယ်... ယွန်းမီကို ပထွေးက သူ့သားနဲ့ အတင်းအကျပ်ပေးစားလို့ မင်္ဂလာပွဲနေ့မှာပဲ ယွန်းမီ လွတ်အောင်

ထွက်ပြေးလာခဲ့တာပါ။ ထွက်ပြေးရင်းနဲ့ အန်တီတို့ကားနဲ့ တိုက်မိခဲ့တာပါ။ ကျန်တဲ့ဇာတ်လမ်းကတော့ အစ်ကိုလေး သိတဲ့အတိုင်းပါပဲ။

“ဒါကို ဒုက္ခိတဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်လို့ မိဘမရှိဘူးလို့ ညာပြောရတာလဲ”

“အိမ်က ထွက်ပြေးလာရတာပဲ၊ အိမ် ဘယ်ပြန်ခဲ့တော့မလဲရှင်၊ ပထွေးရော၊ မေမေပါ အရမ်းစိတ်ဆိုးနေမှာဆိုပြီး မိဘမရှိဘူးလို့ ပြောရတာပါ။ တကယ်လည်း သူတို့က အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်ခဲ့တာပဲလေ”

“အခုကျမှ ဘယ်လိုဆက်သွယ်မိသွားကြတာလဲ”

အစ်ကိုလေး မေးနေပုံက တရားခံတစ်ယောက်ကို ရဲစစ်နေသည့်နယ်၊ ယွန်းမီ ရင်နာရပါသည်။

“အန်တီတို့ ယွန်းမီကို ကားဂိတ်မှာ အိပ်ပျော်နေတုန်း စွန့်ပစ်ထားကြတော့ ကြောက်လန့်ပြီး မြို့က သူငယ်ချင်းမကို ဆက်သွယ်မိတာပါ။ မေမေတို့ စိတ်ဆိုးနေတုန်းလား ... လို့ လှမ်းပြီး စုံစမ်းခိုင်းရင်း ...”

“မင်း ... ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို သတိမရတာလဲ၊ မင်းရဲ့အခက်ခဲဆုံးအချိန်မှာ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ဆီ ပြန်လာဖို့ သတိမရတာလဲ၊ ငါ့ချစ်သလောက် ငါ့ကို ဥပေက္ခာတွေပဲ ပြန်ပေးတဲ့မိန်းမ”

သူ့ရင်ပြင်တစ်ခုလုံး ဖားဖိုကြီးလို မောက်လိုက်၊ နိမ့်လိုက်

ဖြစ်နေတော့ ယွန်းမီ ပိုပြီး ကြေကွဲထိတ်လန့်ရပါသည်။ အခြေအနေတွေက အကောင်းပကတိ ပြန်မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလား အစ်ကိုလေးရယ်။

ဘယ်လိုရှုထောင့်က ဘယ်လိုမြင်လိုက်တာပါလဲရှင်၊

ယွန်းမီကိုယ်တိုင်လည်း မျက်ရည်တွေနှင့် ပျက်ပြုန်းနစ်နစ်၊

သူမ မရပ်တည်နိုင်တော့ပါ။

ခြေထောက်တွေ မခိုင်တော့ပြီမို့ အနားမှ ခုံလေးတစ်ခုပေါ်ထိုင်ချလိုက်ရပါသည်။

သူမတို့ ရှိနေတာ အိမ်ဘေးနား မြက်ခင်းပြင်မှာ။

“အန်တီတို့ကို ကြောက်လန့်ပါရှင်၊ အန်တီတို့ စွန့်ပစ်ခဲ့တာ သိသိကြီးနဲ့ ယွန်းမီ အိမ်ပြန်မလာရဲလို့ပါ။ အစ်ကိုလေးကို သတိမရလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖုန်းဆက်ဖို့ကျတော့လည်း ယွန်းမီမှာ ဖုန်းပါမလာခဲ့ဘူး၊ နံပါတ်လည်း အလွတ်မရလို့ပါ”

“တော်ပြီ ... မင်း ... လျှာအရိုးမရှိတိုင်း လျှောက်ပြောနေတာတွေ ငါ မယုံကြည်တော့ဘူး၊ မင်း စိတ်ချမ်းသာသလိုသာ လုပ်တော့၊ အစကတည်းက မင်းရင်ဘတ်ထဲမှာ မင်းခေါင်းထဲမှာ ငါ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဘဲ”

အစ်ကိုလေး သူမကို ထားခဲ့ပြီး ကမူးရှူးထိုးနှင့် ကားပေါ်တက်ခါ မောင်းထွက်သွားခဲ့လျှင် ယွန်းပုဏ္ဏမီနေရာမှာပင် ပုံလျက်သား လဲကျန်ခဲ့သည့်အဖြစ်။

ယွန်းမီကို သံသယတွေ ဝင်နေမယ့်အစား အသေသာ
သတ်လိုက်ပါတော့ အစ်ကိုလေးရယ်။

***

အခန်း (၂၇)

“ဦးမာန်ဟန် ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့ လမ်းဖြူဆေးခန်း
ကို အမြန်လိုက်ခဲ့ပါ”

“ရှင်”

သူထွက်သွားကတည်းက မျက်ရည်ကျ ကျန်ခဲ့ရသည့်
ယွန်းမီ။ ညနေ (၅) နာရီလောက်မှာ သတင်းဆိုးနှင့်အတူ ဖိုးတာ
ကားတစ်စီးနှင့် ကမ္ဘာ့ရှုထိုး ရောက်လာခဲ့သည်။ ဘာဘရော ယွန်းမီ
မိ ညှော်ခန်းထဲမှာ ရှိနေကြတာမို့ သတင်းဆိုးက (၂) ယောက်လုံးကို
တုန်လှုပ်စေသည်။

သို့သော် ယွန်းမီ ပိုပြီး အရူးမီးပိုင်းဖြစ်ရသည်။ သူမကို
စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်သွားခဲ့တာမို့ သူမ ပိုပြီး ကြေကွဲရသည်။

“ဘဘ”

“လိုက်သွား သမီး... လိုက်သွားလိုက်၊ ဘဘကို စိတ်ချ မပုနဲ့အေးမှု ရှိတယ်။ အခြေအနေတွေ ဖုန်းဆက်၊ သားဆီ ဘဘ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ် သူတို့လည်း လာကြတော့မှာပါ”

ချက်ချင်းပင် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်နှင့် ယွန်းမီ မာန်ဟန်ထဲသို့ လိုက်ခဲ့သည်။ သူမအသွင်က ပြိုပြိုကွဲကွဲ။

“ကိုဖိုးတာ အစ်ကိုလေး... အစ်ကိုလေး”

“ခြေတွေ၊ လက်တွေတော့ ကျီးမသွားဘူး၊ ပတ်တီးတွေ တော့ ပွနေတာပဲ၊ သူ သတိမလစ်ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော့်ကို အရင်ဆုံး ဖုန်းဆက်တယ်၊ နောက်... မယွန်းမီကို ခေါ်ခိုင်းတယ်”

“အသက်အန္တရာယ်တော့ မစိုးရိမ်ရပါဘူးနော်၊ ကျွန်မကို သေသေချာချာ ပြောပြပါဦးရှင်... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“သူများကိုရှောင်ရင်း လမ်းဘေးဖုန်းတိုင်နဲ့ဆောင့်တာတဲ့ အသက်အန္တရာယ် မရှိလောက်ပါဘူး၊ တအားကြီး စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ၊ ဘုရားစာတွေသာ ရွတ်လိုက်ခဲ့ပေတော့”

ဖိုးတာ ကားမောင်းရင်း သတိပေးလိုက်မှ ယွန်းမီ မျက်စိ မှိတ်၊ မျက်ရည်တွေကျရင်း ပရိတ်ရွတ်ရသည်။

“ရောက်ပြီ”

ပုဂ္ဂလိက ဆေးခန်းတစ်ခုပါ။ ယွန်းမီ အစ်ကိုလေးရှိရာသို့ အပြေးအလွှားသွားမိသည်။ သူမ မရှက်နိုင်တော့ပါ။

“အစ်ကိုလေး”

မာန်ဟန် အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ရောက်နေပါပြီ။ မျက်လုံးကို ပတ်တီးစည်းထားတာ တွေ့ရလျှင် သူမ မူးမေ့လဲကျလှမတတ်။ ကျန်သည့်နေရာအချို့မှာလည်း ပတ်တီးတွေနှင့်။ သူ့ဘေးမှာ ဆရာဝန်နှင့် ဆရာမ (၁) ယောက်။

“ကိုဖိုးတာ... ရှင်ပြောတော့ အစ်ကိုလေး ဘာမှမဖြစ် ဘူးဆို”

ယွန်းမီ သူ့အနားသို့ ပြေးကပ်သွားပြီး သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အော်ငိုမိမတတ်။

“ခင်ဗျား စိတ်ပူမှာစိုးလို့ပါ၊ မျက်စိမှိတ်မိသွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပြန်ကောင်းသွားမှာပါ၊ ခင်ဗျားလုပ်နေပုံက လူနာစိတ်ဓာတ်ကျစရာ၊ ဣန္ဒြေဆည်စမ်းပါဗျာ”

သူ အသံကြားရာအရပ်ကို လှမ်းပြီး ကြည့်နေသည့် အစ်ကိုလေးကိုကြည့်ပြီး ယွန်းမီ ရင်ထဲ မီးလိုပူနေရပါသည်။

“အစ်ကိုလေးရယ်... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ သူသာ မျက်စိ တွေ ပြန်မမြင်ရတော့ဘူးဆိုရင် ကျွန်မ တစ်သက်လုံးနောင်တရလို့ ဆုံးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“မင်း မိဘတွေဆီ ပြန်စရာရှိတာ ပြန်ပါ၊ ငါ့ကို ထားခဲ့လို့ ရပါတယ်၊ ငါ ဒုက္ခိတဖြစ်သွားပြီ၊ ဒုက္ခိတကြီးကို ထားခဲ့တော့”

“အစ်ကိုလေးရယ်... ယွန်းမီ မပြန်တော့ပါဘူး၊ မသွား

တော့ပါဘူး။ ယွန်းမီ အစ်ကိုလေးအနားမှာပဲ တစ်သက်လုံး ပြုစု စောင့်ရှောက်ပေးသွားပါမယ်ရှင်၊ ယွန်းမီကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ ယွန်းမီ မှားပါတယ်”

သူ့ခွတင်ဘေးမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ရင်း သူ့ခြေထောက်များ ကိုဖက်ကာ သည်းခင်ပြတ်မျှ ငိုကြွေးနေသူလေးဟာ သူ့ချစ်သူ လေးတဲ့လာ။ ဒဏ်ရာများနှင့် နာကျင်နေသည့်ကြားမှပင် သူ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ထားမိပါသည်။ စည်းထားသည့်မျက်လုံးများမှ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာတော့ သွေးနှင့်ရောပြီး သွေးမျက်ရည်။

“အစ်ကိုလေး... အစ်ကိုလေး... မငိုပါနဲ့နော်၊ ယွန်းမီ ကို စိတ်ဆိုးလို့ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒေါသထွက်လို့ဖြစ်ဖြစ်၊ မငိုလိုက်ပါနဲ့နော်၊ မျက်လုံးဒုက္ခ ပိုဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ၊ အစ်ကိုလေးပေးတဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကို ယွန်းမီ ခံပါမယ်၊ အစ်ကိုလေးနားကလည်း ဘယ်မှထွက်မသွား တော့ပါဘူးရှင်”

စိုးရိမ်တကြီးနှင့် မော့ကြည့်၊ ငိုကြွေးရင်း သူမ တောင်ပန် နေတော့ အားလုံးပင် သူတို့ (၂) ယောက်ကို ဖျောင်းဖျနေရသည်။ နောက် ဆရာဝန်ကပင်...

“ကဲ... ကဲ ကိုမာန်ဟန်လည်း နားပါ၊ မယွန်းမီ အနားမှာ စောင့်ပေးလိုက်၊ ကျန်တဲ့သူတွေ အပြင်ထွက်တော့၊ မင်းတို့ (၂) ယောက် ရန်လည်း ဖြစ်မနေကြနဲ့ဦး”

အားလုံးထွက်သွားကြပြီး အခန်းတံခါးလေးပိတ်ထားပေး

လျှင် အခန်းထဲမှာ ယွန်းမီရဲ့ရှိက်သံ တိုးတိုးလေးသာ ရင်နှင့်စဖွယ် ထွက်ပေါ်နေလျက်။

မာန်ဟန် ခုတင်ပေါ်မှာ ငူငူကြီး ထိုင်နေရသည်။ ချစ်သူကို ဘယ်လိုချောရမလဲ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကမ္ဘာလောကကြီးရဲ့အတွင်း လူနာပါ။

“ယွန်းမီ”

သူ... လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်တော့ ကောင်မ လေး သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ဖြည်းဖြည်းစွာ တိုးဝင်လာ၏။

“အစ်ကိုလေးရယ် ယွန်းမီကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ နောက်... အစ်ကိုလေးနားက တစ်ဖပါးမှ ခွာမသွားတော့ပါဘူးရှင်”

“မင်းအမေ ပြန်ခေါ်ရင်ရော”

“မေမေ့ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါမယ်၊ ယွန်းမီ ပြန်မသွားတော့ပါဘူး”

“ငါ့မိဘတွေက သင့်တော်တဲ့လူနဲ့ ပေးစားရင်ရော”

“ရှင်”

သူ့မေးခွန်းကြောင့် ယွန်းမီ ကြောင်အသွားရပေမယ့် ကြောင်မီ ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။

“အစ်ကိုလေးရယ်... အဲဒီတော့လည်း အစ်ကိုလေး ယွန်းမီကို မချစ်နဲ့တော့ပေါ့၊ ယွန်းမီ အစ်ကိုလေးနားမှာ နာ့စ်တစ် ယောက်လို အလုပ်သမားတစ်ယောက်လို ဖြစ်လုပ်ကိုင်ပေးရုံပေါ့”

“ငါမှ မင်းကို မချစ်ဘဲ မနေနိုင်တာ”

သူ ဖြည်းညင်းစွာ ပွေ့ပိုက်ထားသည့် ရင်ခွင်ထဲမှ ကောင်
မလေးရဲ့မျက်ရည်များက သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို စိုစွတ်စေပါပေကော။

“အစ်ကိုလေးရယ်”

သူမရဲ့ကျောပြင်လေးတွေ တုန်ခါနေတာ ပရမ်းပတာ
လူနာခုတင်ဘေးမှာ ဒူးထောက်နေသည့် သူမကို မာန်ဟန် ပွေ့ဖက်
ထားမိတာ။

သည်စဉ် တံခါးခေါက်သံများကြောင့် ယွန်းမီ မျက်ရည်
များကို လျင်မြန်စွာသုတ်ရင်း သွားဖွင့်ပေးရသည်။ သူ့မိတ်ဆွေတွေ
သစ်သီးများ၊ မုန့်များနှင့် စိုးရိမ်တကြီး၊ သို့သော် ... ချက်ချင်းပင်
ပြုံးစိစိတွေ ဖြစ်သွားကြပြီး ...

“မာန်ကြီး ... မင်းနာ(စ်)က ချောလှချည်လား”

“နာ(စ်) မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့လေဒီကွ”

“အိုကေ ... အိုကေ၊ ဒီလောက် ပြန်ပြီး စောဒကတင်
နိုင်ရင် မင်းအခြေအနေ သေဖို့ အဝေးကြီး”

သူ့သူငယ်ချင်းတွေက ပြောမနာ၊ ဆိုမနာ၊ လူနာကို ပြော
အားပေးနေလိုက်တာကလည်း မသက်မသာ။ အချင်းချင်းလည်း

“ဒီလောက်ကလေးနဲ့ ဒီလို အပြုအမူရမယ်ဆိုရင် ငါ့လည်း
ကားတိုက်ခံလိုက်ချင်ပါတယ်ကွာ”

“မင်းတိုက်မိရင်တော့ အဝီစိတန်းရောက်သွားမှာတော့”

မလုပ်နဲ့ ... မလုပ်နဲ့ ကုသိုလ်ကံချင်း တူတာမဟုတ်ဘူး”

“ဖိုးမာန် အားမငယ်နဲ့နော်”

“မငယ်ပါဘူး ... သွား ... သွားကြတော့ ရှုပ်တယ်”

“မျက်စိပြန်မမြင်ရရင်လည်း မျက်မမြင်အင်ဂျင်နီယာကြီး
ဆိုပြီး ကမ္ဘာကျော်သွားနိုင်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းကုမ္ပဏီကို ငါ့လက်ထဲ
ယုံကြည်စွာ လွှဲအပ်နိုင်ပါတယ်”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နောက်ပြောင်နေကြစဉ် နာရီ
ဝက်လောက်ကြာတော့ သူ့မိတ်ဆွေတွေ ပြန်သွားကြသည်။ ယွန်းမီ
အစ်ကိုလေးနားသို့ ကပ်သွားပြီး သွေးစတွေ ပေးနေသည့် အဝတ်
တွေ လဲပေးဖို့ ခွင့်တောင်းလိုက်သည်။ စောစောကပဲ အဝတ်အစား
တွေ လာပို့ပေးသွားပြီမို့။

“အစ်ကိုလေး ... အဝတ်လဲပေးမယ်နော်၊ ရေပတ်လည်း
တိုက်ပေးမယ်နော်”

“အင်း ... အပြင်မှာ မှောင်ပြီလား၊ ‘ကိုယ့်မျက်စိတွေ
ခိုမှောင်လာသလိုပဲ’

“အစ်ကိုလေးရယ်”

သူ့စကားလေးကြောင့် ယွန်းမီရင်ထဲ မချိုလိုက်တာ။
အကယ်လည်း ည (၇) နာရီကျော်ပြီလေ။ သူမ အခန်းမိဖွင့်လိုက်
ရင်း မာန်ဟန်ကို ဖြည်းညင်းစွာပင် ရေပတ်တိုက်၊ အဝတ်လဲပေး
လိုက်သည်။

၂၃၈ ဩစတေးလီးယား

“အစ်ကိုလေး ညစာ ဘာစားမလဲဟင်”

“အဆင်ပြေတာ တစ်ခုခုပေါ့ မင်းတော့ ငါ့အနားက ဘယ်မှမသွားနဲ့နော်၊ ငါ့ကို တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ယွန်းမီ ဘယ်မှမသွားပါဘူး၊ စောစောက ကိုဖိုးတာ ငယ်ပေးသွားပါတယ်”

“သူရော ... ပြန်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါပေမဲ့ လိုအပ်ရင် အချိန်မရွေး ဖုန်းဆက်ပါ ... တဲ့”

“ဒါဆို ... အခန်းထဲမှာ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ပဲပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုလေး ဘာမှအားမငယ်ဘဲ ယွန်းမီကို လိုတာခိုင်းပါ”

“အင်း ... ကဲ ... ကိုယ်ဆာပြီ၊ တစ်ခုခုကျွေးတော့”
ယွန်းမီ သူ့ကို ခေါက်ဆွဲကြော် ခွဲပေးလိုက်သည်။ သည်မှာ မာန်ဟုန်ထံ သူ့သူငယ်ချင်းများထံမှ ဖုန်းဝင်လာ၏။

“ဖိုးမာန် ... မင်းကို ညကျရင် ငါတို့ လာစောင့်ပေးမယ်”

“ဟာ ... မလာနဲ့၊ မလာနဲ့၊ ရတယ်၊ ငါ့မှာ အစောင့်တယ်”

“မင်းကောင်မလေးက မင်းကို ထူနိုင်၊ တွဲနိုင်ပါ့မလား”

“မပူနဲ့ ရတယ်”

“လူကတော့ သေခါနီးတာတောင် ရိက္ခာယူချင်တုန်း”

မျက်စိတွေ ပြန်မမြင်ရရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ကိစ္စမရှိဘူး ... အဲဒါ ငါ့ကိစ္စ”

“မိန်းမဆိုတာ ဆောင်းလေ ... ကွ၊ ဘယ်မိန်းမမှ အကန်းကြီးကို တစ်သက်လုံး စိတ်မရှည်ဘူး”

“တော်ပြီ ... ငါ့ကို စိတ်ဓာတ်ကျအောင် လာမပြောနဲ့၊ ခွေးသူတောင်းစားတွေ ငယ်စာရင်းဖျက်တယ်”

အစ်ကိုလေး သူငယ်ချင်းတွေဟာ တော်တော်နောက်ကြတာပဲ။ တစ်ဖက်မှာ သေကောင်ပေါင်းလဲဖြစ်နေတာတောင် နောက်ပြောင်နေကြတုန်း။

ယွန်းမီ အစ်ကိုလေး စားပြီးတော့ ပါးစပ်ကို သုတ်ပေးလိုက်ပြီး အိပ်ရာပေါ် ပြန်လှဲပေးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုလေး ... အနားယူနော်၊ ယွန်းမီ အနားမှာရှိတယ်”

“ကိုယ့်လက်ကို ကိုင်ပေးထား၊ ဒါမှမဟုတ် မင်း ကိုယ်နဲ့ ထိပေးထား၊ မဟုတ်ရင် အားငယ်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုလေးရယ်”

သူ့ခွတင်နားမှာ ထိုင်ခုံလေးချပြီး ယွန်းမီ အစ်ကိုလေးကို ဖြည်းဖြည်းစွာ နှိပ်ပေးနေမိပါသည်။ သူ့ခမျာ ညောင်းရှာမှာပဲ။

ဆရာဝန်တွေ ဆရာမတွေကလည်း သူ့အချိန်နှင့်သူ လာလာပြီး ကြည့်ပေးပါသည်။ ဆေးထိုး၊ ဆေးတိုက်ကြပါသည်။ ည (၁၀) နာရီလောက်ကျတော့ အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားပေပြီ။ ယွန်းမီ

သူ့အနားမှာ လက်ကလေးများကို ဖျစ်ပေးရင်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကြင်နာ သနားနေမိသည်။

တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ သူ့ထံမှ အသက်ရှူသံမှန်မှန် ကြားနေရသဖြင့် အိပ်ပျော်သွားတာ သေချာတော့မှ အခန်းထဲရှိ ဆိုဖာရှည်ပေါ်မှာ တုံးလုံးလဲ့လဲ့ နေရာမှ ထလိုက်လျှင် -

“ယွန်းမီ”

“ရှင် အစ်ကိုလေး... ယွန်းမီ ဆိုတာမှာ ခဏလွဲမလို့ပါ”

“ကိုယ့်ကို မထားခဲ့ပါနဲ့ကွာ၊ မျက်စိတွေ မမြင်ရတော့ အမှောင်ကမ္ဘာထဲမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းရယ်၊ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေရတယ်”

“အစ်ကိုလေးရယ်... ဒါဆိုလည်း ယွန်းမီ ဒီမှာပဲ ထိုင် စောင့်ပေးမယ်နော်”

သူမ နေရာမှာ ပြန်ထိုင်တော့ မာန်ဟန် သူမကို ခုတင်ပေါ် ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ဒီမှာပဲ လဲနော်၊ ကိုယ့်အနားမှာ မင်းရှိနေမှ ကိုယ် စိတ်ချ လက်ချ အိပ်လို့ရမှာ”

“ဟာ... အစ်ကိုလေးရယ် မဟုတ်တာ၊ ယွန်းမီ ဒီခုတင် ဘေးမှာ တစ်ညလုံး ထိုင်စောင့်ပေးမှာပါ”

“ဘာလဲ... မင်းက လူမမာကိုတောင် မယုံဘူးပေါ့၊ ငါ က မင်းကို ဘာလုပ်မှာမို့လဲ၊ လူမမာကြီးက မင်းကို ဘာတွေနှောင့်

ယှက်ဖျက်ဆီးမှာမို့လဲ”

“အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုလေးရယ်၊ အစ်ကိုလေး ပြောတဲ့ ဖြောင့်တန်းတန်း အနားယူစေချင်လို့ပါ၊ ကဲ... ဟိုဆိုဖာကြီးကို ယွန်းမီ အစ်ကိုလေး ခုတင်နား ရွှေ့ခဲ့မယ်၊ ချပြီလား၊ ဆိုဖာပေါ်မှာ လှဲစောင့်မယ်လေ”

ဘယ်လိုပင် ချောပြောပြော နှုတ်ခမ်းကြီး စုနေသည့် ချစ်လူ လူဆိုးကြီးကို ယွန်းမီ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိတော့။

“ဘာလဲ... ငါ့ကို ဒုက္ခိတကြီး၊ အကန်းကြီးဆိုပြီး မင်းက မတူမတန် သဘောထားတယ် မဟုတ်လား”

“အို... အစ်ကိုလေးရယ် မဟုတ်ရပါဘူးရှင်၊ အစ်ကိုလေး တောင် ယွန်းမီကို နိုင်ငံအနှံနီးပါး ကျောပိုးပြီး ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သေး တာပဲ၊ အစ်ကိုလေးရဲ့အချစ်ကို ယွန်းမီ တစ်စုံတစ်ယောက်တွေလေ ကြက်သီး ထအောင် ခံစားရလေပါပဲရှင်”

“ဒါဆိုလား”

“အင်း... ဘာမှလည်း မဆိုင်ဘဲနဲ့”

“မဆိုင်၊ ဆိုင်ဆိုင်ကွာ... လူမမာဆိုတာ စိတ်ချမ်းသာ အောင် ထားရတယ်ကွ”

“အစ်ကိုလေးရယ်... သူများတွေမြင်ရင် ယွန်းမီကို ကဲ လိုက်တာလို့ ကဲ့ရဲ့မှာပေါ့”

“ပြောလိုက်လေ... ကိုယ်ကဲနေတာပါ... လို့”

“ခက်လိုက်တာရှင်”

နောက်ဆုံး သူ့ခုတင်ပေါ်မှာ သူ့အလိုကျ လဲလျောင်းရင်း
လူနာကို ထိမိမှာစိုးလို့ ယွန်းမီ သတိထားပြီး တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်။
အစ်ကိုလေးကလည်း လူနာမို့ လူနာလို ငြိမ်ငြိမ်လေးဆဲ
နေတာ။ အသားချင်ပဲ ထိထားရုံဆိုတာ ယုံရဲ့လား။

***

အခန်း (၂၈)

ဆေးရုံမှာ (၅) ရက်ကြာပြီး အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာသည်
အထိ ယွန်းမီတစ်ယောက်တည်း ကိုကိုရဲ့အဖော်။

အဲ ... အစ်ကိုလေးဆိုတာ အိမ်အကူတွေရဲ့စကားမို့
ကိုကိုခေါ်ပါ ဆိုလို့ပါ။

ကိုကိုမျက်လုံးကို ပတ်တီးဖြေလိုက်တော့ နောက်တစ်ကြိမ်
ပြန်ပြီး ခွဲစိတ်ရဦးမည် ... တဲ့။ ရက်ချိန်းခွာပြီး ပေးလိုက်သည်။

“ဆရာရယ် ... ကျွန်တော့်မျက်လုံး ပြန်ကောင်းပါဦးမလား
ဗျာ။ မှန်တွေက ဘယ်ထိအောင် စိုက်သွားလို့လဲ၊ မျက်လုံးတစ်လုံး
လုံး ထိခိုက်သွားလို့လား။ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောပါ။ ကျွန်တော်
စိတ်ခိုင်ပါတယ်”

“ကောင်းဖို့ ရာနှုန်းများပါတယ်။ စိတ်အရမ်းမပူပါနဲ့ဗျာ၊ တစ်လလောက် အနားယူလိုက်ပါဦးနော်”

မျက်မှန်အနက်နှင့် ပြန်လာရတော့ မာန်ဟန်စိတ်ဓာတ်ကျ ချင်ချင်။ ဘာဘာကတော့ အားပေးရင်း ရယ်မောပြပေမယ့် သူလည်း စိတ်ထိခိုက်နေပါသည်။

“ငါ့မြေးရယ် ... အားမငယ်ပါနဲ့ကွယ်၊ မင်းအဖေအမေ မနက်ဖြန် ပြန်လာမှာ။ တို့မြေးအဘိုးတွေကလည်း ကံတူအကျိုးပေး တွေပဲ ဘိုးအေက အကျိုး မြေးက ... အဲ ... မျက်မမြင်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့မြေးက အခိုက်အတံ့ပါကွာ”

“ဘာဘရယ် ... တစ်သက်လုံး မမြင်ရင် ကျွန်တော် ဘယ် လိုလုပ်ရမလဲ၊ သားဘဝတော့ သွားပါပြီ”

သူတို့မြေးအဘိုးရဲ့စကားတွေကို နားထောင်ပြီး ယွန်းမီ မျက်ရည်ကျရသလို မပုနှင့် မအေးမူမှာလည်း မျက်ရည်လည်ရွှဲ။

“ကိုကိုရယ် ... ကိုကိုအနားမှာ ယွန်းမီ တစ်သက်လုံး နေပေးသွားမှာပါ။ ကိုကို နှင်မထုတ်မချင်း ဘယ်ကိုမှ မသွားပါဘူး နော်၊ ဘာဘကိုလည်း သမီး ပြုစုပေးပါမယ်”

“အေး ... ကိုယ့်ကတိ ကိုယ်မှတ်ထား”

ယွန်းမီ ကိုကို ဆေးရုံမှာ ရှိစဉ်ကပင် မေမေ့ကို အကျိုး အကြောင်းတွေ ဖုန်းဆက်ပြီးပါပြီ။ မေမေ တောင်းလို့ လိပ်စာရေး၊ ဖုန်းနံပါတ်တွေပါ ပေးထားခဲ့သည်။

သူမတို့ (၃) ယောက် ဧည့်ခန်းမှာ အအေးသောက်ရင်း အပြန်အလှန် အားပေးနေကြစဉ် ခြံထဲသို့ ကားတစ်စီး ဝင်လာခဲ့သဖြင့် လှမ်းကြည့်နေကြရတာ ...

“မေမေ”

ကိုယ့်ကား ကိုယ်မောင်းပြီး သမီးရှိရာလာခဲ့သည့် မေမေ။ ညီမလေးပါ ပါလာခဲ့သည်။ ကားနှင့် မေမေအပြင်အဆင်အသွေး အမွှေးကြောင့် ယွန်းမီဟာ ပစ္စည်းမဲ့လူတန်းစားမဟုတ်တာ သိသိသာသာ။

“မမကြီး”

“သမီး”

သားအမိ (၃) ယောက် ဖက်ဝိုနေကြသဖြင့် ဦးဘဆွေနှင့် မာန်ဟန် မြင်နေ၊ ကြားနေရတာ စိတ်မချမ်းသာ။

“သမီးရယ် ... မေမေ သမီးအတွက် ရွှေဆိုင်ဖွင့်ပေးထား တယ်၊ သမီးလာတာနဲ့ တန်းအလုပ်ဝင်ရုံပဲ၊ မေမေ့မှာရှိတဲ့ (၂) ထပ် တိုက်လေး၊ အပေါ်ထပ်မှာ လူနေ၊ အောက်ထပ်မှာ ဆိုင်ဖွင့် ပထွေး မျက်နှာကို လုံးဝကြည့်နေစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့”

“နားပါဦးကွယ်၊ မပုရေ ... အအေး (၂) ဗူး”

ဘာဘက အအေးလှမ်းမှာပြီး ဒေါ်ယွန်းလဲ့စိုးကို အကဲခတ် သူလို ဒေါ်ယွန်းလဲ့စိုးကလည်း ဦးဘဆွေနှင့် မာန်ဟန်ကို အကဲခတ် သည်။ အပြန်အလှန်။ မာန်ဟန်က ...

“ကျွန်တော် တာဝန်မကျေနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ အန်တီ၊ ကျွန်တော်တောင် ယွန်းမီကို အားကိုးနေရတဲ့ဘဝပါ။ သူ မရှိရင် ကျွန်တော် အသက်ရှင်ဖို့ ခပ်ခက်ခက်ပဲ”

“အေးပေါ့ကွယ်... ဒါနဲ့ မောင့်မျက်လုံးက ခဏလဲ မဟုတ်လား။ ခွဲပြီးရင် ပြန်မြင်မှာပေါ့”

“မသေချာပါဘူး အန်တီ၊ တစ်သက်လုံး ကန်ချင်လည်း ကန်သွားနိုင်ပါတယ်”

“အို... ဒါဆို...”

ဒေါ်ယွန်းလဲ့စိုး သမီးအတွက် စိုးရိမ်သွားပေမယ့် ယွန်းမီက ယုာကယာပင်...

“မေမေရယ်... သမီး ကိုကိုကို သိပ်ချစ်တယ်၊ သူတုန်းကမှ သမီးကို ကျောပိုးပြီး မြန်မာပြည်အနှံ့ ခေါ်သွား၊ အမြဲပြုစုပေးခဲ့တာ၊ ကိုကိုကြောင့် သမီး ပြန်ကောင်းခဲ့တာပါ”

“သမီး... သူ့ကို တစ်သက်လုံး အနှံ့အတာခံနိုင်ပါ့မလား ကွယ်၊ လောလောဆယ်တော့ သွေးပူနေတုန်း”

“အို... မေမေ သမီး ကိုကိုကို တစ်သက်လုံး အနှံ့အတာခံသွားပါ့မယ်၊ မေမေ သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

ဒေါ်ယွန်းလဲ့စိုး ခပ်ငေးငေးဖြစ်သွားပြီး အတန်ကြာမှ...

“သမီးရဲ့ဆန္ဒပါပဲလေ၊ ဒါဆိုလည်း သမီးတို့...”

ကိုယ်က သမီးရှင်ဖို့ လက်ထပ်ဖို့ ပြောမထွက်ပေမယ့်

မာန်ဟန်ကပင် ချက်ချင်း အဖြေပေးလိုက်သည်။

“မနက်ဖြန် ဖေဖေနဲ့မေမေ ပြန်လာတော့မှာပါ အန်တီ၊ အန်တီ စောင့်စေချင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ယွန်းမီကို အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ချင်ပါတယ်”

ဒေါ်ယွန်းလဲ့စိုး အီလည်လည်နှင့်ပင် ခေါင်းညိတ်ရတော့မလို။

***

အခန်း (၂၉)

ဦးရဲဆွေနှင့်ဒေါ်သက်ရဝေတို့ကို ဖိုးတာပဲ သွားကြိုရပါသည်။ ဦးဘဆွေနှင့်မာန်ဟန် ပိတ်ထားသဖြင့် အခြေအနေကို မပြောခဲ့ပါ။ သူတို့နှင့်အတူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လည်း ပါလာသည်။ မြန်မာ မလေးပေမယ့် အမေရိကန်မှာ ကြီးတာမို့ ရဲရဲတင်းတင်းနှင့် သွက်သွက် လက်လက်။

အိမ်ရောက်တော့ အားလုံးအိမ်ပေါက်ဝမှ ဆီးကြိုးနေကြ သည်။ ဦးဘဆွေက ဦးရဲပေါ်မှာ။ မာန်ဟန်ကတော့ ရောင်မျက်မှန် အကောင်းစားနှင့် မတ်တတ်ရပ်လို့။ ယွန်းမိက သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်ကြည့်နေသည်။

“သား... အမယ်လေး... လာတောင်ကြိုဖော်မလား”

ဒေါ်သက်ရဝေ သားကို ဆွဲခေါ်သွားရင်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ မပု၊ မအေးမူနှင့် ဖိုးတာတို့ကတော့ ပါလာသည့် ဗဟုသုတများကို ဧည့်ခန်းထဲသို့ သယ်ပေးနေသည်။

ဦးရဲဆွေကတော့ သူ့အဖေကို ဖက်ပြီး ဖအေရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်ရည်ကျနေ၏။ သူတို့နှင့် ပါလာသည့် ညိုသရဖီမှာ ကိုယ့်ဘာ သာပင် ဧည့်ခန်းထဲ သွားထိုင်ရသည်။

“အဖေ... ပိန်သွားတယ်နော်”

“အေး... ငါ့သား အပြီးပြန်လာတာ မဟုတ်လား၊ အဖေ ခံသားစုနဲ့ အတူနေချင်ပြီ”

“အပြီးပြန်လာတာ အဖေ၊ ဪ... ဒါထက် သူလေးက သားနဲ့ချစ်စွဲတဲ့ မိန်းကလေး၊ အမေရိကန်မှာ ကျောင်းပြီးတယ်၊ ဦးပွားရေးပညာရှင်ပဲ၊ သူ့ဘိုးဘွားတွေက ဒီမှာပဲ ညှိသရဖီ... တဲ့”

“ဪ... အချောလေးပဲ၊ ဒါထက်... မာန်ဟန်က ချက်စိကွယ်သွားတော့... သူ သည်းခံနိုင်ပါ့မလား”

“ဗျာ”

“ရှင်”

အာမေခိုတ်သံတွေ ဆူညံသွားတော့ ဦးဘဆွေ ရှင်းပြရ သည်။

“သားတို့ စိတ်ပူမှာစိုးလို့ အကြောင်းမကြားတာ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ (၃) ရက်လောက်က ငါ့မြေး ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံတက်

ရတယ်။ မျက်စိကတော့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ကားမှန်တွေ စိုက်ပြီး ကွယ်သွားခဲ့ပြီ”

ဦးဘဆွေအသံက ကြေကြေကွဲကွဲ။ ဦးရဲဆွေနှင့်ဒေါ်သင်းရဝေတို့ အရူးမီးဝိုင်းဖြစ်သွားရတာကတော့ သားအတွက် ယူကျုံးမလဲ ဖြစ်လွန်းလို့ပါ။ သားအနားသို့ ပြေးကပ်သွားပြီး မျက်ရည်ကျနေကြ ၏။

ယွန်းမီ ညှော်ခန်းထဲသို့ အအေးဗူးနှင့်မုန့်များ ယူလာခဲ့ပြီး စားပွဲပေါ်တင်သည်။

အခြေအနေက ကြေကြေကွဲကွဲမို့ သူမလည်း တစ်နေရာမှ ကုပ်ကုပ်ကလေး ဝင်ထိုင်မိသည်။ မေမေ ပြန်သွားတာပဲ ခပ်ကောင်းကောင်း။ သူမ ညှို့သရဖီဆိုသူလေးကို တိတ်တခိုးကြည့်မိသည်။

ခေတ်မီသော အဆင်အပြင်နှင့် ဗိုလ်မရပ်လေးလို လှပသည်။ စကတ်နှင့်ရယ်ဒီမိုက်အဝါလေးကြောင့် အသားဖြူတာလေးထင် ပေါ်ပေါ်လွင်လွင်။ စီးပွားရေးပညာရှင် ... တဲ့။

“သူလေးက ဘယ်သူလဲ”

ဒေါ်သက်ရဝေ၏မေးခွန်းကို ဦးဘဆွေက ဖြေ၏။

“မြေးအတွက် နှု(စ်)လေးပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ”

သူတို့နှု(စ်)ဆိုတော့လည်း နှု(စ်)ပေါ့။ ရင်ထဲမှာ ကြေးရပေမယ့် ဒီလိုမပြောလို့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ဘာဘခမျာ ညှို့သရ

ဆိုတာလည်း အရှင်လတ်လတ်ကြီးပါလာတာကိုးနော်။

“ကဲ... သမီး ညှို့ရေ သားကတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ ဘဝကမောက်ကမဖြစ်နေရပြီ။ အန်တီတို့ ရည်ရွယ်ထားမိတာ အားနာပါတယ်ကွယ်။ သမီး စိတ်ရှည်ရင်တော့”

မာန်ဟုန်ရှင်က ခပ်ချောချောမို့ ညှို့သရဖီ စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ။ ယခုလို မျက်မမြင်ဒုက္ခိတဆိုတော့ စိတ်ပိန်သွားတာ အမှန်။ နှု(စ်) ငှားနိုင်တယ်ထာဦး။ ပွဲလယ်မတင့်သည့် ဒုက္ခိတကြီးကို သူမ တစ်သက်လုံး အနှံ့အတာခံနိုင်ပါ့မလား။

အို... ကိုယ်လည်း ဆင်းရဲနေတာမှ မဟုတ်တာ။ ဒုက္ခိတကြီးတော့ မယူနိုင်ပါဘူး။

ညှို့သရဖီ အသံမထွက်နိုင်ဖြစ်နေရလျှင် ဒေါ်သက်ရဝေ ကိုယ့်ဇာတ်ကိုယ် ဖြတ်ရတော့သည်။

“သမီးကို အန်တီတောင်ပန်ပါတယ်ကွယ်။ သမီးဆန္ဒအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ပါ။ အန်တီကို အားမနာပါနဲ့”

“ညှို့ အန်တီတို့ကို ကိုယ့်မိဘလို သဘောထားပါတယ်။ ကိုမာန်ဟုန်ကိုလည်း သနားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... ညှို့က စီးပွားရေးလုပ်မယ့်သူဆိုတော့ သူ့အနားမှာ နေပေးနိုင်မှာ မဟုတ်တော့...”

“အန်တီ နားလည်ပါတယ်ကွယ်။ ကဲ... သမီး နားဦးနော်။ ဒီကိစ္စအတွက် ဘယ်လိုမှ သဘောမထားကြစို့နဲ့။ သမီးပျော်သလောက်နေ၊ ပြီးမှ အဘိုး၊ အဘွားတွေရှိတဲ့ တောင်ကြီးကို

ဆက်ပေါ့”

“ရပါတယ် အန်တီ၊ သမီး ဖုန်းဆက်ထားတယ်၊ သမီးရဲ့ boy friend လိုက်ပို့လိမ့်မယ်၊ အဘိုးနဲ့အဘွားဆီ ပြန်ပြန်ရောက်ချင် လှပါပြီ”

အမေရိကန်ပြန်ပီပီ သွက်ပါ။ အခြေအနေမဟန်သည်နှင့် ဇာတိကပေါ်ပြီးသား။ နာရီဝက်ပင် မကြာ။ စတိုင်အလန်းစားနှင့် လူငယ်တစ်ယောက် နောက်ဆုံးပေါ်ကားနှင့် ခြံထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ညှို့သရဖီ ... အားလုံးကို ပေါ့ပေါ့လေး နှုတ်ဆက်ရင်း ကျော့ကျော့လေး ထွက်သွားတော့ ဦးဘဆွေ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ကျန် ခဲ့သည်။

“တစ်တောတော့ရှင်းသွားပြီ၊ သားရယ် ... မင်းဥစ္စာက လည်း မဟန်လိုက်တာ”

“အဖေရယ် ... သားက မျက်စိကွယ်သွားတာကိုး၊ ဘယ် မိန်းကလေးက လက်ထပ်ချင်ပါ့မလဲ၊ ချစ်သူတွေဆိုတောင် စဉ်းစား ဦးမှာ၊ ခုဟာက အစိမ်းသက်သက်ကြီး”

“အောင်မာ ... မင်းတို့က နေရာတကာ သဘာဝအတိုင်း မတွေးနဲ့လေ၊ သဘာဝလွန်တွေလည်း ရှိပါသေးတယ်၊ ကောင်းကင် တောင် ပြုသွားမယ့်အချစ်တွေလည်း ရှိပါသေးတယ်”

“အဖေရာ ... ငယ်မူတွေ ပြန်မနေပါနဲ့၊ အဖေသာ ကျွန်တော်တောင် အခု ကန်းကြည့်ပါလား၊ အဖေချွေးမ စိတ်ရှည်

ပါဦးမလားဆိုတာ”

“အို ... မဦးမချွတ် ... အကန်းကြီးတော့ ဘယ်သူက စိတ်ရှည်ချင်မလဲ၊ မကန်းအောင် နေပေါ့ မောင်ရဲ့”

“ကဲ ... တွေ့ပြီလား အဖေ”

“အေး ... ဒါဆိုလည်း ဟိုစုံတွဲကို စောင့်ကြည့်ပေါ့ကွာ”

“ဘယ်လို အဖေ”

ဦးဘဆွေ မေးဆတ်ပြနေချိန်မှာ ယွန်းမီ မာန်ဟန်ကိုတွဲပြီး ခြံထဲ မြက်ခင်းပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်ပေးနေချိန်။

ဦးဘဆွေ အကြောင်းစုံ ရှင်းပြလိုက်တော့ ဦးရဲဆွေတို့ ဇနီးမောင်နှံ မယုံကြည်။

“အဖေရယ် ... သူက ဆင်းရဲလို့များ သားကို သိုက်တူး ချင်တာလားဗျာ”

“သားရယ် ... သူ့အမေကလည်း မနေ့က အမြင့်ကားနဲ့ လာပြီး သူ့သမီးသူ ပြန်ခေါ်တယ်၊ ရွှေဆိုင်လုပ်ပေးထားပြီ၊ မင်းတို့ မမိတောင် သူ့အဆင့်နဲ့သူပဲ၊ အသွေးအမွှေး ကြည့်ပါလား”

“ဒါဆိုလည်း သားသဘော၊ အဖေသဘောပါဗျာ”

“ကလေးတွေ စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောလိုက်ကြဦး”

“ညကျမှပြောမယ် အဖေရာ၊ သားတို့စကားစမြီ ပြောကြ ဦးစို့”

“အေး ... အေး”

မပုနှင့်အေးမူက မြန်မာ့အစားအစာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ယူလာပေးနေစဉ် သားအဖတွေ စားလိုက်၊ စကားပြောလိုက်နှင့် စိတ်ချမ်းသာနေကြသလို...

ခြံထဲ မြက်ခင်းပြင်မှာလည်း မာန်ဟန်နှင့်ယွန်းမီ...

“အင်း... ကိုကိုကလည်း ကန်းနေတာတောင် စန်းက ပွင့်တုန်းနော်”

“ညှို့ဆိုတာလေး တော်တော်ချောတယ်”

“ဟင်... ကိုကို... ဘယ်လိုလုပ်မြင်တာလဲ”

ယွန်းမီ မာန်ဟန်မျက်မှန်ကြီးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲဖြုတ်ပြီး သေချာကြည့်လျှင် မာန်ဟန် တဟားဟား ရယ်ရင်း ယွန်းမီကို ဆွဲ ပွေ့လိုက်ပါသည်။

“ပတ်တီးဖြည့်ကတည်းက မြင်ရသားပဲ၊ ကောင်မလေး တစ်ယောက် ကိုယ့်ကို ပစ်ပြေးသွားမလားလို့ ဆရာဝန်နဲ့ ပေါင်းပြီး ရှိုးလိုက်တာ”

“ကိုကို မကောင်းဘူးကွာ... လူဆိုးကြီး”

ခရေပင်ရိပ်မြက်ခင်းပြင်မှာ ကိုကို ယွန်းမီကို ပွေ့ဖက်ထားပုံ က သူမ အနေခက်ပါသည်။

“ဆိုးတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးမဟုတ်ဘူး ကလေးရဲ့၊ ကိုကိုက နာမည်ခံပါကွာ၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ (၁၀) ရက်လောက် အတူအိပ်ခဲ့ပေမယ့် ခုထိ ပါကင်မဖြည့်ရသေးဘူးလေ”

“အာ... လာပြီ လူညစ်ကြီး... သွား”

ယွန်းမီက မျက်မှန်ကို ယောင်ပြီး လွှင့်ပစ်တော့ မာန်ဟန် မျက်မှန်လေးကို ကယျာကယာ ပြေးကောက်ရင်း...

“ဇာတ်လမ်းက မပြီးသေးဘူး ချစ်ရဲ့၊ ဖေဖေ၊ မေမေနဲ့ ဘာဘာတို့ ချစ်ကို အမှတ်တွေ ပိုပြီးပေးလာအောင် ဆက်ပြီး သရုပ် ဆောင်ရဦးမယ်၊ တစ်ပတ်လောက်တော့ အကန်းယောင် ဆက် ဆောင်လိုက်ဦးမယ်၊ တစ်ပတ်ကျော်မှ ကိုကို တကယ့်ကို အပီအပြင် လူဆိုးကြီး ဗိုလ်အောင်ဒင်လုပ်တော့မှာ”

“တတ်တယ်... ကိုကို လူညာကြီး”

“အရမ်းချစ်တော့လည်း အရမ်းညစ်ရ၊ အရမ်းညစ်ရတော့ တာပေါ့ ချစ်ရယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ကိုကို သူမ ထိုင်နေသည့် မြက်ခင်း ပြင်ပေါ် လှဲချလိုက်ပြီး ဆွဲမည့်၊ လွှဲမည့်ဟန် ပြင်လျှင် ယွန်းမီက သူ့ထက် လျင်ပါသည်။

ယုန်ကလေးလို လှစ်ခနဲ ထပြီး ပြေးသွားစဉ် အိမ်ပေါက်ဝမှ ဒေါ်သက်ရဝေက ရင်ဘတ်စဉ်တီးနှင့်...

“ဟင်... ငါ့သားလေး မမြင်မစမ်းနဲ့ ခြံလယ်ခေါင်မှာ ပန်းအိုးတွေ၊ အပင်တွေနဲ့ တိုက်မိတော့မှာပဲ၊ သားရေ... မေမေ လာပြီ၊ မေမေ တွဲခေါ်မယ်နော်”

ဒေါ်သက်ရဝေ စိုးရိမ်ပူပန်စွာနှင့် မာန်ဟန်ကို တွဲခေါ်နေလျှင်

၂၉၆ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ယွန်းမီ... သူ့ကို ချစ်ရည်ရွှန်းသော အပြုံးများနှင့်
ကရော်ထိုးနေမိပါသည်။

သူ့အတတ်နှင့်သူ မိခင်တွဲရာသို့ လိုက်ပါလာရသည့် ကိုကို
ကလည်း သူမကို လက်သီးဆုပ်ထောင်ပြနေတာ ဒေါသက်ရစေကာ
တော့ မသိရှာ။

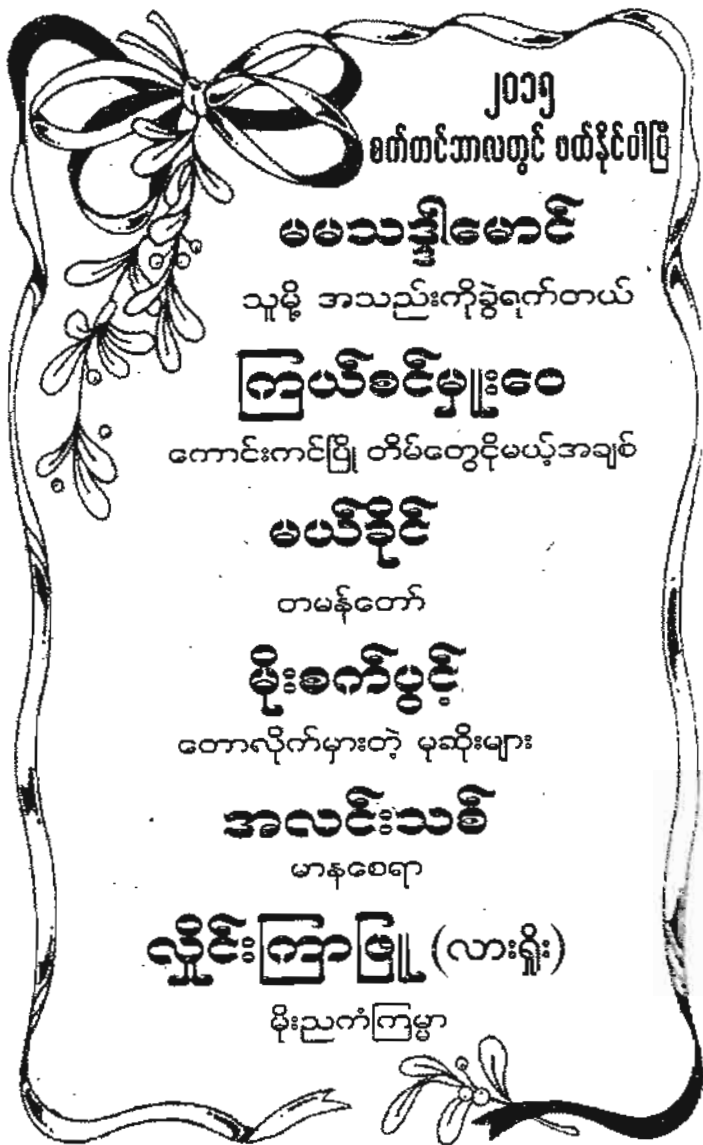
ချစ်သူနှစ်ဦးရဲ့ရင်ထဲမှာတော့ အပျော်တွေ အချစ်တွေက
များပြားလွန်းလို့ တိမ်တွေတောင် ပြိုတော့၊ ငိုတော့မလို။

ဆက်လက်ကြိုးစားပါဦးမည်။

ကြယ်စင်မှူးဝေ

၅-၄-၂၀၁၅

၂၀၁၅
စက်တင်ဘာလတွင် စတင်နိုင်ပါပြီ

မမသန္တီမောင်
သူမို့ အသည်းကိုခွဲရက်တယ်

ကြယ်စင်မှူးဝေ
ကောင်းကင်မြို့ တိမ်တွေငိုမယ့်အချစ်

မပန်နိုင်း
တမန်တော်

မိုးစက်ပွင့်
တောလိုက်မှားတဲ့ မုဆိုးများ

အလင်းသစ်
မာနစေရာ

လှိုင်းကြာဖြူ (လားရှိုး)
မိုးညက်ကြမ္မာ